

PATRIA

A înțelege această patrie
A fi a ta, a o iubi deplin
Nu este permis decât celor întipăriți
Cu glasul singelui și-al laptelui
Cu parfum de rădăcină adâncă
Fără de care, pământul din noi
Nu ar mai respira curat
Fără de care, privați de respectul istoriei
Ne-am pierde demnitatea.
Ce șansă să însemni patrie
Conjugată la cel mai frumos, trăitor
dintre timpuri.

Mircea Mitruțiu

organ al consiliului uniunii asociațiilor studenților comuniști din c.u. timișoara • anul XV • nr. 1-2 (118-119) 1988 •

Mărțișor 88

Mărțișorul, desprins din poveste, a poposit întotdeauna în sufletele noastre odată cu cea dintâi lumină a lui martie. Legați prin acest fir alb-roșu al speranței, ne-am pătruns de dorințele mereu innoitoare ale primăverii. Să fim mai curați și iubiți, sănătoși și plini de roade, pentru triumful vieții. Frumos se spunea „să se poarte până vor apărea primii pomi înfloriți cu flori albe”. Invadați de minuscule simboluri, ne-am simțit din nou puțin copii, începând corect... cu începutul, fără a ne mai face concesii. În acest ceas de respirație, cind ne-am vrea aceeași și totuși alții, se simte parcă o adiere. Indrăgostite de viață, cu porțile spre libertate încă deschise, popoarele lumii pot și trebuie să își spună cuvântul.

Să ne purtăm deci dorințele cu fermitate și încredere în viitor, până la albele porți ale păcii. Vin păsările. Ca un suris copleșit de flori, întoarcerea cocorilor. Afundați cu timpla în primăvară, devenim mai puternici. Un mărțișor pentru fiecare gând bun al planetei.

Cu adevărul întipărit în minte, putem să se apărăm simplele minuni de zi cu zi ale vieții.

Cu asemenea obiceiuri, izvorite din generoase simțiri ale inimii, cum n-am putea?
(M. M.) ■

IN ACEST NUMĂR CITIȚI :

PREMELE ACADEMIEI (pag. 6—7—8)

STUDENTUL ȘI TIMPUL SĂU (pag. 18—19)

O INSTITUȚIE ÎN SLUJBA SĂNĂTĂȚII (pag. 20)

PASARILE CERULUI ÎNTRE BRAȚELE POETULUI (pag. 24)

OMAGIU CONDUCĂTORILOR IUBIȚI

EROU VESTIT ÎNȚRE EROII NEAMULUI

Există, în istoria României moderne, un om de al cărui nume sînt legate cele mai importante și glorioase momente în drumul țării spre mai bine, un om care prin gândirea și fapta sa a marcat o epocă a progresului și bunăstării, care prin geniul său creator a însemnat drumul nostru spre cele mai înalte cote ale civilizației și progresului cu nenumărate izbînde și împliniri, există, în istoria României de azi, un om al cărui nume se confundă, în conștiința locuitorilor țării, cu însăși idealul de a construi pe pămîntul românesc cea mai dreaptă și mai umană dintre orînduirii. Acest om, care prin destinul său eroic a însemnat în devenirea patriei o epocă de neasemuite realizări, este mult iubitul și stimatul nostru conducător, **TOVARĂȘUL Nicolae Ceaușescu.** Cu cele mai profunde sentimente de aleasă stimă, prețuire și dragoste, izvorite din conștiința noastră de locuitori ai acestor meleaguri, toți cei care ne simțim înima bătînd în piept în ritmul înălțător al progresului impus țării de către cel mai iubit fiu al ei, îi exprimăm tovarășului Nicolae Ceaușescu cele mai calde urări de sănătate și viață lungă, acum, la împlinirea a 70 de ani de glorioasă existență și a peste 55 de ani de activitate revoluționară.

Intotdeauna ne-a fost o pildă cel care, plecat din Scorniceștii Oltului de tînar și intrat în vîltoarea vieții revoluționare cu tot elanul inimii sale de adolescent, a pus mereu în centrul preocupărilor sale marea cauză a partidului, a militat neobosit și a luptat, fără a ține seama de piedici și greutăți, în numele unui ideal scump lui — crearea unei României moderne, edificarea unei societăți a egalității între oameni, în care verbul „a exploata” să se conjuge doar la timpul trecut. Marcantă personalitate a contemporaneității, în care s-au intrupat înaltele virtuți ale celor mai străluciți bărbați ai neamului cu minunatele calități ale neobositului militant revoluționar, tovarășul Nicolae Ceaușescu se constituie, prin tot ceea ce a gândit și a creat, ca un minunat exemplu de muncă și viață pentru toți cetățenii României socialiste.

Intrat în focul luptei revoluționare în anii grei ai ilegalității, tînarul comunist Nicolae Ceaușescu s-a impus în prețuirea și stima tovarășilor săi de luptă prin exemplarele calități ale revoluționarului de marcă, prin curajul și clarviziunea de care a dat dovadă în orice împrejurare. Voința sa de fier nu a putut fi înfrîntă nici de șicanele agenților Siguranței, nici de anii grei de închisoare, el devenind prin conduita sa un exemplu pentru cel din jur. Clipa victoriei împotriva fascismului l-a găsit pe tînarul luptător în deplinătatea puterilor sale, călît de anii de luptă ilegală și gata să dea întreaga dovadă a capacităților sale unice în opera de edificare a noului societăți pe pămîntul multimilenar al patriei. Și a venit anul 1965, cu al IX-lea Congres al Partidului Comunist Român, moment de referință în istoria României moderne. La cirna partidului și a țării a fost ales, prin voință unanimă, cel care va da numele său unei întregi epoci de construcții și împliniri — tovarășul Nicolae Ceaușescu. Atunci a fost pusă piatra de temelie a unui drum de victorii în edificarea societății noi în România, cu adevărat fără precedent. Sub conducerea sa înțeleaptă, am învățat cu toții ce înseamnă demnitatea și mîndria de a fi cetățean al Republicii Socialiste România. Țării i-au fost deschise noi orizonturi, oamenilor le-a fost insuflată conștiința de-a trăi liberi și independenți. Dezvoltarea a fost ridicată la rang de strategie unică, patria primind un chip nou, măsurată a noului mod de a privi viitorul, indus conștiinței noastre de către vizionarul și ctitorul de țară nouă care este tovarășul Nicolae Ceaușescu. Esența prefacerilor în domeniul creșterii democrației în toate sectoarele de activitate poate rezulta și din aceste cuvinte ale sale: „Unele din marile aspirații de totdeauna ale umanității au fost cuceriri

rea libertății și egalității sociale și naționale, crearea societății în care oamenii să se poată manifesta fără îngrădiri în toate domeniile creației materiale și spirituale, în care personalitatea individului să se poată împlini și valorifica multilateral”. Aceste cuvinte pot fi privite ca profesiunea de credință a celui care și-a închinat peste 55 din cei 70 de ani de viață înfăptuirii acelei societăți în care omul să fie mîndru de statutul său de om, în care el să se regăsească prin aspirațiile sale cele mai înalte, de ființă cugetătoare, demnă și liberă.

În atenția tovarășului Nicolae Ceaușescu s-au aflat întotdeauna și problemele majore ale lumii de azi. Președintele României socialiste s-a făcut cunoscut oamenilor de bine de pe tot globul ca un neobosit campion al păcii. În concepția sa, pacea reprezintă condiția fundamentală pentru ca fiecare popor să-și poată urma calea proprie de dezvoltare. Problema păcii și a războiului este una din cele mai acute probleme ale contemporaneității, președintele Nicolae Ceaușescu pronunțîndu-se cu fiecare ocazie pentru dezarmare, nucleară în primul rînd apoi generală, ca o condiție esențială pentru păstrarea păcii. Aberanta cursă a înarmărilor, pe lingă greaua povară pe care o reprezintă pentru economiile tuturor țărilor, pune în pericol însăși existența vieții pe Pămînt și a acestuia ca planetă. Președintele României socialiste s-a dovedit un om al faptei, demonstrînd lumii întregi că, dacă există bunăvoință, problema dezarmării nu mai este o problemă. România, la inițiativa tovarășului Nicolae Ceaușescu și prin acordul unanim al tuturor cetățenilor săi, a trecut la reducerea unilaterală cu cinci la sută a efectivelor și cheltuielilor militare.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu a subliniat în nenumărate rînduri că în lumea de azi, fiecare popor are dreptul să-și orînduiască singur destinul, fără nici un amestec dinafară. Toate țările, indiferent de mărimea lor, trebuie să se bucure de drepturi egale, politica de forță și de amenințare cu forța nemal-găsindu-și locul pe eșichierul mondial. Toate statele trebuie să fie egale în drepturi, împărțirea lumii în bogați și săraci fiind profund inechitabilă. Glasul tovarășului Nicolae Ceaușescu s-a ridicat întotdeauna pentru edificarea unei noi ordini economice mondiale, care să asigure tuturor țărilor condiții egale de dezvoltare și progres. România, sub conducerea tovarășului Nicolae Ceaușescu, s-a arătat prin glas și faptă adepta tratamentului pe bază de egalitate deplină în toate relațiile interstatale. Prin această politică principială, prestigiul președintelui Nicolae Ceaușescu a trecut de mult granițele României, el fiind unul din numele cele mai stimate de către oamenii de pretutindeni. Strălucitei sale politice de pace și colaborare între toate statele lumii, originalei și înțeleptei „doctrină Ceaușescu”, de o largă recunoaștere și apreciere internațională i se datorește în mare măsură prestigiul fără precedent de care se bucură România socialistă azi în lume.

Toate aceste realități, care definesc o personalitate cum istoria glorioasă a poporului nostru n-a mai cunoscut, toate aceste fapte ale unei vieți ce se constituie într-un exemplu demn de urmat, ce ne umplu inimile de mîndria de a fi români și contemporani cu Marele Erou, ne fac să înălțăm un vibrant omagiu către tovarășul Nicolae Ceaușescu, ctitor al României moderne, marele Erou al păcii:

„Noi vă urăm, iubit conducător
Să ne conduceți demn și spornic înainte
Spre gloria unui întreg popor
Mulți ani să ne trăiți, iubite președinte!”

O viață dedicată progresului

Cu cele mai alese sentimente de stimă, respect și prețuire, întregul nostru popor a sărbătorit, la acest început de ianuarie, cu ocazia zilei sale de naștere, pe tovarășa Elena Ceaușescu, membru al Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., prim-vice-prim ministru al Guvernului Republicii Socialiste România, președintele Consiliului Național al Științei și Invățămîntului. Am sărbătorit, cu această ocazie pe înția femeie și mamă a țării, pentru întreaga sa viață închinată patriei și poporului, pentru îndelungata sa activitate în mișcarea comunistă și muncitorească din România. Prominentă personalitate, prezentă în rîndurile luptătorilor pentru libertate și progres încă din grelele vremuri ale ilegalismului și tovarășă de viață și luptă a comunistului neînfricat și luptător neobosit care este tovarășul Nicolae Ceaușescu, tovarășa Elena Ceaușescu s-a impus stimei noastre prin dăruirea patriotică exemplară pe care a manifestat-o și o manifestă în lupta pentru eliberarea socială și națională a patriei, pentru transformarea revoluționară a societății și făurirea noului destin al României socialiste, pentru întărirea suveranității și independenței sale, ridicarea patriei pe culmi superioare de civilizație, progres și bunăstare.

În persoana tovarășei Elena Ceaușescu salutăm atît pe omul politic, militant de frunte al partidului și statului, cît și pe eminentul om de știință de largă recunoaștere și apreciere internațională. Acordăm cu toți o înaltă considerație pentru contribuția esențială pe care tovarășa Elena Ceaușescu și-a adus-o la fundamentarea și punerea în aplicare a mărețelor planuri de dezvoltare economico-socială a țării, a modernelor programe de organizare și modernizare a producției, de creștere a eficienței economice și a productivității muncii,

Elena Ceaușescu, specialist recunoscut, duce în lumea întreagă dovada geniului creator al poporului român. Neobosită sa activitate de promotor al științei și tehnologiei celei mai înaintate se bucură de o înaltă prețuire pe plan internațional.

În calitatea sa de președinte al Consiliului Național al Științei și Invățămîntului, tovarășa Elena Ceaușescu contribuie în mod hotărîtor la organizarea și dezvoltarea pe baze noi a cercetării științifice și tehnologice în România, angajînd-o tot mai intens în vasta operă de creștere intensivă a economiei naționale și modernizare a forțelor de producție, de valorificare superioară a întregului potențial material și uman al țării, de sporire a calității și eficienței în toate domeniile de activitate.

Invățămîntul românesc, baza succeselor viitoare ale științei noastre, a fost așezat pe baze moderne, științifice asigurînd absolvenților o pregătire profesională la cele mai înalte cote, corespunzătoare cerințelor cele mai mari ridicate de nivelul tehnicii atins de noua noastră industrie, de revoluția științifico-tehnică și de noua revoluție agrară.

Nu putem să uităm activitatea prestigioasă a tovarășei Elena Ceaușescu, depusă în calitate de președinte al Comitetului Național Român „Oamenii de știință și pacea”, pentru întărirea colaborării între organizațiile oamenilor de știință din toată lumea, în vederea întării păcii și colaborării între toate popoarele, pentru înlăturarea primejdiei unui devastator cataclism nuclear, pentru ca știința și cultura să servească exclusiv celei mai înălțătoare idealuri ale umanității, iar nu distrugerii civilizației și vieții pe planeta Pămînt, pentru o înțelegere între națiuni, în scopul dezvoltării lor libere și independente.

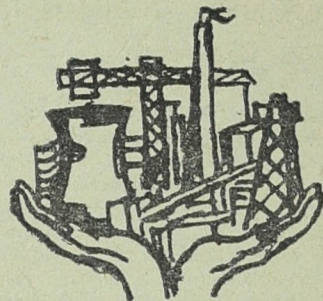

elemente definitorii ale unei personalități exemplare, model de conduită revoluționară.

Marele savant de talie mondială care este tovarășa Elena Ceaușescu își aduce o neprețuită contribuție în domeniul cercetării științifice și tehnologice, lucrările sale de căpătîi în domeniul chimiei și tehnologiei polimerilor — rod al unei laboricase activități de cercetare, al unei înalte capacități personale de investigare și sinteză — bucurîndu-se de aprecierea specialiștilor de pretutindeni. Numele tovarășei

Cele mai înălțătoare și nobile gânduri ale noastre se îndreaptă spre cea care ne este ca o mamă, tovarășa Elena Ceaușescu, aducîndu-i prinosul nostru de profundă admirație și considerație, de nețărmurită recunoștință și înaltă prețuire, urîndu-i o viață lungă și plină de noi împliniri. Alături de cel mai iubit fiu al națiunii, tovarășul Nicolae Ceaușescu, pentru a-și aduce în continuare neprețuita contribuție la înaintarea României socialiste pe noi culmi de civilizație și progres.

REORGANIZAREA ADMINISTRATIV-TERITORIALĂ

CHIP NOU PENTRU O ȚARĂ NOUĂ

În luna februarie a acestui an se împlinesc două decenii de când forul nostru legislativ, Marea Adunare Națională a Republicii Socialiste România, a debătut, definitiv și adoptat propunerile de reorganizare administrativ-teritorială a țării. Prin această măsură, ce s-a constituit într-un act de înaltă clarviziune revoluționară, s-au creat premisele unei dezvoltări echilibrate, judicioase a tuturor zonelor țării. Vechea împărțire, în regiuni și raioane, nu mai corespundea ritmului înalt pe care l-a luat creșterea economică a patriei. În continuarea procesului de înnoire și largă deschidere inițiat odată cu Congresul al IX-lea al Partidului, care

l-a adus la cîrma destinelor națiunii pe comunistul al cărui spirit novator va marca o epocă, ce va rămîne în istorie înscrisă sub numele de Epoca NICOLAE CEAUȘESCU, a apărut ca o necesitate vitală pentru destinele mersului înainte al societății ca, punct de vedere administrativ-teritorial, chipul României să îmbrace o haină nouă. Teza amplasării armonioase și echilibrate a forțelor de producție pe întreg teritoriul patriei, prin aceasta organizîndu-se dezvoltarea puternică a tuturor zonelor țării a stat la baza politicii economice a Partidului Comunist Român. Or, pentru a realiza aceasta, vechea împărțire era total nepotrivită. Astfel, ca o nouă formă de organizare administrativ-teritorială, pe harta României socialiste au apărut cele 39 de județe. După cum arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu, în „Expunerea cu privire la îmbunătățirea organizării administrative a teritoriului Republicii Socialiste România”, din februarie 1968: „Delimitarea județelor se întemeiază pe analiza multilaterală a factorilor economici, are în vedere asigurarea unui cadru mai favorabil pentru repartizarea rațională a forțelor de producție, a obiectivelor economice pe teritoriul țării, pentru ridicarea mai rapidă a unor zone insuficient dezvoltate. Potrivit principiilor adoptate de Conferința Națională, s-a urmărit ca fiecare județ să dispună de obiective industriale, să aibă condiții pentru o dezvoltare economică multilaterală — premisă esențială a folosirii bogățiilor naturale și a resurselor de muncă ale țării, a creșterii nivelului de viață”.

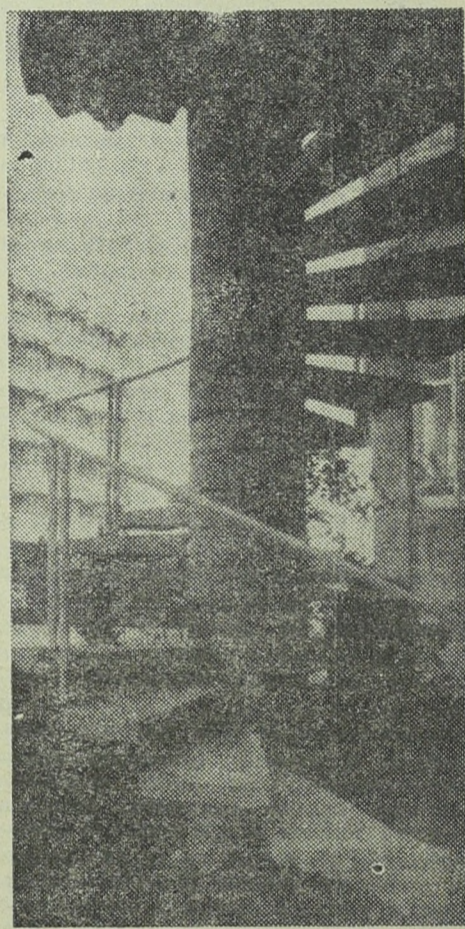
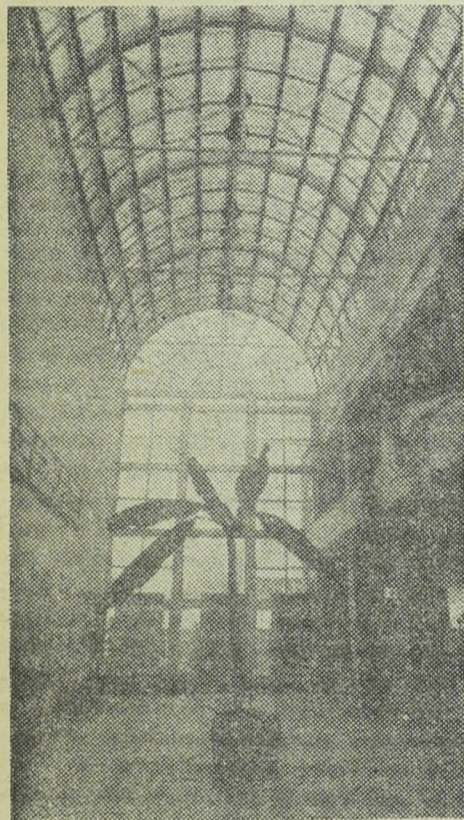
Aceste cerințe dovedesc profundul umanism al politicii partidului, prin acordarea de șanse egale de dezvoltare și progres tuturor zonelor țării. Căci în momentul trecerii la noua împărțire teritorial-administrativă 40% din producția industrială era concentrată în 16 din cele 183 de orașe existente la acel moment, aceasta constituind de fapt o frînă în dezvoltarea armonioasă a țării, o sursă de inechitate contrară principii-

lor socialiste care stau la baza societății noastre de tip nou. Prin resistemizarea teritoriului, s-au creat premisele formării unei baze materiale în toate zonele, menite să asigure o deplină egalitate economico-socială a tuturor cetățenilor României socialiste.

De la actul istoric din februarie 1965 au trecut 20 de ani. Două decenii în care chipul patriei a suferit profunde transformări, două decenii care au validat pe deplin justetea acestei măsuri. Țara noastră, prin munca plină de abnegație și devotament a tuturor fiilor săi urcă pe noi trepte de civilizație și progres. În magistralul raport prezentat la Conferința Națională a Partidului Comunist Român din 14—16 decembrie 1987 tovarășul Nicolae Ceaușescu a punctat cu multă clarviziune istoricele succese obținute de către eroicul și muncitorul nostru popor, în munca de zi cu zi pentru edificarea societății socialiste. Astfel față de anul 1945, producția industrială era la sfîrșitul lui 1987, de circa 120 de ori mai mare. Producția agricolă a crescut de aproape 9 ori, ca urmare a organizării de cale socialistă a agriculturii, urmare a acestei creșteri fiind și transformarea radicală a vieții oamenilor satelor noastre, reducerea diferenței dintre sat și oraș. Venitul național a marcat o creștere de circa 33 de ori, avuția națională a sporit de circa 20 de ori, iar retribuția oamenilor muncii a sporit de aproape 13 ori. Sînt, acestea, doar niște cifre, însă pentru toți cei care vor să vadă realitatea nouă a noii României de azi, ele vorbesc. Vorbesc în graiul salbelor de hidrocentrale care au împînzit cursurile noastre de apă, pentru a stăvili foamea de energie a unei industrii în plin avînt. Vorbesc prin marile combinate industriale, creații ale acestor două decenii, prin oglinda albastră a Canalului Dunăre — Marea Neagră și în chipul nou al orașelor și satelor aflate în plină transformare. Practic nu există colț al țării care să nu fi fost supus înnoirilor. Iar acestea ce pot să reprezinte, decît confirmarea deplină a justetei politicii partidului nostru? Fapt confirmat pe deplin, la recenta Plenară a Consiliului Național al Oamenilor Muncii, de către artizanul mersului înainte al societății noastre, tovarășul Nicolae Ceaușescu: „Bazîndu-ne pe realizările pe care

le-am obținut, avem tot dreptul să vorbim de justetea politicii partidului, de marile realizări ale poporului nostru în construcția socialistă. Toate acestea demonstrează forța creatoare a unui popor care a lichidat pentru totdeauna exploatarea și inegalitatea, a devenit pe deplin stăpîn pe destinele sale și și făurește în mod liber, conștient, viitorul său socialist și comunist”.

În două decenii, România socialistă a căpătat înfățișarea unei țări a viselor de progres și bunăstare, care sub conducerea înțeleaptă a partidului devin realitatea noastră de fiecare zi. Acești ani, de profunde transformări novatoare, au creat patriei noastre, prin munca plină de abnegație a tuturor fiilor săi, un chip nou, într-o țară nouă.

• În ziua de 3 februarie 1988 a avut loc ședința Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., desfășurată sub președenția tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU. Atunci s-a examinat și aprobat COMUNICATUL CU PRIVIRE LA ÎNDEPLINIREA PLANULUI NAȚIONAL UNIC DE DEZVOLTARE ECONOMICO-SOCIALĂ A R.S.R. PE ANUL 1987.

• În perioada 4—5 februarie a avut loc PLENARA CONSILIULUI NAȚIONAL AL OAMENILOR MUNCII. În cadrul înaltului forum al democrației muncitorești-revoluționare, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU a rostit o importantă cuvîntare, urmărită cu viu interes și deplină aprobare de către cei prezenți.

• În data de 3 martie s-a desfășurat CONFERINȚA PE ȚARĂ A PREȘEDINȚILOR CONSILIILOR POPULARE. În prima zi, participanții au urmărit cu unanimă aprobare cuvîntarea tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU.

• Tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU împreună cu tovarășa ELENA CEAUȘESCU au efectuat o vizită oficială de prietenie pe continentul african, sub semnul dorinței României socialiste de a amplifica permanent colaborarea cu țările din Africa, de a conlucra tot mai strîns cu statele în curs de dezvoltare, cu toate statele în interesul păcii și progresului în lume. Astfel, în vizitele efectuate în Republica Ghana, Republica Liberia, Republica Islamică Mauritania, Republica Guineea s-au încheiat cu fructuoase rezultate în avantajul reciproc al ambelor țări și popoare.

• Tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU și tovarășei ELENA CEAUȘESCU li s-a decernat titlul de „Doctor Honoris Causa” al Universității Liberia, expresie elocventă a înaltei aprecieri față de strălucita operă teoretică și prodigioasa activitate practică dedicată înfloririi României socialiste, nobilelor idealuri de pace, prietenie și progres ale tuturor popoarelor.

CADRAN POLITIC

• Întîmpinați cu manifestări de caldă afecțiune și respect, de satisfacție pentru rezultatele rodnice ale noului itinerar de pace, înțelegere, colaborare pe pămîntul african, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU și tovarășa ELENA CEAUȘESCU, s-au reîntors în patrie.

Mijloacele de informare în masă din Mauritania consacră spații ample reflectării vizitei oficiale de prietenie întreprinse în aceste țări de președintele REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, împreună cu tovarășa ELENA CEAUȘESCU.

Cotidianul „CHAAB” deschide edițiile în limbile franceză și arabă cu o manșetă în limba română: „Bun sosit președintele Nicolae Ceaușescu și doamnei Elena Ceaușescu în Mauritania!” sub care publică portretul șefului statului român.

Comentariul intitulat „Mauritania — România: premisele pentru o dezvoltare mai accentuată a cooperării”, publicat pe prima pagină, reliefează, între altele, că resursele economice ale celor două țări, preocuparea comună pentru independența națională și atașamentul celor două popoare la idealurile de progres, dreptate și pace constituie factori importanți în favoarea amplificării susținute a relațiilor bilaterale.

Același ziar consacră două pagini prezentării dezvoltării economice și sociale a României în care inserează biografiile și portretele tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU și tovarășei ELENA CEAUȘESCU. Este scoasă în evidență activitatea neobosită a șefului statului român pentru dezmărmare, securitate și pace în întreaga lume, pentru progresul economic și social, pentru instaurarea unei noi ordini economice internaționale.

De asemenea, este reliefată activitatea științifică de prestigiu internațional a tovarășei ELENA CEAUȘESCU, a cărei largă recunoaștere este subliniată prin înalte titluri academice, conferite atît în România cît și în numeroase țări ale lumii.

Ziarul publică de asemenea, un amplu articol, intitulat: „București — o metropolă în plină dezvoltare”, în care sînt prezentate date privind istoria Bucureștiului și lucrările de modernizare și sistematizare a capitalei țării noastre realizate în ultimii 23 de ani.

De asemenea vizita tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU și a tovarășei ELENA CEAUȘESCU este reflectată și în presa ghaneză.

„România — evidențiază ziarul PEOPLE'S DAILY GRAPHIC — este apreciată astăzi ca un stat care și-a asumat responsabilități pentru pacea lumii. Numele acestei țări în conștiința contemporaneității este sinonim cu recunoașterea contribuției sale la afirmarea și împlinirea idealurilor tuturor popoarelor. Această politică este cunoscută ca fiind legată de gîndirea și acțiunea președintelui Nicolae Ceaușescu, eminent om politic, apreciat și stimat pentru ideile sale de interes major nu numai pentru națiunea sa, ci și pentru destinele tuturor națiunilor care doresc pacea, libertatea și independența”.

THE GHANIAN TIMES relevă: „Președintele Nicolae Ceaușescu promovează o politică externă activă și dinamică. Contribuția președintelui României este bine cunoscută în ceea ce privește instaurarea unor relații noi între state bazate pe neamestec în treburile interne, nerecurgerea la forță și la amenințarea cu forța. Numitorul comun al acestor relații noi, democratice, de dreptate și echitate în relațiile între state îl constituie asigurarea independenței naționale. Sub conducerea președintelui Nicolae Ceaușescu, om politic remarcabil, respectat în lume pentru inițiativele sale valoroase, România contemporană s-a afirmat ca o campionă a păcii”.

Mult iubite și stimate tovarășe
Nicolae Ceaușescu,

Desfășurată în atmosfera de puternic entuziasm și angajare revoluționară, patriotică, în care întregul nostru popor acționează pentru înfăptuirea exemplară a indicațiilor, tezelor și orientărilor pe care le-ați trasat în Raportul prezentat la Conferința Națională a partidului, Conferința a XV-a a Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din România a prilejuit exprimarea celor mai calde sentimente de dragoste fierbinte, profundă admirație și aleasă prețuire ale tinerei generații universitare din patria noastră față de partid, față de dumneavoastră, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, înflăcărat patriot și revoluționar, strategul genial al grandioaselor opere de edificare a noii societăți pe pământul patriei, ctitorul învățământului modern românesc, personalitate proeminentă a lumii contemporane, prietenul și îndrumătorul apropiat al tinerei generații.

Mobilizatoarele chemări și îndemnuri pe care le-ați transmis forumului democratic al studențimii reprezintă o nouă și elocventă expresie a grijii și atenției statornice pe care partidul și statul nostru, dumneavoastră personal, mult iubite și stimate tovarășe secretar general, le acordă pregătirii multilaterale a tinerei generații universitare din țara noastră, formării și educării studențimii în spiritul nobililor idealuri ale socialismului și comunismului, pentru creșterea contribuției învățământului superior românesc, a organizației revoluționare a studenților la realizarea mărețelor programe de dezvoltare economico-socială a patriei, magistral prefigurate de Congresul al XIII-lea și Conferința Națională ale partidului.

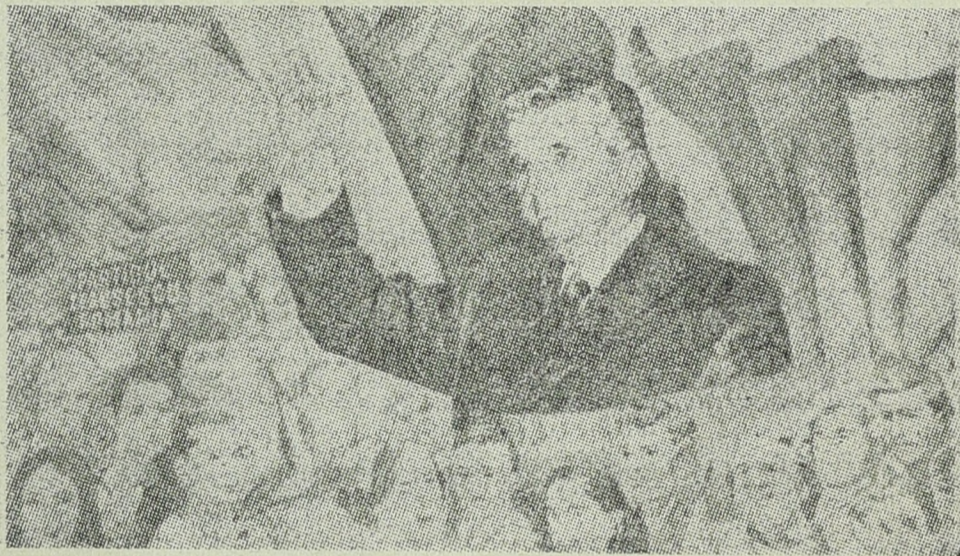
Exprimându-vă sentimentele de fierbinte dragoste și profundă recunoștință ale întregii noastre studențimii, având mereu viu în minte eoul marii bucurii cu care am sărbătorit aniversarea zilei dumneavoastră de naștere și a peste 55 de ani de activitate revoluționară — vibrant omagiu marelui erou al națiunii, conducătorul încercat și simbolul suprem al revoluției socialiste românești, pilduitoare manifestare a unității de monolit a întregului popor în jurul partidului, al secretarului său general — reafirmăm cu tărie adeziunea totală și unanimă a tinerei generații universitare la politica internă și externă a partidului și statului nostru, al cărei inspirator revoluționar și promotor consecvent sînteți dumneavoastră, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, hotărîrea noastră fierbinte de a fi mereu în primele rînduri ale muncii eroice de edificare a prezentului socialist și a viitorului comunist, pentru libertatea și independența națională, creșterea prestigiului țării noastre în lume.

Insufleții de marile răspunderi ce ne vor reveni ca specialiști ai economiei naționale, cu bucuria că școala superioară românească are înaltul privilegiu de a beneficia de îndrumarea și sprijinul directe, competente ale tovarășei academician doctor inginer Elena Ceaușescu, exprimăm, de asemenea, în numele tuturor studenților din patria noastră, cele mai calde simțăminte de mulțumire și înaltă prețuire față de exemplul său luminos de eminent om politic și savant de largă renumăstare internațională, a cărei impunătoare operă științifică, ce dă o nouă strălucire geniului creator al poporului român, constituie, pentru fiecare student al țării, un neprețuit model de slujire cu abnegație și devotament a procesului făuririi socialismului, a celor mai înalte idealuri ale umanității.

Pe baza direcțiilor pe care, cu strălucită clarviziune politică le-ați trasat dumneavoastră, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, Conferința noastră a adoptat un amplu program de măsuri menite să asigure realizarea unei noi calități, superioare, a activității organizației noastre revoluționare, să aducă o contribuție tot mai importantă la formarea multilaterală, prin muncă și pentru muncă a viitorilor specialiști, cadre de nădejde ale economiei, științei și culturii, ale altor domenii, să dezvolte în fiecare asociație a studenților comuniști hotărîrea nestrămutată de a face totul pentru îndeplinirea celor mai scumpe idealuri ale poporului nostru, să împlinescă visul de aur al omenirii, comunismul.

TELEGRAMA

adresată tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU,
secretar general al Partidului Comunist Român,
președintele Republicii Socialiste România,
In numele întregii studențimi, de participanții
la Conferința a XV-a a Uniunii Asociațiilor Studenților
Comuniști din România

Vă raportăm, mult iubite și stimate tovarășe secretar general al partidului, că reprezentanții organizațiilor revoluționare ale studenților din țara noastră, reuniți în forumul democrației universitare, au reafirmat hotărîrea unanimă a studenților de a învăța și a munci cu abnegație revoluționară și dăruire patriotică — în institute de învățămînt superior și facultăți, în laboratoare și ateliere-școală, pe marile platforme industriale, în unități agricole, în școli și institute social-culturale, în cercetarea științifică și în practica productivă — împreună cu întregul tineret, pentru a face, prin energica lor activitate, proba spiritului revoluționar, comunist, a patriotismului fierbinte și a voinței vii de a răspunde prin fapte încrederii nestrămutate de care se bucură studențimea în societatea noastră socialistă.

Conferința a relevat faptul că studențimea și-a însușit pe deplin însuflețitoarele dumneavoastră aprecieri, cuprinse în Raportul prezentat la Conferința Națională a partidului, cu privire la faptul că, în etapa actuală, a fi comunist, a fi revoluționar, înseamnă a dobîndi un înalt nivel de conștiință, a-și însuși cele mai noi cuceriri ale științei și tehnicii contemporane, legile dezvoltării sociale, concepția materialist-dialectică și istorică, principiile socialismului științific, că datoria generației noastre este de a se pregăti temeinic pentru ca pe baza științei să ridice pe noi culmi societatea noastră, de a pune în mod consecvent cunoașterea științifică în slujba omului, a păcii, a bunăstării și fericirii umane.

Cu conștiința deplină a rolului său social, profund interesată și unanim atașată vastului proiect de făurire a unei Românie socialiste multilateral dezvoltate studențimea, asemenea întregului tineret, își însușește pe deplin principiile fundamentale, revoluționare, ale politicii economice a partidului și statului nostru, al cărei inspirator și consecvent promotor sînteți dumneavoastră, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, fiind convinsă că înfăptuirea obiectivelor dezvoltării intensive, accelerate a economiei, manifestarea plenară, prin autoconducere și autogestione, a inițiativei și energiei creatoare a oamenilor muncii în calitatea lor de proprietari și producători, trecerea la o nouă calitate, superioară a producției și a muncii, creșterea contribuției

României în circuitul mondial de valori reprezintă calea sigură a propășirii țării, a creșterii bunăstării poporului.

Participanții la Conferință, exprimînd gîndurile și voința întregii studențimi, au dat o înaltă apreciere acțiunii dumneavoastră pilduitoare de realizare a cadrului optim, cu adevărat funcțional, de participare a tuturor categoriilor de oameni ai muncii la decizie, la adoptarea hotărîrilor de cea mai mare importanță pentru prezentul și viitorul țării, sistemul democrației muncitorești revoluționare — unic în felul său — creat din inițiativa și cu contribuția hotărîtoare ale dumneavoastră, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, constituind cheia de boltă a edificiului nostru social-politic, care asigură dinamismul și calitatea procesului de făurire de către popor a propriei sale istorii, manifestarea plenară a energiilor creatoare ale întregii noastre națiuni.

Vă asigurăm, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, că Uniunea Asociațiilor Studenților Comuniști din România va acționa și în viitor, cu matură răspundere și cutezanță revoluționară, în spiritul modelului comunist de muncă și viață, pentru a insufla tinerilor de pe băncile facultăților și institutelor de învățămînt superior sentimentul de prețuire față de lupta eroică a poporului român, pentru libertate și demnitate națională și socială, față de tradițiile cele mai înaintate ale clasei muncitoare față de glorioasele bătălii sociale și de clasă conduse de partidul comunist pentru împlinirea celor mai înalte aspirații și idealuri ale poporului, va cultiva încrederea nestrămutată în concepția Partidului Comunist Român privind făurirea socialismului cu poporul și pentru popor, în capacitatea națiunii noastre de a asigura progresul multilateral al patriei, viitorul de aur al României.

Dînd glas hotărîrii organizației noastre revoluționare de a acționa pe baza concepției partidului și statului nostru privind educarea în spiritul unității de gînd și faptă a tuturor studenților țării — Conferința a XV-a a U.A.S.C.R. a hotărît ca asociațiile studenților comuniști să facă totul pentru a munci pentru binele și prosperitatea patriei noastre, România socialistă, și, totodată, de a combate cu energie orice încercări de denaturare și

falsificare a trecutului istoric național, de ponegrire a mărețelor noastre realizări socialiste, de amestec în treburile interne ale țării noastre, studențimea fiind pe deplin convinsă că în România, poporul condus de partid, de secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, făurește în deplină unitate, cu succes noua societate, pornind de la realitățile concrete ale țării, aplicînd problemelor dezvoltării generale soluții care răspund cel mai bine condițiilor specifice, proiectelor proprii de edificare a socialismului și comunismului.

Vă încredințăm, mult iubite și stimate tovarășe secretar general al partidului, că vom face totul pentru a fi în primele rînduri ale măreței opere de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism, pentru a fi utili poporului, că vom fi prezenți, alături de întregul tineret al patriei, de eroicul nostru popor muncitor, cu întreaga noastră energie revoluționară și competență profesională, acolo unde țara o cere, astăzi — pe băncile facultăților, iar mâine — în întreprinderi, pe șantiere, în institute de cercetare, în școli, pe ogoarele patriei.

În același timp, Conferința a dat glas hotărîrii organizației noastre revoluționare de a acționa în mod consecvent, urmînd exemplul suprem al vieții și activității revoluționare ale dumneavoastră, pentru a întări rolul organizațiilor studențești ca școli de educare comunistă, revoluționară a tinerei generații universitare, pentru îmbunătățirea radicală a stilului și metodelor de muncă, astfel încît, sub conducerea organelor și organizațiilor de partid, să determinăm realizarea unei noi calități în domeniul vieții de organizație, pentru afirmarea, în continuare, a asociațiilor studenților comuniști ca promotoare ale noului în ansamblul vieții universitare.

În numele întregii studențimi a patriei, forumul tinerei generații universitare a exprimat adeziunea totală a tuturor studenților țării la politica externă a partidului și statului nostru, al cărei strălucit exponent și promotor sînteți dumneavoastră, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, politică ce corespunde pe deplin aspirațiilor de pace și progres ale națiunii noastre socialiste, ale tuturor forțelor revoluționare, democratice și progresiste din întreaga lume. Toți studenții țării, asemenea întregului nostru popor, sînt mindri de faptul că prodigioasa și dinamică dumneavoastră activitate internațională, consacrată soluționării pe calea tratativelor a marilor probleme ale umanității, întăririi unității popoarelor în lupta pentru pace, întăririi dezarmării — și în primul rînd a dezarmării nucleare — edificării noii ordini economice internaționale, a unei lumi mai bune și mai drepte este unanim recunoscută și prețuită în lumea contemporană, identificînd-o în istorie și pentru istorie ca o contribuție de cea mai mare importanță pentru asigurarea viitorului planetei noastre, opera nepieritoare a marelui și gloriosului Erou al Păcii.

Exprimîndu-vă, încă o dată, sentimentele noastre de profundă mulțumire și recunoștință pentru îndemnul și chemările pe care le-ați transmis Conferinței noastre, pentru minunatele condiții de muncă, viață și învățatură create studenților, vă rugăm, mult iubite și stimate tovarășe secretar general al partidului, să primiți asigurarea hotărîrii ferme și angajamentului fierbinte al tineretului nostru universitar de a acționa pentru înfăptuirea exemplară a prețioaselor dumneavoastră indicații și orientări în vederea transformării revoluționare a școlii superioare, a formării și educării temeinice, pentru muncă și viață, a specialiștilor de mîine ai economiei, științei și culturii românești, pentru a fi la înălțimea impunătoarei dumneavoastră gîndiri și acțiuni revoluționare, a comandamentelor majore ale celei mai strălucite perioade a multimilenarei noastre istorii — „Epoca Nicolae Ceaușescu”, de făurire a civilizației comuniste pe pământul scumpei noastre patrii, Republica Socialistă România.

PARTICIPANȚII LA CONFERINȚA
A XV-A A UNIUNII ASOCIAȚIILOR
STUDENȚILOR COMUNIȘTI DIN
ROMANIA

STAREA DE MATURITATE

Cel mai înalt forum al democrației studentești, a XV-a Conferință U.A.S.C.R., din 12-13 februarie, a reunit sub cupola Palatului Mării Adunări Naționale, reprezentanții celor peste 23.000 de studenți ai țării. Lucrările Conferinței au constituit un moment de bilanț și perspectivă în activitatea U.A.S.C.R., un bun prilej pentru a înfățișa colaborarea dintre organizațiile A.S.C. ale institutelor din diverse centre universitare și de diferite profile, pentru a adânci dialogul dintre studenți și cadrele didactice.

În deschiderea lucrărilor, tovarășul Emil Bobu, membru al Comitetului Politic Executiv, secretar al C.C. al P.C.R., a transmis din partea tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, participanților la conferință, tuturor studenților patriei, precum și cadrelor universitare un călduros salut revoluționar și urare fierbinte de noi și tot mai importante succese în perfecționarea pregătirii profesionale și politico-ideologice, în ridicarea pe o treaptă calitativ superioară a învățămîntului, corespunzător etapei de dezvoltare economică-socială a țării. Pornind de la aprecierea secretarului general al partidului nostru, că în noua orînduire socială pe care o edificăm, progresul multilateral al României socialiste nu se poate asigura decât pe baza celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii, s-a arătat în continuare, este necesar ca asociațiile studenților comunisti să situeze în centrul preocupărilor ridicarea calității pregătirii și instruirii profesionale, formarea și dezvoltarea conștiinței socialiste, a atitudinii înaintate față de muncă, stimularea spiritului de creativitate, pentru a fi la înălțimea misiunii nobile încredințate de societate și de a putea duce mai departe făclia nestinsă a bogatei tradiții ale științei și culturii românești.

La dezbaterile ce au analizat problemele înscrise pe ordinea de zi, în plen și pe comisii de activitate, au participat un mare număr de delegați și invitați-studenți, cadre didactice, conducători ai unor ministere și alte instituții centrale, institute de învățămînt superior și din cercetare, organizații de masă și obștești. O atenție deosebită s-a acordat modului în care trebuie mobilizat întregul tineret universitar, declanșarea unor adevărate ofensive împotriva mediocrității, a dezinteresului și delăsării, determinînd astfel o amplificare a spiritului de combativitate în cadrul adunărilor generale, la învățămîntul politico-ideologic al A.S.C.®.

Dînd expresie sentimentelor de aleasă stimă și profundă prețuire pe care

studenții țării le poartă secretarul general al Partidului Comunist Român, delegații și invitați la Conferință au adoptat o telegramă adresată tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, în care și-au reafirmat adevărata deplină la politica internă și externă a partidului și statului, hotărîrea fermă de a munci și învăța, de a participa în unanimitate la înălțarea patriei noastre socialiste pe noi culmi de progres și civilizație.

CRISTINA VIERU
MIRCEA POP

Angajare, tinerețe, răspundere

Presă studentească timișoreană se mîndrește cu redobîndirea în ultimii ani a locului de frunte între publicațiile de profil din țară, cu menținerea unei experiențe pozitive în privința funcționării studiourilor de radio și a cercului de presă. Aceste realizări atestă un inepuizabil rezervor de talente dar și un cadru organizatoric bine cîn-

turat, implică abordarea programelor viitoare de pe poziții superioare, în dorința continuă de perfecționare, de spori a eficienței cuvîntului scris sau vorbit.

Scrisă numai de studenți, abordînd teme ce reflectă prioritățile muncii de asociație dar, în egală măsură, și preocupările diverse ale studenților, revista și-a sporit și trebuie să-și sporească și în viitor rolul informativ, fiind totdeauna prezent în „punctele fierbinți” ale studentiei, acolo unde se derulează ceva interesant, ceva util, ce merită să fie popularizat. Orice subiect din mediul universitar, tratat cu pricepere gazetărească, conținînd și punctul de vedere al reporterului — derivat din orientările de bază după care se călăuzește activitatea organelor și organizațiilor A.S.C. — implică, dincolo de conținutul informativ, și o latură formativă. Iată de ce, revista este încă deficitară în popularizarea rezultatelor de vîrf, a realizărilor de excepție, a experienței valoroase din diversele domenii, rezumîndu-se adesea să prezinte materiale generale, fără interes deosebit pentru studenți. În acest sens, considerăm bine venită o reorganizare a redacției pe secții, care să corespundă nomenclatorului de comisii al Consiliului U.A.S.C., în paralel cu realizarea unei mai strînse legături între acestea, astfel încît să existe o cunoaștere cît

mai temeinică a problematicii majore din fiecare domeniu.

În ideea definirii unui profil distinct al revistei în perimetrul presei studentești, încercăm să delimităm cu claritate o serie de teme sau domenii cărora să li se acorde o atenție specială, inclusiv prin susținerea unor adevărate campanii de presă, care să impună realizări remarcabile sau acutități în dezvoltarea învățămîntului, a culturii, care să pledeze convingător asupra importanței majore a subiectului tratat, așa, de pildă, cum ar fi necesitatea amplificării cercetării interdisciplinare. Pe aceeași linie, trebuie să acționăm pentru o rubricizare atentă a revistei, pentru conceperea unei prezentări grafice atrăgătoare, originale, care să dea prestanță cuvîntului scris și specificitate publicației. Ne preocupăm, totodată, și o deschidere mai amplă spre celelalte probleme ce țin de formarea complexă a viitorului specialist, spre artă, spre cultură, spre domeniile de interes maxim ale cunoașterii umane. În spiritul celor expuse mai sus, vom încerca să facem din revista „Forum studentesc” o adevărată tribună a cuvîntului liber, care să reflecte în mod plenar toate componentele personalităților complexe a adevăratului student comunist de azi.

MIRCEA POP

Intr-o atmosferă de angajare plenară și înalt entuziasm patriotic și revoluționar, în data de 9 ianuarie 1988 au avut loc lucrările Conferinței de dare de seamă și alegeri a Uniunii Asociațiilor Studenților Comunisti din Centrul Universitar Timișoara. Desfășurate sub semnul înaltelor comandanțe ce stau în fața tinerei generații universitare de azi, reieșite din îndemnul adresat nouă, tinerilor Almei Mater, de către multiubitul și stimatul nostru conducător, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, lucrările Conferinței au demonstrat din plin faptul că studenții timișoreni s-au angajat cu toate forțele elanului lor tineresc pe drumul plin de împliniri al marelui partid. Participanții la Conferință au salutat prezența în rândurile lor a tovarășului Ilie Matei, membru supleant al Comitetului Politic Executiv, prim-secretar al Comitetului Județean Timiș al P.C.R., și a tovarășului Ani Matei, secretar al C. C. al U.T.C., președintele Consiliului Uniunii Asociațiilor Studenților Comunisti din România.

Conferința a ales noul Birou al Consiliului U.A.S.C. din Centrul Universitar Timișoara, care are următoarea alcătuire:

Președinte: ANTON LIVIU EUGEN. Vicepreședinți: ELES PETRU, TAMAS SANDA GABRIELA, CICA MIRELA, TODORESCU CRISTINA CORNELIA, POPESCU SORIN GICU, PANTELIMON MIHNEA BOGDAN; secretar STAIU FLORENȚIU; casier FOGARAȘI ANGELA; membri: POP MIRCEA, RADU DORIN, HAICA DANA, VESA SORIN LUIGI, DRIMBA CRISTINA, MÜLTHALER EVELIN.

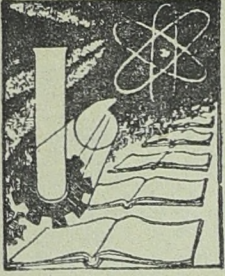
Biroul Consiliului U.A.S.C.R.:

Președinte al Consiliului U.A.S.C.R. — tovarășul MATEI ANI, secretar al C.C. al U.T.C.

Vicepreședinți ai Consiliului U.A.S.C.R.: VASILIU MARIUS-CRISTIAN, student, vicepreședinte al Consiliului U.A.S.C. din Centrul universitar București; DĂSCĂLESCU CRISTINA-CERASELA, studentă, vicepreședinte al Consiliului U.A.S.C. din Centrul universitar Iași; DRIMBA CRISTINA, studentă, vicepreședinte al Consiliului A.S.C. din Institutul Agronomic Timișoara; DRAGOȘ-ROMAN CLAUDIA-CALINA, studentă, vicepreședinte al Consiliului U.A.S.C. din Centrul universitar Cluj-Napoca.

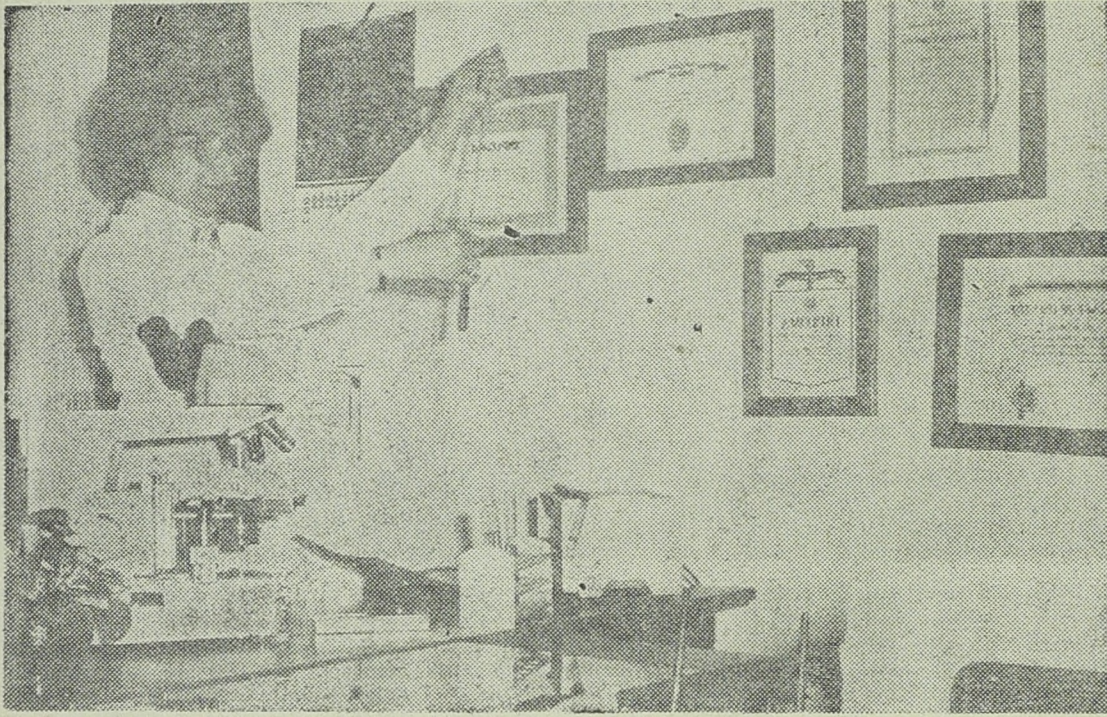
Secretari ai Consiliului U.A.S.C.R.: DIACONESCU MARIANA, CRANTA MIRCEA, ȘANDOR CORNELIU-ALEXANDRU, ZAHARIA SORIN-EUGEN.

O CONFIRMARE ÎN PLUS

● RĂMINE SUPERIOR GRÎULUI ● OMUL S-A DEPĂȘIT CA ȘI CREATOR ●

Prof. dr. ing. Georgeta Nichita — premiul „TRAIAN SAVULESCU”

— Tovarășă GEORGETA NICHITA, care sînt problemele care au primit pe agenda dumneavoastră de lucru în ultima perioadă?

— Nu-mi place să dau interviuri, s-ar putea spune că vreau să epatez. După foarte multe insistențe, institutul nostru a devenit titularul unui program privind „Studiul bilanțului nutritiv, material și energetic în lanțul trofic nutreț combinat, dejectii, biogaz”, cu fertilizare și recuperarea elementelor minerale, teme care au făcut compatibilă o colaborare a cadrelor didactice de la 17 discipline ale Facultății de Agronomie. Printre cercetările prioritare în colaborare directă cu producția, am elaborat o metodă originală de epurare a apelor reziduale din sectorul zootehnic, fără consum de energie și cu producere de biogaz, instalația realizînd prin fermentație anaerobă, 1.200 m³ biogaz pe zi. În ultimii trei

lucruri care trebuiau imperios importate. Un produs dacă este bun, se promovează singur. Nu-l poate promova nimeni, cu atît mai puțin autorul lui. Nici nu am militat pentru aceasta, eram convinsă că ar fi mai bine să avem suficiente furaje, ca animalele să producă suficient lapte, să rămînă și pentru vite și pentru consumatorul uman. Pe moment, trebuia găsit totuși un compromis. Ca membră a Consiliului Național al Agriculturii, la o întîlnire cu directorul Institutului Național de Biologie și Nutriție Animală, am văzut documentația pentru generalizarea la nivel național. Rezultatele excepționale obținute în județul Olt au impus acceptarea importului de soia, cu realizarea unui amestec în proporții egale de lapte natural și înlocuitori. Să sperăm că acest compromis va avea o viață mai puțin lungă, ca să putem consuma în continuare liniștiți lapte.

● FORUM INTERVIU ● FORUM INTERVIU ●

NU SÎNT O ADEPTĂ A ÎNLOCUITORILOR

● FORUM INTERVIU ● FORUM INTERVIU ●

ani, s-a ridicat continuu randamentul instalației, ajungîndu-se la parametrii teoretici proiectați. Tema ne-a adus un beneficiu de cinci milioane lei în cinci ani, lucru deosebit de important ținînd cont că noi avem de obicei contracte cu valori foarte reduse. În ultimul timp coordonez o tematică ținînd de protecția mediului și calitatea vieții, angrenînd 62 de cadre didactice în realizarea de tehnologii nepoluante și depoluante. În acest sens amintesc inițiativa Inspectoratului sanitar-veterinar de a realiza un laborator pentru controlul calității furajelor, pe care l-am coordonat fără alt ajutor timp de trei ani, după care s-a dispus înființarea de asemenea laboratoare în toate județele din țară. Într-adevăr, problema ecologică a devenit acută la nivel planetar. Date din literatură și din viață au arătat riscul ca alimentele să se transforme din surse de materie primă și energie pentru organismul animal sau uman, în surse de noxe care să acționeze nociv asupra sănătății. Dacă vom supraveghea cu atenție lanțul trofic sol-spă-plantă-animal-om, putem spune că am realizat într-adevăr ceva.

— Ați realizat un înlocuitor al laptelui. Poate acesta să înlocuiască într-adevăr produsul de bază?

— Interesant, nu sînt o adeptă a înlocuitorilor, dar dacă laptele nu este în cantități suficiente pentru consumatorul uman, am încercat să realizăm un hidrolizat de soia pe care să-l asociem cu cvasiînlocuitorul de lapte care exista deja. Așa-numitul înlocuitor se producea de fapt din lapte smîntînit, deci înlocuia grăsimea din lapte, cu untură care nici ea nu se găsește pe toate drumurile. Nu-l mai producem, pentru că nu avem untură. Populația chineză consuma de mult timp hidrolizat de soia, așa încît am realizat produsul, am obținut cu el rezultatele scontate, dar cum producțiile de soia de la noi din țară nu erau suficiente de mari, nu am avut curajul să propun un import suplimentar de soia. Erau alte

— Ce ne puteți spune despre noul nutreț pentru pești elaborat de dumneavoastră? Trebuie neapărat peștii furajați?

— O ai și pe asta, extraordinar așa un reporter documentat! Acest nou produs are o granulație fină și o omogenizare bună. De fapt, numai rețeta am realizat-o eu, dar în colaborare cu alți 11 autori, produsul original a obținut premiul întâi la Salonul de invenții și inovații de la Timișoara. A fost promovat imediat, în cantitățile necesare pentru întreg puietul din țară, aceasta demonstrînd că cercetarea a fost comandată de cerințele producției. Bineînțeles că puietul de pește trebuie furajat și încă cu un nutreț extrem de complex, conținînd cel puțin 32 de componente. În acvariu am obținut rezultate bune, dar aceasta nu poate spune nimic convingător producției, pentru că în acvariu ritmul de creștere este mult mai mic. A fost un accident că m-am ocupat cu nutriția peștilor, au venit de la Întreprinderea piscicolă să le solicite, eu m-am simțit datoră să mă ocup de acestea. Am avut mai multe produse, dar probabil că dumneavoastră sînteți mai informat decît mine. Totuși, aș mai aminti valorificarea superioară a subproduselor agricole și industriale, tehnici de utilizare a cojilor de cacao de la fabrica de ciocolată, a rezidurilor de la Plafar; borhot de mentă, semințe de măcieșe. Orice țară care se respectă și care vrea să progreseze, trebuie să se bazeze pe toate resursele proprii.

— Cum imbinăți activitatea de cercetare cu cea obștească?

— Și eu m-am întrebă, cred că m-am pus la încercare să văd cit pot realiza. Mi-am planificat foarte riguros timpul, ca să ajung să mai merg și la spectacole și expoziții, ca o posibilitate de recuperare. Să fii eficient în ceea ce faci, să îți alegi drumul cel mai drept, chiar dacă acesta nu e totdeauna și cel mai scurt.

— CE înseamnă triticale?

— Triticale este un hibrid între grîu și secară, care cuprinde particularitățile genitorilor săi. Este o plantă care în comparație cu grîul sau cu secara este mai aspectuoasă, mai frumoasă și mai productivă, numărul boabelor în spic poate fi 70—80 sau chiar mai mult, însă fiind o formă neprelucrată suficient sau cu destul de multe deficiențe, și umplerea boabelor este defectuoasă. Are frunze bogate, rezistență la boli, ritm rapid de creștere, ceea ce-l asigură în competiția cu alte specii un avantaj deosebit. Se poate cultiva de la Ecuator pînă la cele mai înalte paralele ale globului, în Mexic sau Canada, două mari centre de ameliorare, de creere și îmbunătățire a lui triticale. La Timișoara și mai ales în zona Făgetului, producția se ridică la 8,9 sau chiar 10 mii kg la ha, la I.A.T., deci planta are un potențial ridicat de producție. Calitatea produsului este superioară pentru că are un conținut înalt în proteine și implicit o cantitate mare de aminoacizi, lucru deosebit de important în alimentația rațională.

— Are triticale același conținut de proteine ca și grîul? Va putea fi folosită în alimentația umană?

— La începuturile ameliorării sale, promitea chiar foarte multe în legătură cu conținutul în proteine, pentru că era de două sau chiar de trei ori mai mare decît la grîu. Pe parcurs, realizîndu-se o serie de îmbunătățiri, cum ar fi umplerea boabelor, conținutul în proteine a scăzut de la 24 la sută la 14—15 la sută. În orice caz, rămîne superior grîulul,

● FORUM INTERVIU ●

ȘI dr. ing. Gallia Butnaru — premiul „ION IONESCU DE LA BRAD”

ARE UN POTENȚIAL RIDICAT

● FORUM INTERVIU ●

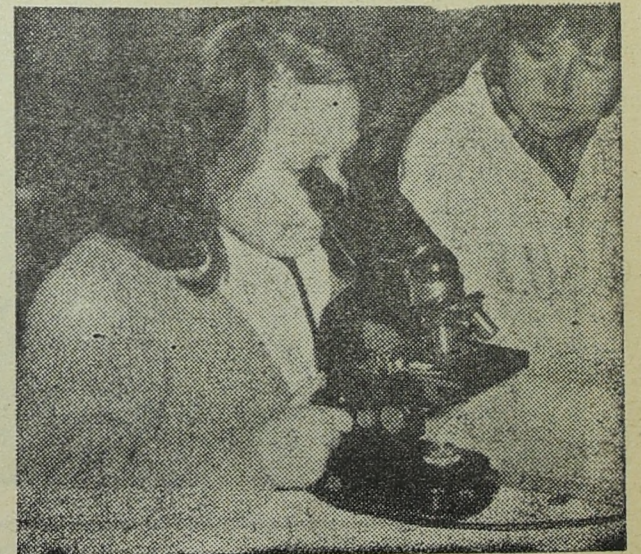
pentru că acesta are doar 11—12 la sută. Rezerva cultivatorilor față de triticale se datorește conținutului scăzut de gluten, adică a ceea ce dă un aspect neplăcut pînii: nu e pufoasă, nu crește și rămîne fără aspect comercial. Totuși, poate fi folosit în panificație, se produc paste făinoase și biscuiți, la fel de aspectuoși ca și cei realizați din făina de grîu.

— Într-un interviu acordat ziarului „Drapelul roșu”, ați afirmat: „Sînt sigură însă, că peste cel mult zece ani, triticale va fi cereala numărul unu a lumii”. Se poate spune că omul a depășit natura?

— Da. Este prima specie pe care omul a putut-o crea artificial, pînă la triticale el doar a prelucrat tot ceea ce a existat în natură, a îmbunătățit și amestecat ereditățile, nereușind să obțină ceva în plus față de ceea ce avea natura. Singura mare realizare în care OMUL s-a depășit ca și creator sînt triticale.

— Știați că aluminiul catalizează creșterea. Care este scopul creerii unor genotipuri cu mare rezistență la excesul de aluminiu?

— Banatul are o suprafață cu un exces de aluminiu. Se știe că tot ceea ce e în cantitate mică e util, dar după ce se depășește o anumită limită devine nociv. Plantele tolerează aluminiul, dar peste o anumită cantitate el devine toxic și astfel, producția realizată pe unitatea de suprafață este redusă, iar în anii secetoși se întîmplă să nu se recolteze nimic de pe aceste terenuri. Tot natura ne-a furnizat niște genotipuri din Argentina, sub formă de grîu de primăvară, cu gene de rezistență la aluminiu. Specialiștii au transferat aceste gene de la grîul de primăvară la grîul de toamnă. Rezultatele obținute sînt promițătoare, pentru că formele respective dau rezistență de două-trei ori mai mare, testările făcîndu-se în zona Făgetului.

Are un potențial ridicat

(urmare din pagina 6)

zistență de două-trei ori mai mare, testările făcându-se în zona Făgetului.

— Cum este apreciată activitatea dumneavoastră peste hotare?

— Cum nu poți cunoaște totul, am fost obligați prin activitatea de la disciplină să colaborăm cu diferite stațiuni sau centre de ameliorare mari din lume, bineînțeles pe teme de triticale sau a grâului cu rezistență la aluminiu: prof. N. Borlaug, laureatul premiului Nobel pentru pace, prof. R. Larrier și R. J. Gustafson de la Universitatea Manitoba — Canada etc.

● FORUM INTERVIU ●

UN NUCLEON EXOTIC

● FORUM INTERVIU ●

lector univ. Emeric Hegedüs; cerc. șt. princ.
Ladislau Vékós

— Ați fost distins de curind cu premiul Dragomir Hurmuzescu pentru lucrarea „Grup de lucrări privind o parametrizare a spectrului barionic și posibilitatea existenței nucleonilor exotici”. Cine a fost Dragomir Hurmuzescu?

— Dragomir Hurmuzescu s-a născut la București în 1865, a fost studentul Facultății de științele naturii, în 1889 primind bursă și plecând la Paris. Nume de răsunet internațional în fizica experimentală, s-a impus prin descoperirea de o valoare deosebită, el fiind creatorul electromerului, aparat utilizat în cercetările lor și de soții Curie. Revine în țară ca profesor universitar la Iași, apoi la București, și este întemeietorul învățământului și școlilor superioare de profil electronic din cele două orașe, primele de acest gen la noi.

— Ce poate avea exotic un nucleon?

— Exotic este o denumire convențională pentru un lucru nonconformist. În concepția actuală, nucleonii constau din trei cuarcuri, iar particulele acestea zise exotice, din cinci cuarcuri. Și cum în felul acesta nu se încadrează în imaginea, în general acceptată, are un caracter „exotic”.

— Care au fost legăturile dintre dumneavoastră, care ați descoperit pe cale teoretică existența nucleonilor exotici, și specialiștii de la Dubna?

— Foarte interesant că aceste legături n-au existat. Legătura era cea internațională, fără nici un fel de legătură personală, și asta se vede chiar din felul cum am fost citați de ei, utilizând o publicație vest-germană, „Zeitschrift für Physik”, reputată revistă de specialitate. Adică a fost pur întâmplător. Cercetările lor dintr-un anumit domeniu spectral au demonstrat existența a ceva suspect, au căutat în literatură pentru a constata dacă teoreticienii prevăd acolo ceva, sau nu, și astfel au găsit articolele noastre din această revistă în care pot publica autori de pe tot globul. Din echipa care a lucrat la Dubna fac parte și cercetătorii români, în frunte cu profesorul Beșlu din București și cu toate că între noi și ei nu a existat nici o legătură ea s-a realizat prin intermediul publicației respective. Din păcate aceasta este ceva caracteristic. Trebuie neapărat să publicăm în revistele mari ale lumii, deoarece este așa o abundență de informație, încât nu poți să ai pretenția ca cineva să cunoască pînă și „micile” rezultate din Timișoara.

— Cum priviți acest rezultat?

— Fără să renunț la o modestie obligatorie și nici să nu încercăm să impresionăm, spunînd deschis și clar, era o bucurie deosebită. Apoi, descoperirea însăși, cînd au apărut realizările cercetătorilor de la Dubna care au confirmat că particula noastră există într-adevăr. Sigur, eram convinși că trebuie să existe, dar una este convingerea ta și alta confirmarea internațională și experimentală. Munca mea și a colegului meu nu a fost zadarnică. În fizică criteriul adevărului este experiența. Degeaba ai o teorie foarte frumoasă și interesantă, dacă experiența nu o demonstrează. Orice rezultat teoretic trebuie demonstrat practic. Există o alternanță între teorie și experiență, amîndouă înaintea una cu ajutorul celeilalte. Fizica experimentală fără fizica teoretică e de neînchipuit. Și invers. Că în general, în viață și în știință, norocul joacă un rol important.

dr. Ion Munteanu

— Medicina este una din cele mai frumoase meserii, aducătoare de satisfacții, mai ales cînd e practică de oameni ca dumneavoastră tovarășe doctor Ion Munteanu, șeful clinicii de obstetrică-Ginecologie.

— Într-adevăr, sînt șeful clinicii de Obstetrică-Ginecologie, pentru că acolo mai sînt încă 3 clinici, să nu se zică că sînt numai eu șef.

● FORUM INTERVIU ●

O TĂIETURĂ E ÎNTOTDEAUNA O TĂIETURĂ

● FORUM INTERVIU ●

— Ce este obstetrica?

— Obstetrica este partea cea mai pozitivă a medicinei, în care de fapt nu este vorba de o boală, ci de perpetuumul vieții.

— Există factori de risc la nașterea naturală după cezariană?

— Uterul cicatriceat după cezariană a deschis o nouă etapă în obstetrica modernă, pentru că dacă cezariana era foarte riscantă în urmă cu 50 de ani, actualmente riscul e mai redus dar nu trebuie abuzat de

această intervenție. Să se facă cezariană la cerere, este mult mai simplu să faci o operație cezariană decît să conduci o naștere, uneori, dar și atunci cînd sînt indicații precise, cezariana trebuie făcută, asta nu înseamnă însă că nașterile următoare se fac neapărat prin cezariană. Sînt autori care au susținut și acest punct de vedere pentru că o tăietură e întotdeauna o tăietură, pardon, o cezariană. Printre alte aspecte ale lucrării pe care le tratează, eu am încercat să demonstrez clinic, radiologic și experimental care sînt riscurile la nașterea naturală după cezariană și cred că am reușit să arăt că atunci cînd nu sînt condiții repetabile, nu este absolut necesar ca nașterea să se termine tot prin cezariană și că o femeie poate naște natural după cezariană numai dacă sînt îndepliniți parametrii fiziologici, sub o conducere și o supraveghere competentă. De fapt aceasta este o creație originală, o lucrare ce n-a mai apărut în literatura română.

— Ce înseamnă microchirurgia sterilității feminine?

— Eu mă ocup de sterilitate de mai bine de 14 ani și am înființat Centrul de sterilitate din Timișoara. În unele situații mai complicate este necesară aplicarea unui procedeu chirurgical. Probabil că lumea este în general informată și știe că trompele sînt niște organe foarte fine, cu diametrul de cîteva milimetri și că pentru tratarea unei obstrucții, intervenția se făcea cu mijloace simpliste și eficacitate redusă, instrumentul era brutal pentru că dimensiunea unui ac chirurgical este cu mult mai mare decît orificiul tubar și atunci a venit microchirurgia: operația se efectuează cu instrumente speciale sub microscop care mărește dimensiunea trompei doar de cîteva zeci de ori. M-am inițiat în această tehnică la Universitatea din Louven și aplic cele văzute acolo, cu mijloace mai improvizate, pe care le avem noi la dispoziție.

— Care este rolul probității morale pentru șeful clinicii de Obstetrică-Ginecologie?

— După părerea mea nu poate exista un medic adevărat fără o conștiință curată și o probitate morală absolută. În obstetrică cînd naște o femeie trebuie să te gîndești că este mama sau sora ta și să te comporți ca atare. Ceea ce face medicul se vede și se simte de către bolnav, cel mai mare judecător al nostru. Deci e necesar ca un medic să îndeplinească condiția de mai mult decît om.

Ideile vin pe parcurs

— Tovarășă Irina Nicoară, ce se înțelege prin fază solidă?

— Faza solidă a materiei se poate manifesta prin două stări distincte: așa-zisa stare amorfă și starea cristalină. În natură există multe cristale naturale cunoscute și sub numele de minerale, cum ar fi de exemplu sarea gemă, care în anumite ocnе de sare poate fi găsită sub formă de cristale. Însă cel mai cunoscut cristal ce poate fi găsit ca atare este cuarțul. Desigur că aceste cristale s-au format în anumite condiții de presiune, temperatură și într-un interval de timp foarte lung, de ordinul miilor de ani. În mod normal, o substanță cristalină nu poate fi găsită sub formă pură, însă oamenii au folosit aceste cristale naturale pentru a le studia anumite proprietăți deosebite, optice, mecanice, oscilatorii. La un anumit moment al evoluției cunoștințelor despre natură s-a pus problema obținerii de cristale artificiale. S-au dezvoltat o serie de metode de creștere a acestora, pe de o parte pornind de la o amorsă cristalină care se dezvoltă prin transformarea unei stări policristaline într-o stare cristalină pură.

— Deci, ce s-ar putea înțelege printr-un cristal artificial?

— Un cristal artificial este o stare perfect ordonată a materiei în stare solidă, mai fiind numit și monocristal. Pentru obținerea acestora, colectivul nostru s-a ocupat de metoda solidificării controlate a unei topituri într-un anumit gradient de temperatură. Pentru început am plecat de la substanțe cu un punct de topire mai scăzut, care nu ridică probleme deosebite pentru atingerea punctului de topire,

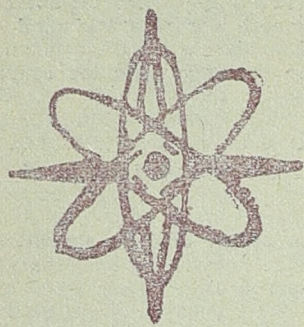
cum ar fi halogenurile alcaline (clorura de sodiu, bromura de potasiu), trăgînd anumite învățăminte, după care am putut trece mai departe. Am trecut apoi la cristale cu un punct de topire mai ridicat (nichel, cupru), adaptînd o metodă de încălzire nouă pentru noi, încălzirea rezistivă cu ajutorul grafitului, cu care am atins temperaturi de 2.200–2.300 grade. În unele cazuri, a trebuit să lucrăm cu materiale ce nu pot fi obținute în atmosferă, folosind incinte închise sau vidate. Metoda folosită de noi se numește „metoda Bridgeman”.

— Înțeleg din cele spuse că cercetările dumneavoastră s-au întins pe o perioadă mai îndelungată de timp.

— Desigur. Începuturile au fost prin anii 1965–66 iar definitivarea variantei Bridgeman s-a produs prin 1980–81. Atunci am obținut, pe această cale cristale de fluorură de calciu, cu proprietăți optice deosebite. Acestea transmit lumina din domeniul ultraviolet pînă în cel infraroșu, avînd un coeficient de transmisie foarte bun, pînă la 98 la sută. Ele se folosesc ca și componente optice la realizarea de obiective de microscop, alte obiective speciale. În analizoarele de hidrocarburi sau la obținerea filamentelor pentru lămpile de sodiu.

— Aceste realizări v-au adus premiul Academiei?

— Premiul Academiei a fost obținut pentru obținerea cristalelor de diametru mare. Ne preocupăm în mod deosebit obținerea cristalelor profilate de siliciu, necesare pentru realizarea celulelor solare. Atunci cînd muncești, ideile vin pe parcurs.

O CONFIRMARE ÎN PLUS

● UN CRITIC LITERAR NU POATE SĂ FIE UNIVERSAL ●
REZULTATELE NOASTRE CONSTITUIE O PREMIERĂ ●

Prof. univ. dr. Eugen Todoran — premiul „I. L. CARAGIALE”

— De ce l-ați ales tocmai pe Lucian Blaga?
— L-am ales pe Blaga pentru că el este reprezentativ pentru un anumit mod de realizare a unei culturi majore, cum spune el, care dezvoltă niște structuri și niște viziuni specifice gândirii folclorice românești. El este o personalitate care realizează pe deplin stilul și filozofia poporului român în forme monumentale de creație literară. Blaga este în literatura noastră un creator original care în baza unei concepții filozofice despre stilurile în cultură, sau stilurile culturii, intenționează să depășească faza de imitație tematică, imitație de motive și să reconstituie niște structuri fundamentale în care gândirea folclorică se monumentalizează, cum spune el, în formele culturii majore. El este un creator de mituri în poezie, teatru și filozofie și miturile acestea sînt pentru el niște structuri originale care aparțin unei albi stilistice, al unui spațiu de adîncire al sufletului popular așa cum este el determinat în cursul istoriei de anumiți factori obiectivi și subiectivi. Matca stilistică românească este

● FORUM INTERVIU ●

BLAGA ESTE UN EXPRESIONIST

● FORUM INTERVIU ●

o matcă folclorică și ea răzbate în planul de suprafață al creației poetice în forme particulare proprii. Prin această viziune, Lucian Blaga, prin toată opera lui anticipează într-un anumit fel ceea ce s-a întimplat în cultura europeană și universală după al doilea război mondial adică o revenire, sau mai bine zis o redescoperire a mitologiei universale dar nu din interes pur etnografic, ci din interes structural-cultural. De aceea am considerat că, personalitatea lui Blaga este cea mai reprezentativă, pentru întregul stil al culturii românești, în literatura dintre cele două războaie. Sigur că scriitorii mari, noi am mai avut, dar el reprezintă linia de gândire, care coincide, în cea mai mare măsură cu albia stilistică, cu tradiția folclorică mai tradiționalistă decît ceea ce în istoria literaturii române a fost numit tradiționalist. În felul acesta, eu consider că și în viitor opera lui Blaga își va menține o permanentă actualitate pentru că acesta este stratul ultim totdeauna în orice cultură națională.

— Ce-a însemnat Blaga pentru cultura românească?
— L-am considerat reprezentativ pentru un anumit mod de situare a literaturii române în contextul culturii universale. Și apariția lui imediat după primul război mondial, explozia operei lui care a avut atîta ecou și a fost receptată la un nivel atît de ridicat, dovedește că ne găseam în momentul în care contactul cu universalitatea putea să dezlănțuie niște forțe naționale proprii, în măsură să echivaleze valorile culturale universale. Blaga o face tocmai plecînd de la valorile locale ale culturii române, deci nu imitînd niște structuri de adîncime ale culturii românești. S-a spus despre Blaga că este un expresionist, el este un expresionist printr-o anumită coincidență cu literatura europeană, este de fapt o expresie modernă a unei foarte mari tradiții. Este expresionist printr-o anumită coincidență cu literatura europeană, este de fapt o expresie modernă a unei foarte mari tradiții. Este expresionist prin forța acestei expansiuni pe care o are din matrice stilistică românească. El este un tradiționalist într-o formă de cultură majoră foarte modernă.

— Știm că într-o anumită perioadă, optica despre Lucian Blaga era oarecum deformată.

— Era deformată nu pentru că opera lui Blaga era propriu-zis în cauză ci pentru că nu erau stabilite niște criterii foarte clare pentru înțelegerea unei opere de această structură. Adică se făceau niște confuzii care astăzi nu se fac. O confuzie era și aceea între mitologie și religie între credință și magie, între transcendență și misticism, între mitic și mistic. Asemenea probleme sînt astăzi pe deplin clarificate, încît a interpreta un scriitor prin aceste structuri arhaice nu înseamnă numai de cît a-l muta din timpul nostru într-o epocă depășită și nici a recunoaște în opera lui niște forme care pot să coincidă cu cele tradiționale însă nu sînt de natură pur culturală și poetică ci sînt de altă natură. În felul acesta cred că lucrul, este foarte clar astăzi pentru că fenomenul așa este interpretat în toată cultura universală. Astăzi a studia mituri înseamnă o întoarcere și la propria noastră etapă de formare, la spiritualitatea noastră. Miturile

nu au fost niste devieri de la o așa-zisă cunoaștere științifică, și ele includeau, cuprîndeau aceste moduri de gîndire într-o formă specifică perioadelor istorice vechi. Ele conțineau niște adevăruri, suplineau o cunoaștere, au niște tilcuri, niște înțelesuri, niște semnificații și acestea toate pot să fie retraduse în alte forme de expresie dar nu anulate. Pentru că mitologia este o permanență a culturii tuturor popoarelor în toate perioadele lor istorice. Foarte curios este că acele popoare care sînt mai noi în istorie își caută și încearcă să-și construiască o anumită mitologie pe care nu o au. Și atunci este un avantaj al culturilor care au această tradiție pentru valorificarea lor în creația culturală și literară.

— Care este, după părerea dvs. condiția esențială a unui critic literar?

— Condițiile esențiale pentru a fi un critic literar sînt condiții de ordin general, adică criticul trebuie să fie pregătît pentru înțelegerea fenomenului de cultură și fenomenului literar. Pregătirea aceasta constă într-o anumită informație de ordin istoric, literar, cultural, deci cuprînderea fenomenului în toată complexitatea lui. El trebuie să aibă o pasiune pentru obiect, adică să corespundă cu ceea ce am putea numi dorința lui de a înțelege opera, de a se apropia cu dragoste și priceperea înțelegerii operei respective. La fel de

importantă este alegerea metodelor, în raport cu obiectul studiat. Un critic literar nu poate să fie, cum se zice, universal, să își spună părerea, să aprecieze, să judece popoarele în toată complexitatea lor, pentru că ele exprimă stiluri diferite, o anumită concepție despre lume, care diferă de la scriitor la scriitor. Și atunci a aplica aceeași metodă la toate operele acestea, cred că înseamnă a reduce, a simplifica operele respective, la ceea ce criticul vrea să caute în ele. Ori fenomenul trebuie să fie invers, criticul trebuie să se introducă în specificul operei scriitorului și de acolo să scoată ceea ce el crede că trebuie să se mențină în stilul operei respective.

— Timișoara este un cadru fertil pentru afirmarea unor scriitori?

— Eu cred că da. În primul rînd prin tradițiile culturale ale regiunii. Timișoara a fost multă vreme orașul de contact al literaturii române cu Europa. S-a întimplat însă un fenomen care tine de condițiile istorice și nu de capacitatea spirituală a populației din această zonă a țării, și anume că după Unirea din 1918 centrul cultural românesc al acestei regiuni de dincoace de Carpați a fost Clujul cu Universitatea lui. Toate valorile care s-au realizat în această parte a țării, depindeau oarecum de acest centru. Acum, însă, fenomenul este încheiat și ceea ce realizează scriitorii, nu mai sînt valori locale, sînt valori naționale. Încît moștenirea pe care ei au avut-o și o au serveste „cestei integrări” în valoarea universală. Noi nu ne putem permite astăzi să creăm literatura locală, sau o literatură dialectică. Nu există scriitor regional, el fiind doar un reprezentant al unei trepte de cultură, dar el nu atinge valoarea maximă a celei fenomenului literar. Regretul este că noi nu avem, ca alte centre mari din alte regiuni ale țării, niște reviste de mai mari proporții în care să se poată exprima această potențialitate culturală. Scriitorii fiind nevoiți să colaboreze cu mari insistențe la alte publicații. Elementul local se pierde cumva în această mare unitate națională.

Ș. I. dr. ing. Mircea Tămaș — premiul AUREL VLAICU

Sinteți un tânăr cadru didactic, premiat de Academia R.S.R. cu premiul „Aurel Vlaicu”. Ce credeți că a determinat alegerea dumneavoastră pentru a vă fi înmînată această distincție?

— Sigur că acordarea premiului se face după o exigentă și riguroasă analiză a mai multor lucrări. Consider că lucrarea înmînanchează o activitate de cîțiva ani, referitoare la o temă de mare actualitate, necesară pentru dezvoltarea domeniului mașinilor hi-

draulice, în care sînt cuprinse cunoștințele nu atît ale mele, cît ale colectivului din care fac parte și a dascăllor care m-au format. Cred că alegerea făcută este o recunoaștere a calității școlii timișorene de mașini hidraulice.

— În activitatea didactică și de cercetare pe care o desfășurați, beneficiați de sprijinul, sfaturile, și coordonarea tovarășului academician Ioan Anton, șeful catedrei de M.H. a Facultății de Mecanică. Credeți că acest lucru a constituit pentru dvs. o șansă sau nu?

— Categorie, a constituit o șansă, deoarece a avea exemplul academicianului Ioan Anton, care este atît dascăl deosebit cît și om de știință cu calități deosebite și rezultate pe măsură, oferă posibilitatea dînsului să-și dezvolte capacitățile, să devină bun cercetător.

— În ce s-a materializat pînă în momentul de față munca de cercetare pe care o desfășurați?

● FORUM INTERVIU ●

Rezultatele noastre constituie o premieră

● FORUM INTERVIU ●

— Premiul Academiei a fost acordat pentru o temă care s-a concretizat într-o teză de doctorat și în cazul acestei teze au fost elaborate cele mai multe dintre rezultate. Pe de altă parte ele au fost publicate în diverse reviste de specialitate. Am participat la mai multe conferințe dintre care la Dansk și anul trecut, la Budapesta, prezentînd lucrări din aceeași tematică. Mai mult decît atît, rezultatele cercetărilor mele fac parte dintr-o activitate contractuală, avînd contracte de cercetare științifică încheiate cu C.C.S.I.T.E.H. Reșița. Acestea vizează ca scop principal realizarea și proiectarea unor mașini hidraulice, a unor turbine hidraulice și mașini reversibile de mare performanță.

— Studiul teoretic și experimental al pierderilor hidraulice în conducte rotitoare curbate constituie într-adevăr o realizare de excepție. Care sînt parametri funcționali ai stațiunii în cadrul căreia a-ți făcut acest studiu?

— Studiul cuprinde un model teoretic și o parte experimentală, indispensabilă în munca de cercetare din domeniul tehnic. Stațiunea despre care m-ați întrebant, are capacitatea să încadreze în ea diverse modele de conducte și canal e rotitoare curbate care la rîndul lor modelează un canal interpaletar retoric a unei mașini hidraulice. Aplicabilitatea stațiunii este largă, de asemenea parametrii ei: regimul cu curgere, domeniul de turație, sînt largi, pentru a cuprinde toate situațiile particulare despre care dorim să știm cît mai multe.

— Funcționează la această oră? Unde anume și cu ce rezultate?

— Datele obținute pe stațiunea experimentală au fost preluate de beneficiari, partenerii de contracte, în cadrul unor proiecte mai ample, pentru îmbunătățirea performanțelor și optimizarea proiectării acestor mașini. Pe de altă parte stațiunea funcționează și acum, fiindu-i de folos unul coleg mai tînăr care continuă să îi lărgească domeniul de aplicabilitate, lucrînd la teza sa de doctorat.

— Cercetările dumneavoastră constituie o premieră pentru domeniul mașinilor hidraulice?

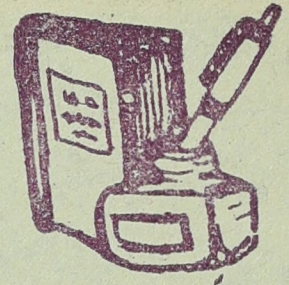
— Problema fundamentală, adică evaluarea cît mai corectă a pierderilor hidraulice dintr-un canal rotoric de mașină hidraulică s-a pus de multă vreme, și s-a căutat firesc soluționarea ei. Curgerea fiind complicată și evaluările au fost aproximative. Rezultatele noastre constituie o premieră. Au fost și înainte, în mod categoric astfel de încercări pe plan mondial, dar pe modele simplificate și în cadrul unor ipoteze de calcul simplificatoare. Rezultatele noastre se deosebesc prin faptul că atacă problema din punct de vedere general, deci rezultatele sînt general valabile și se aplică unor probleme mult mai apropiate de cazul real.

— Ce surprize ne rezervați în viitor?

— Cuvîntul surpriză este oarecum echivoc, în cadrul științei. Rezultatele pot fi obținute doar printr-o muncă tenace și continuă. Ceea ce pot să vă spun este că, premiul Academiei nu a făcut decît să mă impulsioneze, și mai mult în a continua în ritm susținut cercetările, și desigur dacă munca e condusă pe direcțiile potrivite, rezultatele trebuie să apară.

Interviuri realizate de:
LILIANA BRAD
LUCIAN HOREA
MIRCEA MITRUȚU

Atelier Literar

HIROȘIMA

Cad fulgi de cenușă pe templul ucis
Plouă cu sînge, cu pietre a nins.
Pămîntul rănit rămîne tăcut,
Mormîntul comun: cenușă și lut.
Prin norii planetei cresc lanuri de spice,
Combinele morții string boabe de sînge,
De Hiroșima vorbește trecutul,
Prezent este omul, solid încă lutul.

CREDINȚA ÎN PACE

Lumina
E ciutura de alb a fîntînii
Agățată de cele două miini
Numite: Bărbat;
Strigătul de credință în bine,
Ochii strămoșilor și nepoților,
E tu și sînt eu!
Fiecare din noi,
O la fel de frumoasă lumină spre mîine.

Să treci surizind
Printr-o mare de grîne,
Mirosind a pîine coaptă în cuptor țărănesc;
Să privești surizind
Cu ochi senini de copil
Cerul,
Soarele rotund
Ca o caisă în vreme de pace;
Să spui,
La fel de frumos surizînd
Că pămîntul e cea mai frumoasă
Credință în pace.
Pasărea aceasta de alb
S-a așezat aici parcă mai mult
Decît în altă parte de lume.

ADRIAN BADESCU ■
student I.M.T.

DESPĂRȚIREA DE GOETHE

căci febra ta nu e ca febra mea
și ochii tăi
nu sînt ca ochii mei
pieziși și adînci
clipind de cealaltă parte
a înțeleșurilor

BLOW UP I

haide mi-a spus
ajută-mă să instalez
camera de luat vederi
pe acoperișul orașului
la picioarele noastre
se plimbau orbii
ticăind ca niște ceasuri

II

haide
aprinde luminile și umbrele
și dă-i drumul odată
filmează fumul
cum se scurge fumul
din tabachera de aur

ADORABILA LIPSA DE LOGICĂ A FIRII

din matematică store cite o lămîie
pe buzele foii de scris
sînt această secetă care bîntuie în alb
crăpăturile prin care lin se scurge nisipul
femeia la capătul puterilor
curățînd clepsidra
din matematică încerc să salvez

iluzia perfecțiunii

atunci cînd uluit profesorul îmi vorbește
despre tărîmul divin al simetriilor
atunci cînd
prăbușit printre manuale și lămpi cu abajur
descopăr americile cu cifre arabe
exodul sclavilor din libertate în
paradisul cîmpurilor de bumbac
plictiseala lui unu și cu unu fac doi
puteți verifica și pe mărgelile
de îmi pun ochelarii și ochiul la pîndă
șlefuit și gata să filmeze
tot ceea ce se întîmplă

în tăcere se întîmplă ceea ce se întîmplă
visăm corăbii cu lingouri de aur
ce se prăbușesc înainte de a fi construite
într-un port olandez
cu robi și vanilie
și hărți de navigație

VALENTIN SĂMINȚA ■
student I.P.T.

UN PRIETEN...

Originar din Maramureșul cel înalt, Mircea Belu, actor și poet, a debutat în revista „Ateneu” (1972), a publicat în „Forum studentesc” (1985), ca apoi să-i apară 2 volume: „Gongul și masca” și „Balet într-un acvariu”.

Fiind un cîntăreț al tuturor duiosilor, Mircea Belu, ne introduce într-o atmosferă teatralizată în care „parazi ai actorului” se desfășoară în voie, trecîndu-ne de la elegia zugrăvită în culori triste la explozii de conștiință, de o încordare lirică deosebită.

„Gongul și masca”, cuprinde un patetic și un sentimental situat la granița dintre nostalgie și romanță: „Cînd în natura fără vină / Doar crinii plîng stingher la cină, / Într-un balans din poarta vremii / Cu pete strani de rugină”. Întoarcerea în ținutul natal e plin de pietate și nostalgie: „Pămîntul mi-a adus miros de stele / Din Maramureș hohotînd în ploaie / Și-un rîu al amintirii să ne spele / Pe veci singurătățile din noi”.

Păstrînd fondul tristeții inefabile, Mircea Belu trece apoi la un stil patetic, al unui luptător necruțător: „Cînd cascade și cortine cad / Voi vîrîți luceferii în sobă / Se mai vînd biete pentru iad / Zeilor uitați la garderobă”. Ne apare astfel masca saltimbancului uneori luminată, alteori întunecată. Crezul literar al poetului apare bine conturat în „Ars poetica” unde „Ardem pentru poezie” este versul ultim al fiecărei strofe.

„Strigătul saltimbancului” se aude încă și mai pregnant în cel de-al doilea volum, „Balet într-un acvariu”, unde Mircea Belu își conturează un profil mai clar, într-o caligrafie parfumată.

„Pulberile de melancolie” se aștern și peste poeziile acestui volum: „Pe dorul nostru / Tare ca de stîncă, / Azi voi așterne piatra încercării, / Lăsingă sub apăsarea / Ei să plîngă / Culoarea tristă / A înstrăinării”. Este un pictor desăvîrșit în poezie: iată de exemplu în „Galben fără toamnă”: „Miroase-n crînguri a cămăși cu mere, / Își toarce crama fumul albăstrui / Deschideți ochii să vedeți cum pier / Un duh al verii-n sfintele gutui”.

Metafora „Balet într-un acvariu” bine cuprînsă în titlu este deosebit de sugestivă și Mircea Belu, un talentat creator de imagini scrie o poezie erotică și de meditație asupra titlului, făcînd mereu aluzie la continuitate și devenire: „Și cerul s-a-nvîțat cu noi / Cînd iată țărîmul nesperat, / Ne cheamă-n patul de noroi / C-un gest suprem și indignat” sau în poezia „Lebede și reflectoare”: „N-avem lacuri, dar aducem apă / Lebede nu sînt, dar vom avea / Recuzita cerului ne scapă, / Dibuînd fantasmă pe podea”.

Ce ar mai fi de adăugat, acestor rînduri nepretențioase și nevelitare? Că Mircea Belu a fost și ne-a rămas prieten; căci nu întîmplător, cu trei ani în urmă a dorit să publice cîteva din poeziile sale în paginile revistei „Forum studentesc”; cum nu întîmplător l-am întîlnit nu o dată, în incinta

Casei de Cultură a Studenților, oferindu-ne recitaluri de poezie, rostite, uneori cu umor și vervă, alteori cu sobrietate și, de ce nu, chiar patetism — după cum litera autorului o vrea, iată de ce am inserat aceste rînduri ce aș vrea, mai presus de toate, să poată vorbi despre prietenie — o prietenie cu fiecare nouă generație de forumiști, credem, un lucru admirabil!

DAN POPOVICI ■

ALUNECARE ÎN LINIȘTE

orice tablou uneori
poate fi chiar un autoportret
construit
imagine cu imagine,
din plictiseală;
Să taci
să te gîndești la fleacuri
și să le spui fără nici o durere
ingerilor:
„această iarnă e atît de lungă”.

RITUAL TRUCAT

Dimineața
ca o boală a condamnatului
fără plutoh de execuție,
încinsă parcă de oboseală
răzbate zilnic
exasperant
ca o formă niciodată
întreagă.

Din vîrfuri ingenunchează
copacii
încet;
și nimic nu pare prea tîrziu
în această bătrînețe
cucerită prin așteptare.

RODICA BORȘA ■
studentă U.T.

PSEUDOREALIZARE

Am luat, nu de mult, o praștie, de la un puști.
Seara, m-am cocoțat pe vîrfurile blocului și m-am apucat să trag cu praștia în stele...

...și loveam una după alta, mulțumit de propria-mi îndemînare pînă cînd, cineva de la administrație m-a anunțat că, între timp, steaua mea căzuse.

A trebuit să-mi văd de drum...

REGRET

În afîta amar de vreme ți-am adunat lacrimile, picătură cu picătură, le-am depus în sticle cu zahăr și am așteptat să fermenteze. M-am gîndit apoi la tine și m-am îmbătat în fiecare zi pînă cînd lichidul s-a isprăvit. Atunci am început să te caut năuc, pe străzi, să-ți cer provizia de lacrimi necesare pentru a supraviețui.

Într-o zi ai refuzat să mi le mai oferi. Neîntîlnit obișnuit cu aroma altor lacrimi în afara alor tale a trebuit să mă las de băut...

HIBERNALĂ

A nins toată noaptea în mine, iar acum cînd totul pe dinăuntru e înghețat, veniți prieteni să vă demonstrez ce ușor poate fi să te bați cu bulgări de zăpadă cît creierul de mari. Fiți foarte atenți intrucît mai am și mlaștini în mine care niciodată nu îngheață.

Și ne-am jucat cu toții pînă tîrziu, cînd un pleoscăit m-a trezit: căzuse ceva în mlaștină, cît creierul de mare și am realizat că de fapt era primăvară, dar eu eram în continuare un Om de Zăpadă.

RENUNȚARE

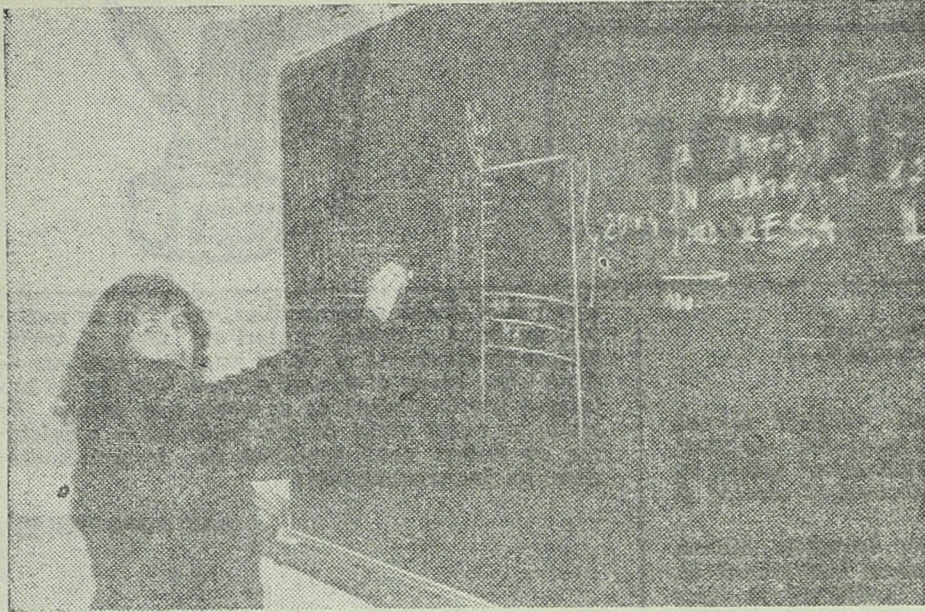
Femeie, am văzut în bezna sufletului tău o lumină zglobie și jucăușă, foarte bine ascunsă. Mă învîrt besmetic în lumea mea în care lumina mă orbește și totuși... ..îmi lipsește lumina ta.

Noapți albe, zile negre; ești plină de prăpastii în care mă împiedic căutînd — ce M! O lumină care poate nici nu există.

Dar eu am văzut-o privind-o de departe, din adîncul meu am obosit.

Nu! Mai bine noapte, ca la-nceput. Așa că femeie... ..stinge, te rog, lumina.

DAN POPOVICI ■
student I.P.T.

Punct de reper — SESIUNEA

Să descrii o stare, fapte care s-au transformat deja în amintiri, plăcute sau nu, se poate doar printr-un mozaic de gesturi, oarecum definitorii.

Că a fost sesiunea, e incontestabil. Chiar și la cantină s-au mărit ca prin farmec porțiile, oamenii erau mai generosi, au intrat în atmosferă, în pielea rolului, cum se zice. Ciudat, mai ales bucătăreșele care nu știu ce e un examen, au înțeles. Doar unli (studenți să fie, oare?) din grupele de serviciu nu pricepeau cum ai putut întârzia la masă. Reteta era simplă: scutură fețele de masă, trîntesc scaunele, într-un cuvînt te poftesc muștește afară. S-au înmulțit grupurile organizate pentru destindere, care travestite, se perindă pe sub geamurile căminelelor, încercîndu-și talentul în serenade: „Domnișoară, aruncă și mie ceva, să fie un zece la examen. Domnișoarelor... Domnișoarelor...”. Se vînd în continuare semințe calde, prăjite, moda umerașelor a trecut, au apărut ghioceli și totuși e o liniște apăsătoare...

Săli de lectură noaptea, o țigară, ultima înghițitură de cafea, un hohot de ris descărcînd tensiuni acumulate. Nopti nedormite. Vorba cîntecului: „Studenție,

studenție, un miracol împlinit”. Iată miracolul, poftim cheia succesului. Cearcănele sînt semnele faptului c-ai învățat să devii prin luptă. Să mai treci (măcar) o dată materia. Se calculează, se fac probabilități și supoziții „Ce s-a dat, ce se mai poate da”, se cer cursuri.

Așa încît, la examen, cel de la catedră se prezintă odihnit, ca la o sărbătoare, cu rezolvarea problemelor în mapă, studenții mai oboșiți, tot la o sărbătoare (a profesorilor), încercînd să găsească soluțiile în minte. Oare a căzut Profesorul vreun examen în vîlta dînsului de Student? Dacă da, cum s-a simțit cînd i s-a spus: „Nu s-a asimilat, mai aprofundează!” (în dauna altor materii, bineînțeles, care se suprapun, se suprapun...).

Și totuși, s-au luat multe, multe note de zece, a crescut numărul de integrați și consumul de țigări pe cap de student, ne exprimăm în continuare alambicat în „procentul de studenți cu note peste șapte”. Ce se ascunde în spatele acestor procente, nu va rămîne consemnat nici măcar în cearcănele studentului, care tînar fiind, va uita repede.

MIRCEA MITRUȚIU

„Prin focul primei sesiuni”

Am pătruns de curînd într-un februarie primăvăratice. Un soare cald înălțîndu-se deasupra ultimelor zile de sesiune. Pe coridoarele Institutului de Medicină pași grăbiți se aud dintr-o parte în alta. Agitație și emoții indiferent de anul de studii și de materia la care se dă examen. De la agonie la extaz nu sînt decît doi pași, o ușă și un index. Un drum încolo și un drum înapoi... Lacrimi de bucurie sau de dezamăgire. Totul e bine, încă. De mîine va fi vacanță, ce mai contează cîteva frisoane în fața unui examinator exigent? Dar această părere a celor din anii mari nu pare a fi împărtășită și de către „boboci”. Pentru ei sesiunea nu e nici mai mult nici mai puțin decît un calvar. Aproape că ar vrea să lase totul baltă și să se întorcă înapoi acasă. Ce-ar spune însă părinții? Dar prietenii? Un fel de instinct de conservare îi mai ține încă pe poziții. „O să regretați voi timpul ăsta, spune Horia Achim (anul VI MG) cîtorva dintre ei. Peste puțin numai. Ce-aș vrea să mă aflu din nou în prima sesiune... Este superb a fi medic, dar parecă mai mult mi-ar plăcea să mai rămîn puțin student. Abia după aceea încep adevăratele probleme”.

E totuși chiar atît de bine în anul I? Numai cu cîteva luni în urmă atît de puțin inițiat în tainele acestei vieți... puși în fața primei lor mari probleme: alegerea biroului organizației A.S.C. pe an, iar acum... „Să mai îndrăznească cineva să spună că sîntem boboci”. Am trecut deja prin focul primului examen”. (Simona Popescu — I.P.).

„A mai rămas anatomia, o veritabilă „punte a suspinelor”; Este adevărat, dar nu poți să „cazi” atunci cînd știi. E vorba de multă muncă și poate și de puțin

noroc, pentru unii, afirmă — Dan Silași, secretarul organizației A.S.C. (I.P.). Realitatea este că nu avem încă experiența unei sesiuni, a unui examen puțin mai studențesc decît cel de admitere. Ne-au speriat cei din anii mari, ne-am mai sperat și noi mai mult decît trebuie. Am trecut deja de Fiziologie. Ce va mai fi vom vedea... Ne „ținem pumnii”, reciproc”.

Examenul practic de Anatomie nu este deloc simplu. Conferențiarul dr. Nicolae Rottenberg ne destăinuie: „... pentru un viitor medic este esențial să cunoașcă noțiunile de anatomie practică... Să „citească” o radiografie... Să se descurce pur și simplu. „Proba junglei” nu este o glumă. A lui „Practicul” este o necesitate vitală la disciplina noastră. Cerințele sînt la fel de mari și la oral. Studenții trebuie obișnuiți să gîndească logic, nu numai să tocească, să facă conexiuni între diferite noțiuni. Și, totuși, se „cade” mult, mai ales la anul I și mai ales în sesiunea de iarnă. Procentul de promovabilitate este sub așteptări, fiind doar de 70-90 la sută, situîndu-se în limite destul de variabile de la o grupă la alta”.

A trecut și practicul... Emoțiile au mai scăzut puțin (Oare?)... Este totuși nevoie de foarte mult calm. Incepe examenul propriu-zis. Teancul de bilețele de un galben superb scade vizibil... paginile albe se umplu încet, schematic. Dana Neag filează ușor cele patru bilete, concentrată, tremurînd încă, apoi zîmbește. E bine. Surîsul ei vrea parcă să spună că va face praf examinatorii. Și aproape că i-a făcut. Urmează cîteva întrebări suplimentare și primește nota... nouă.

Răspund alții... Marian Neagoe și Ramona Rațiu sînt amîndoi căminști, avînd

pe lîngă învățătură și o muncă de organizație, care după cîte se pare nu-i împiedică să primească note maxime, ba dimpotrivă „este un stimulent” afirmă ei. Sesiunea este în primul rînd o etalare a cunoștințelor, o treaptă spre mai mult,

meserie de mîine, la care stacheta va fi spre autodepășire în pregătirea pentru o ridicată întotdeauna la o notă de zece.

DANA PETCU
ADRIAN BĂDESCU

La marginea lucidității

Nu-i așa că-i cludată starea aceasta, în ajun de examen, febra care se încălzește brusc peste priviri și sensuri, ca o pisică moale în jurul creierului tău, înfăptuind uitarea? O sută patruzeci de pagini cu formule, subtilități, definiții, pe care trebuie să le înțelegi, să le expui să le învingi.

Uneori ai senzația că-ți fug prin memorie capitolele trecute și prezentate ale cursului, că jonglezi cu anumite fragmente, uitînd și reamintindu-ți, într-un joc de du-te-vino fără sfîrșit. De parcă totul s-ar petrece într-un calculator. Oh, de vină este starea aceasta care se tirăște peste caielele de curs, ca o salivă spirituală, starea de veghe, la marginea lucidității, sau poate chiar în inima ei.

Mîine e ultima zi. Ziua examenului. Într-o cameră cu focuri dansînd pe tavan, cu nevoia de afecțiune urcînd ca o piramidă peste sarcofagele tuturor jîgnirilor trecute, te regăsește printre călimări cu cerneală și cafea, printre planșetele de desen, printre notele de zece sau cinci. O cameră cu sonetele lui Shakespeare, cu casetofon, pick-up, șoareci, arcușuri de vîloară și greleri la conservator. Aici se înfăptuiește istoria sesiunii, istoria studentului mîop desenînd cu cărbune pe oglindă o altă literă de foc. Poate speranța sa.

Și-apoi deschizi caielele cu însemnări, pierdute printre o groază de materii și citești cu voce tare, ca pentru un public încrezător: „Mamă, s-a stîns focul din mine! Și tata alerga într-un suflet, înhăma căli la căruță și visele la oiștea carului mare. Și tata pleca în pădurea de cedri și se-ntorcea seara tîrziu, cu ca-

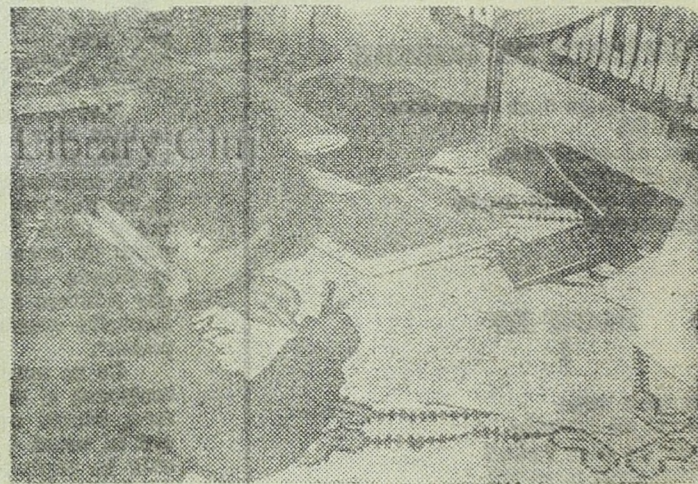
rul încăreat de sevă. Se întorcea și închipuia un foc, o stea să-mi încălzească ochii și buzele și mîinile, pe acel omuleț din mine, de iubire, de plaj, de nesfirșire”.

Examenul, o coală nescrisă pe care va trebui s-o mizgălesc cu inteligență. Ovalul unei plămuii înlocuit cu pătrate, romburi. Ce păcat! Ce păcat că totul e așa de sigur pe lume, așa de bine aproximativ și catalogat...

Ce să mai spun acum? Aș vrea să vă dăruiesc toate visele mele, dar lucrul acesta nu se mai poate. Simt cum se prăbușesc punțile, sunetele care ne leagă. Alerg pe stradă, ceasul îmi bate în ritmul inimii. În fața mea, coala albă, colegii tresărînd și vocea calmă, aproape mîngietoare, a profesorului. Examenul a început, mîinile mele scriu, a dispărut crisparea și teama. Totul e atît de limpede! Mă scotolesc ca pe un sertar și-mi dau seama că înțeleg, rezolv, reușesc.

Domnilor, vă iubesc așa cum n-am iubit pe nimeni! Vă dăruiesc insula mea, insula cu spiridusi și clasoare cu timbre, pe care nu și-au petrecut vacanțele slujitorii științei. Se odihnesc pe soclul prăfuit blugii, puloverele cu trei mîneci, televizorul, cariocel, pozele și caielele de însemnări. În cameră plutește un iz de vacanță. Îmi privesc chipul în oglindă. E proaspăt. E frumos. Îi învîlue un aer de om, de vietate sensibilă. În gară a sosit trenul vacanței. În fugă reușești să înghiți: „Domnilor, vă iubesc așa cum n-am iubit pe nimeni”.

VALENTIN SAMINȚA

Ar putea să fie capacități intelectuale deosebite

Ș. I. ALEXANDRU STUPARU

— Ce reprezintă pentru dumneavoastră sesiunea?

— O plăcută întîlnire cu studenții pe care i-am păstoriți în timpul anului.

— Ce simțiți cînd trebuie să cădeți un student la examen?

— Și atunci și ulterior multă vreme, durere.

— Cine credeți că are emoții mai mari, cadrul didactic sau studentul?

— Sigur că depinde și de student și de cadrul didactic, dar e firesc, totuși, ca studentul să aibă emoții mai mari pentru că el este cel judecat, el dă seamă.

— Considerați că sînteți exigent?

— Da, în privința aceasta aș putea spune că e vorba despre o exigență omenească, subliniez cuvîntul omenească.

— Care este procentul de promovabilitate la materia predată de dumneavoastră?

— Deocîndată, fiind prima întîlnire și de aceea răspund doar cîteva ar fi greu să vă spunem, de obicei este în jur de 80 la sută sau chiar mai mult, însă nu de sută la sută. Unli studenți nu s-au prezentat la examen, iar alții n-au avut dreptul s-o facă.

— Aveți o materie grea?

— Da, privind cantitatea de informații și dificultatea, scotolesc că este o mate-

rie grea, și de aceea că este la temelia învățămîntului medical veterinar. E unul dintre piloni. Anatomia pe de o parte, cu modul cum este alcătuit organismul și fiziologia pe de altă parte, care arată ce fac aceste structuri, cum funcționează.

— Considerați că se poate învăța materia în cîteva zile de sesiune?

— În nici un caz. Ar putea să fie capacități intelectuale deosebite, să cuprindă și să poată răspunde pentru o notă de promovare, dar asta nu înseamnă învățat. Învățătură este depănatul acela al gîndului pe îndelete.

— Vă mulțumim! Și să dați cit mai multe note de zece!

— Să știți că asta ar fi suprema noastră bucurie. Tendința este să se ajungă ca examenul să fie un dialog plăcut pentru amîndouă părțile (nu menționez beligerante, că dacă ar fi să fie așa, ar fi rău), și atunci am avea o mare mulțumire. Nu ne tremurăm mîna deloc dacă dăm nota zece. Dar cînd sîntem în zona lui patru, cinci sau șase... parcă nu ne prieste.

— Aveți o stringere de inimă?

— Da.

LILIANA BRAD

Cap (aproape) limpede în zilele

„SESIUNITEI”

Nu e o boală, așa cum rezonanța numelui ar putea sugera. E mai degrabă o stare de spirit. „Febra examenelor” ar fi fost o sintagmă potrivită pentru a o caracteriza dacă dese utilizări nu i-ar fi stîrbit forța de sugestie. Vremea scadenței e însă la fel de potrivită (după un semestru de acumulări transformatoare) — confruntarea cu examenele e ca privitul într-o oglindă, căreia nimic nu i se poate ascunde.

Nimic nu se mai petrece acum, după obișnuitul scenariu al vieții de zi cu zi. Meteorologii își privesc neputincioși prognozele date peste cap, neînțelegînd de unde provin temperaturile „foarte ridicate pentru această perioadă a anului”. Termometrele medicale nu sînt în stare să depisteze o febră care nu e a trupului, dar crește (ce-o fi cu oamenii ăștia?!) pînă la temperaturi de furnal la afișarea rezultatelor. Nici măcar timpul nu-și mai menține stabilitatea curgerii, măsurat după numărul de cursuri parcurse, după gradul de concentrare obținut; prea scurt pînă la examen, prea lung după aceea, pînă la aflarea rezultatelor, parcă nici nu mai merită să poarte numele de timp, de ce nu i se spune timp probabil, dacă tot e așa de schimbător, de ce merge atît de repede coada la cantină în timpul semestrului parcă stătea pe loc, atunci te grăbea, acum știi că după ce dai de lucru stomacului îți vei munci din nou creierul, oare ciți neuroni are creierul uman, oare mai ai destui pentru cursurile care au mai rămas, destule cursuri au mai rămas, de unde liniștea asta

nefirească în Complex, întreruptă doar la orele amiezii de saluturi grăbite, urmate de întrebări invariabile și răspunsuri mai mult sau mai puțin încărcate cu mulțumire de sine, ce bucuros e mustăciosul în costum cînd spune „doi la zero”, n-a jucat Poli, fotbalistii sînt în vacanță, studenții sînt în concurs, cu cursurile, cu timpul, cu ei înșiși, frumos scor are mustăciosul, mult te-ai mai bucura peste câteva zile să fii în locul lui, dacă te concentrezi nu va fi prea greu, gata, iată căminul, lăsați orice gînd voi, cei ce intrați în sala de lectură. Un loc liber într-un colț. Cursul se deschide singur la pagina unde-ai rămas. Condiția necesară și suficientă pentru ca un examen să fie luat...

În zilele „Sesiunitei” reporterul încearcă să fie un cap (aproape) limpede, pentru că el, casetofon cu cerneală, trebuie să vadă, să simtă, să scrie. Destul de rar reușește, student cum e și el, inevitabil închis într-o celulă de pe diagonală principală a unei matrici, din care numai cu inspirație și multă, multă tenacitate se poate evada în zborul liber, eliberat de balastul părerilor de rău, spre zăpezile vacanței. Dar cînd o face are șansa de a lua pulsul unei stări de spirit de care fiecare dintre noi își va aminti cu atîta părere de rău în viitor, peste câteva zile sau peste cîțiva ani, mai ales peste cîțiva ani, cînd vom fi în mijlocul nămeților.

DAN RAȚIU

Situația nu este clară...

ș.l. dr. GHEORGHE LUNGULESCU — tehnologia creșterii cabalinelor

— Ce reprezintă pentru dumneavoastră sesiunea?

— În majoritatea cazurilor sesiunea reprezintă un prilej de bucurie să constat că studenții pe parcursul semestrului s-au pregătit în mod conștiincios și acum, cu ocazia examenelor, dau rezultate bune sau chiar foarte bune. Sau mai corect invers.

— Ce simțiți atunci cînd trebuie să cădeți un student?

— Sincer să fiu, în majoritatea situațiilor regret. Dar sînt și cazuri cînd studentul respectiv, pe parcursul anului, n-a învățat nimic. Atunci regretul trebuie să fie al lui, nu al meu.

— Cine credeți că are emoții mai mari mari, cadrul didactic sau studentul?

— Cred că ambii au emoții, dar totuși studentul are emoții mai mari decît cadrul didactic.

— Care este procentul de promova-

bilitate la disciplina dumneavoastră?

— Situația nu este încă clară, aceasta este abia a doua grupă care se prezintă la examen. Cred că este cam de nouăzeci la sută.

— Aveți o materie grea?

— Nu. Este o materie ușoară. De fapt, nici o materie nu poate fi grea pentru un student care se pregătește conștiincios în tot timpul anului.

— Considerați că se poate învăța materia în câteva zile de sesiune?

— Nu, chiar la o materie ușoară cum este tehnologia creșterii cabalinelor numai în sesiune nu este timp suficient pentru pregătire. E material mult, sînt 14 cursuri și pentru a fi învățate bine sînt necesare mai mult de 3-4 zile cîte are studentul la dispoziție în sesiune pentru acest examen.

LILIANA BRAD

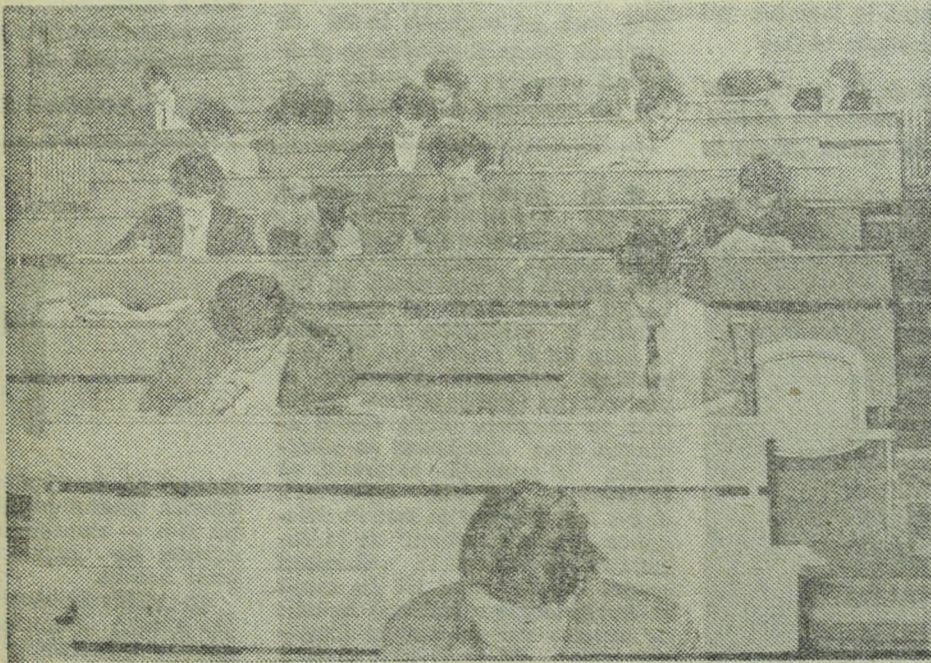

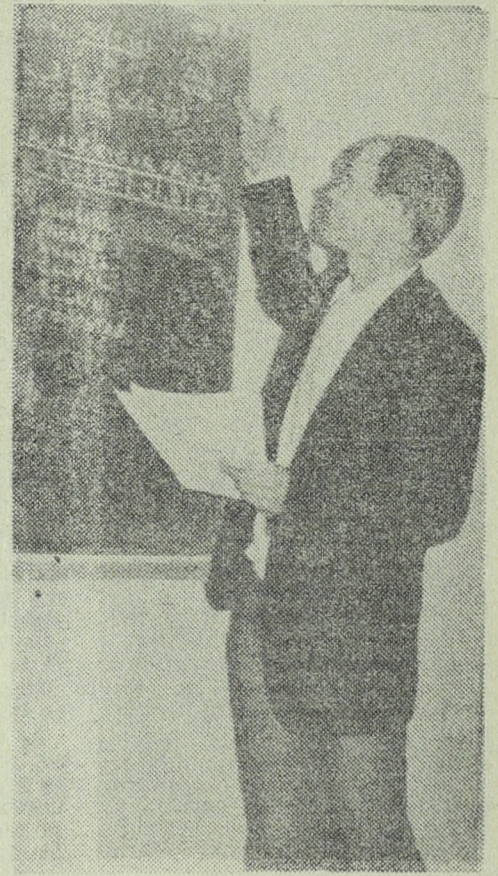
FOTO: Nicolae Ionel, Sorci Mureșan, Daniel Popa

Pagini realizate de membrii cercului de presă

Studenți alergînd brownian

Sesiunea — reflex afectiv păstrat pe retina memoriei fiecărui început de an, obsesie ce nu mă iartă cu toate că pentru mine studenția se conjugă (din păcate!) la timpul trecut. Alma Mater în haină de gală, amfiteatre afișînd pe porțile — mereu — închise invariabilul „Nu deranjați! Examen”, secretare confruntînd listele de promovați și ne..., studenți alergînd brownian după „singurul curs care-mi lipsește”, de fiecare dată altui, bucuria împlinirii împletită cu tristețea fatidicului „Mai vii...” — scene care se repetă, iată, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat, de-mi vine și mie să consult programarea examenelor, dar nu mai e cazul, gata, eu sînt deja absolvent (ce trist mi se pare că sună acum acest cuvînt!), emoțiile examenului le trăiesc doar prin cei care-mi sînt aproape și n-au cîntat „Gaudeamus!” împărțînd flori colegilor mai mici. „Mă așteptați după examen, nu-i așa?” — mă întrebă, de parcă aș putea face altfel!...

Ceasul îmi spune că ar cam fi timpul. Urc, un etaj, două, trei mai sus? Dar acolo e sala de A.C.P. Și totuși... Caloriferul de care mă sprijin vrea să sugereze impresia de căldură. Nu prea reușește. Acele ceasornicului își continuă netulburat roata eternă. Se deschide ușa — o văd în bancă. Scrie. Oare cine are emoții mai mari? Pe scară răsună pași. Se apropie, blondă, înaltă — oare de unde o cunosc? Seamănă, e drept, cu o fostă colegă... „Nu te supăra, cine are examen aici?” În sfîrșit o întrebare la care pot răspunde. E mulțumită. „Tu nu ești la Electro?” Deci și ea mă știe de undeva. Totul se clarifică, ea e în anul IV Energetică, iar prietenul ei e în sală. Acum, că ne-am recunoscut cît de cit, conversația se înfiripă relativ ușor — pe diploma mea scrie doar „specializarea electroenergetică”. Mi-e jenă s-o întreb cum o cheamă.

Se deschide din nou ușa — iat-o, a terminat. O salută pe cealaltă: „E în spate, cred că știe”. Mă ia de mină: „Hai să mergem”. Coborîm treptele — un etaj, două, trei... Experiența ei s-a îmbogățit cu încă un examen. Eu mi-am imaginat cîteva clipe că mai sînt student. Doar clădirea facultății ne privește mută, în maiestatei de piatră.

SORIN TROCAN

„Și citește, și citește...”

Studentul de la Filologie, pe lângă cele 500 de pagini pe care ar trebui (condițional-optativ) să le citească, pe lângă cursurile și seminariile la care ar trebui să aibă o frecvență cel puțin satisfăcătoare (deci în limitele celor 22 de absențe nemotivate) ar trebui să-și găsească timp să participe, în mod eficient și activ la toate acțiunile, cercurile, dezbaterile, prezentările, colocviile, țele pe care tot el le organizează, susține și frecventează găsindu-și, totuși, timp și pentru activități domestice și... „inutile” exprimate concret prin verbele (din vocabularul fundamental) a mîncea, a dormi și chiar, rar pe cît posibil, a respira, a călători (cu tramvaiul, troleul, autobuzul și autopasul) dinspre și înapoi la casă, înapoi și dinspre Universitate (sau alte lăcașe de cultură).

Dacă nu renunță în primele două săptămîni la această goană nebună, nebună

— rezistă, și, dacă rezistă, în cîteva luni trebuie să privească în față o nouă realitate... gravă. SESIUNEA.

Atunci cînd întîmplător, aceasta este prima confruntare de acest fel între el și mîria-sa ȘTIINȚA, studentul privește înfricoșat perspectiva amețitoare dinaintea sa: două examene dificile la care, neîndoiește, nu a avut timp (scuză ineficientă) să învețe și care îl sperie prin formalismul (scuzabil) străin. Încordîndu-și toate puterile își spune că trebuie să sintetizeze materia, după ce și-a bătut cafeaua, apoi, cu revelația unei extraordinare dorințe de învățătură, începe să citească...

Și citește, și citește, și citește... Zi de iarnă, pînă-n seară... Și... așteaptă clipa adevărului. Și nu uitați că acesta e doar începutul!

ANCA ALADGEM

TOP-COMPLEX, SAU O MÎNĂ SPALĂ PE ALTA

Pentru mulți dintre colegii noștri de generație, pe timpul studiilor universitare căminul studențesc reprezintă o adevărată a doua casă, fiind locul unde își petrec cea mai mare parte a timpului dedicat studiului individual, pregătirii pentru a deveni specialiști de clasă, totodată căminul fiind și spațiul unde ei învață pe viu normele vieții de colectivitate. De aici aparînd și necesitatea ca fiecare student căminist să se preocupe ca, pe timpul cît stă aici, căminul său să fie un model de ordine și disciplină. Întrecerea între căminele și complexe studențești, în cadrul ciclului de activități politico-educative „Căminul — școala a vieții în colectiv” are chiar menirea de a da un cadru organizat acestor deziderate. Căci, după cum se spune în regulamentul întrecerii, obiectivele principale ale acesteia „urmăresc antrenarea și participarea efectivă a studenților la continua perfecționare a activității de autogospodărire, dezvoltarea spiritului gospodăresc, creșterea responsabilității acestora față de păstrarea și gestionarea bunurilor materiale puse la dispoziție, educarea studenților în spiritul prevederilor Codului principiilor și normelor muncii și vieții comuniștilor, ale eticii și echității socialiste”.

Nu de mult, la nivelul centrului nostru universitar a avut loc finalizarea primei etape a acestui concurs, pentru actualul an universitar. S-a format un grup de activiști cu funcții de răspundere pe linie de comisii sociale la nivel de C.U. și institute, membri ai Comitetului de Complex precum și reprezentanți ai presei studențești (în persoana lui Gabriel Baiulescu, șef comisie presă C.U. și Adrian Bădescu, colaborator Forum studențesc). Nu am menționat pe toți membrii comisiei, pentru că, după cum s-a văzut ulterior, numărul lor a variat de la un cămin la altul, dar nu aceasta este problema care ne interesează. Bineînțeles, că, pe baza punctajelor întocmite conform regulamentului mai sus amintit, a fost alcătuit un clasament al etapei, sau cum se mai spune, un Top. Iată-l:

Locul 1 — 2 IMT și 14/C.

Locul 2 — 13/C și 19/C.

Locul 3 — 9/C, 1 IMT și 12/C.

Locul 4 — 1 MV, 2 MV, 3 IAT și 3 IMT.

Locul 5 — 11/C.

Locul 6 — 2/C, 22/C, 16/C și 20/C.

Locul 7 — 1/C, 21/C și 1 IAT.

Locul 8 — 15/C.

Cel puțin două lucruri surprind la acest Top: lipsa căminului 2 IAT (locul șapte, la egalitate de puncte cu 9/C, la finele ediției trecute), precum și prezența lui 2 IMT pe locul întâi, acesta fiind clasat al nouălea, adică ultimul (!) în ediția precedentă. Conștienți de rolul nostru de informatori ai opiniei publice și judecînd pe bună dreptate că aceleași nedumeriri ca ale noastre vor fi încercate și de alții care vor studia respectivul Top, am încercat să vedem care este adevărul. Nu se întîmplă prea des ca, în aceeași documentare, Forumul să calce pe urmele... Forumului! Un alt colaborator al revistei a încercat să contacteze un membru al Comitetului de Complex, dar în ziua de sîmbătă, 26.03.1988, de permanență era Florin Manea, membru cooptat, care era oricum „prea mic pentru un război atît de mare”. Cu toată bunăvoința dumnealui, nu a putut să ne fie de prea mare folos. Următorul pas a fost o scurtă vizită în Complexul I.A.T.

În căminul 1 IAT, Pavel Luchescu, responsabilul cu presa, tocmai se muncea cu o gazetă sportivă, într-o cameră. „Am luat-o jos, ca să n-o rupă alții. Ce muncesc eu în două săptămîni, alții rup în două zile”. A văzut și el comisia, vreo cincisprezece persoane. În căminul 2, cel lipsă la apel, era ședință a comitetului, așa că nu s-a putut vorbi cu nimeni. Se pare că este în renovare, poate de aceea a lipsit. În schimb, Claudia Căpățînă, președinta căminului 3 IAT e mai volubilă. Pe aici, au trecut vreo doisprezece membri ai juriului. În aprecierea lor s-au axat în principal pe propaganda vizuală. În rest, vechi nemulțumiri, se pare că cei de aici sînt cam neglijați în activitatea Comitetului de Complex. Însă nu asta vrem noi să analizăm acum.

Lămurindu-ne oarecum cu situația căminului 2 IAT, a rămas locul fruntaș ocupat de 2 IMT. Pe semne că au fost mari prefaceri pe aici, judecînd și din tonul super-optimist al lui Adrian Bădescu. Însă vestea că acesta este șef de palier în acest cămin ne cam tale elanul. Cum calci în cămin, mirosurile discrete de alimente îți pătrund pe nări, strînind comparații cu o cantină, care se află însă în același corp de clădire. În acest cămin, preponderența o dețin studenții de peste hotare. Conform „Regulamentului privind organizarea și funcționarea căminului studențesc”, art. 30, aceștia sînt excluși de la serviciul de pază. Deci, la parametrul b) din cadrul „Prezicerilor” privind organizarea întrecerii „Căminul — școala a vieții în colectiv”, 2 IMT nu avea cum să puncteze. Ca să nu mai vorbim de oportunitatea acestei întreceri în cazul studenților de peste hotare! E drept, parametrul c), referitor la propaganda audio-vizuală, este bine marcat, gazete și panouri bine puse la punct pînă în văzute peste tot. Doar Gabriel Baiulescu aici locuiește, noblesse oblige!

Însă ne întrebăm cîte echipe studențești de reparații (parametrul h) pot activa în acest cămin, ca să nu mai vorbim de măsurile adoptate de comitetele studențești pentru întărirea ordinii și disciplinei în cămine și complexe (j), în 2 IMT intrînd cam cine și cînd vrea, serviciu studențesc de pază neexistînd. Și ajungem să ne întrebăm: cu cine „votază” studenții de aici? Ori e vorba de un cămin de studenți străini, și atunci nu vedem cum ar putea participa la întrecere, ori nu, și atunci să se respecte întocmai regulamentul întrecerii. Sau poate prezența lui Baiulescu (Gabriel) în juriu a determinat saltul spectaculos al acestui cămin, al cărui președinte tot Baiulescu se numește, însă Cristian. Pentru că este păcat ca o asemenea excepție să păteze prestigiul unei comisii competente și bine intenționate, a cărei bunăcredință nu o punem la îndoială. Să ne gîndim doar la ce vor spune studenții din căminele aflate în Top sub 2 IMT, care au depus eforturi pentru a-și face casa cît mai plăcută, eforturi neînconunate de succesul meritat, față de un 2 IMT care, ca aspect măcar, nu su-

portă comparație cu multe alte cămine din Complex. Sperăm că etapa a doua va pune lucrurile (din acest punct de vedere) pe făgașul lor normal.

Cu această ocazie, s-a realizat și Topul cantinelor. Iată-l:

Locul 1 — 4/C și 1 IMT.

Locul 2 — 1/C și 1 IAT.

Locul 3 — 1 UT.

Locul 4 — 3 E.

În ceea ce privește primul loc, fără comentarii!

FORUM STUDENȚESC

Din partea juriului:
★
Noua ediție a concursului „Căminul — școala a vieții în colectiv”, etapa întâi, a readus în prim plan eforturile depuse de comitetele studențești de cămin, de toți studenții căminisți, în vederea creerii unor condiții optime de viață și de studiu, a unui mediu ambiant, plăcut, în care studenția să fie cu adevărat la ea acasă.

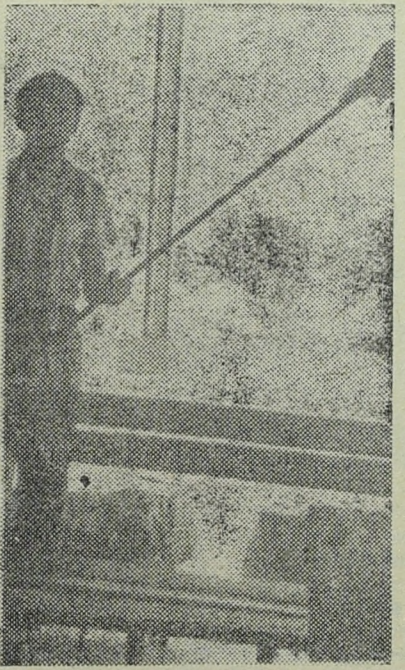
• Și nu a fost deloc ușor să punctezi atunci cînd diferențele sînt de zecimi sau uneori nici de atît. Judecătorii au fost la înălțime, iar exigența de nota zece.

• Căminul 15/C. Sediul Comitetului studențesc de Complex. Dincolo de ușile deschise pentru oricine, o atmosferă caldă: oameni, colegii noștri de amfiteatre, gata să ne asculte problemele, să ne acorde o mînă de ajutor.

• Din micul nostru grup aveau să facă parte: Sorin Popescu, vicepreședintele comisiei cu probleme sociale al C.U., Gabriel Baiulescu, șef comisie presă al C.U., Dan Ralețchi, președinte al C.S.C., Gelu Stan, secretar C.S.C., Dumitru Bradea, vicepreședintele comisiei sociale C.U.A.S.C. al I.P.T., Călin Gherman, vicepreședintele comisiei sociale C.U.A.S.C. al I.A.T., Nicolae Balaci, șef comisie socială C.U.A.S.C. — I.M.T., Petru Stanciu, șef comisie socială C.U.A.S.C. — U.T., și bineînțeles semnatarul articolului de față.

• Prelucrat rapid, în scurtul răs timp scurs de la ieșirea din sediul C.S.C. și pînă la intrarea pe porțile primului cămin vizitat.

• 1 MV. Încă de la primii pași făcuți în holul căminului atenția ne este atrasă de gazeta „Vlața în

COMPLEXELE...

cămin”, în care sub genericul „Convocator” putem citi un articol de o pagină al cărui titlu scris cu majuscule, „Un nou început”, ne pune pe gînduri. Sub acesta regăsim frumoasele zile ale toamnei trecute. Între timp toamna a devenit o iarnă tîrzie, primăvăratecă. Am pășit în semestrul 2, alte întîlniri, alte impresii. Numai articolul în cauză se opune îndărătnic metamorfozei anotimpurilor.

• Din 1 MV am trecut în fratele său geamăn, 2 MV. Punctajele se fac pe loc, doar comentariile pe drumul de întoarcere.

• Pe Alea studenților, un fum gros, înecăcios, leșînd din containerele cu gunoi. „Sorine, nu există nici o soluție pentru asta?” „E greu, dar sper să se rezolve”.

• Cluburile căminelor 9/C, 11/C și-au păstrat popularitatea și în acest an, rămînd în speranța ca acțiunile de luni seara să se bucure de aceeași priză la public și pe viitor.

• Ștacheta urcă, vom fi cei mai buni. Cam aceasta ar fi lozinca.

• Surpriza topului a constituit-o 2 IMT, situat ani la șir undeva mai jos de jumătatea topului.

• Ce ar mai lipsi la medicinist? Radioficarea.

• Pentru capitoul ordine și curățenie, notele se dau individual. Nu înțeleg de ce se începe cu mine.

• Printre aburi de țigară și fum de cafea, lupta cu cifrele continuă.

• Se mai verifică odată indicul care răstoarnă balanța înspre ultima tima (1 IMT).

• Și nu uita de articol. Să iasă O.K....

• P.S. Multa paucis.

ADRIAN BĂDESCU
membru cooptat al juriului

Vă place pasiunea?

Radio-student, firmă de prestigiu atît de cunoscută și datorită numeroaselor premii obținute la F.A.C.S. sau a emisiunilor bine ilustrate muzical și mai puțin ancorate în problemele studențești aparține aceleiași comisii de presă condusă cu dibăcie de ex-redactorul șef al Forumului, Gabriel Baiulescu, ca și revista noastră.

Din păcate, de la începutul acestui an universitar, la firma studioului de radio, deși netitularizat oficial, s-a a u t o n u m i t Eugen Munteanu, l u c r u cel puțin ciudat, țînînd cont atît de statutul lui de seralist, cît și de precara sa situație profesională. Școala mergea tîrziu-grăbiș, dar unii extrem de binevoitori au închis ochii, să poată savura cu satisfacție delicioasa ciorbă de burtă, nu de alta, dar ca să albă și ei ceva cald în stomac.

• Și așa, ajuns în culmea gloriei radiofonice, sus-numit s-a împuternicit (nu este prima oară) să decerneze premiul Uniunii Artiștilor Plastici pentru penibilitate Gazetei de luni, „organul nostru la vedere”, care apare săptămînal la Cantina 1/C. De cînd a ajuns U.A.P. o filială a emisiunii studioul universității și nealfabetizat în întregime Eugen Munteanu, purtătorul său de cuvînt? A fost într-adevăr o glumă reușită, cred unii, noi ne întrebăm însă cum de nu i s-au ars valizele? Însă nu știm dacă tot o glumă, la fel de nesărată, poate fi considerat și anunțul următor: „De cînd a avut loc concursul celor trei piste”,

din care, datorită bilbielilor vajnicul om de radio se înțelegea ca totul altceva. Cităm în continuare din E.M.: „Li s-au creat toate condițiile... pentru a se întoarce... cu medali și trofee... dar nu știu dacă o vor face!”. Oare cine în afara lui E.M., se mai îndoaie te? Cam buclușe emisiunile a ceea în direct...

Omul cu barda la briu împărțea mult-doritele legitimații de presă pe principiul „ține și tu una, ești fată faină”. S-a ajuns astfel ca oameni ca Ghiță Doroghi, de trei ani responsabil muzical al studioului Politehnicului, să nu dețin încă acel cartonăș, pe cînd Mircea Crainic, student al Universității, este posesor de legitimație, însuși și de spațiu radiofonic.

Eugen Munteanu se laudă cu colaboratoare directă, în persoană Ancă Tîrziu (III, Teinologie chimică), împreună cu care realizează emisiunile studioului Universității (I), în care pot fi auziți frecvent expresii ca „Vă place pasiunea?”

Noul șef comisie presă Gabriel Baiulescu a schimbat oarecum fața lucrurilor, în bine, normal. De curînd, biroul C.U.A.S.C. — C.U.A.S.C. n u m i t în funcția de redactor șef al studioului de radio pe studenta Cristina Vieriu, cadru de asociație cu experiență, hotărînd și înregistrarea prealabilă a emisiunilor de radio, în scopul evitării erorilor de tipul celor prezentate mai sus.

BOGDAN POPESCU

• În perioada 24-26 martie, Centrul Universitar Timișoara a fost gazda Seminarului național pe teme sociale, prilejuind un fructuos schimb de experiență. • Cănaclul „Pavel Dan” al Casei de cultură a studenților a organizat în data de 27 martie, ora 11, prezentarea romanului „Turnurul”, al prozatorului George Șerban. Discuțiile pe marginea cărții, foarte animate, s-au desfășurat în continuare, în prezența autorului. • Întrebare: „Oglindă, oglînjoară, cine-s mai deștepti în țară?”. Răspunde „Oglinda seslunii” de la Facultatea de Mecanică: „Studenții secției U.T.S., anul III au reușit să impresioneze o întreagă comisie de examen dar în moduri diametral opuse”. De-ar fi știut și Albă ca Zăpada geometrie... • O legitimație de culoare neagră ne informează că tovarășul Praisach Wilhelm îndeplinește funcția de „comisie organizatorică C.U.A.S.C. — C.U.”. Îi dorim mult succes în activitatea domniei sale de modern om-orchestră. • Sintem în-

FLAS

formați că, în Căminul 10/C, este interzis accesul persoanelor străine. N.r. — respectivul cămin găduiește, de regulă, studenți de peste hotare.

• Aflăm cu stupeoare de apăsătoare că, „Bumerang” aflșată la cantina 1/C. Dacă e vorba de curență, unii zic că totuși Tîrziu e în frunte!

• La cantina 1/C cozile cresc exponențial funcție de numărul ghiseelor de la care se servește hrana. Pentru ca să se evite intersectiile cozilor, sugerăm distribuirea bonurilor de ordine, nu

COMPLEXULUI

O poveste cu mărtişoare

Stătea să vină luna lui martie. Bătea un vânt mai lin de primăvară, și cum unli se dădeau după cum bătea vântul, li s-au năzărit înzări romantice. Pe lângă corurile cu ghiocel și pungile cu semințe, au invadat și aleile complexului, niște indivizi cu panouri ținând poate pe nedrept, binecunoscuta marcă Fondul Plastic, picată uneori cam strîmb. Le-o fi tremurat mina acestor artiști cînd li-au vopsit emblemele, că oricum tot ce zboară are inițial pene, dar nu orice pană se numește artă. Însă dacă li mai adaugi și două pietricele de pe toate drumurile, montate cu iscusință, plus un ac de gămălie, te gîndești că munca a creat pe om și începi să înțelegi ce înseamnă o manoperă de cel puțin 23 de lei.

Și s-au trezit dimineața crescătorii de păsări ouătoare, cu găinile în stare de inconștiență, jumulte cu brutalitate. În urma acestui act violent ni s-a adresat Ion Popescu, str. Oitului nr. 7, un biet pătrîn pensionar, membru al asociației „Prietenii galinaceelor”: „Și acum eu ce mă fac. Să le tai mi-e mîlă, să le las afară îngheață, iar în casă nu mai am spațiu și pentru ele”. Oricum, conducerea asociației, dînd dovadă de solicitudină, ne-a înțeles pe toți cei ce am trecut prin această dramă și a propus un experiment relativ simplu, adică urmărirea statistică pe un calculator TIM-S a producției de ouă la găinile jumulte. Într-adevăr ajungem la concluzia că găinile își schimbă părul, dar năravul de a oua, ba.

Indignați, ne oprim în fața unui vânzător de fluturi supradimensionați, din pene de găină autohtonă. Admirăm așa zisa marfă și recunoaștem cu stupeoare pe N.I., student al Facultății de mecanică: „Aici ai ajuns?” „Ce... să-i fac! Nu mai merge cu altceva. Ne reprofilăm și noi”. Se pare că anul acesta Fondul Plastic e cam elastic, înghițîndu-i cu generozitate pe toți acești ambulanți.

Săturîndu-ne privirile insetate de frumusețe, avem curajul nespus să pătrundem în unitatea nr. 42 Tutungerie, unde la prețuri rezonabile de 3,80; 5,25, 8,45 lei, vânzătoarea Ileana Gaspar ne invită să cumpărăm mărtişoare „Hai mamă, că-s leftine și rezistente! „Pînă a-cuma au rezistat la toți cumpărătorii dornici de asemenea chilipuri. „O! fi avînd și tu o prietenă, de ce nu-i cumperi?” „Dați-ne unul cum aveți dumneavoastră în piept”. „Nu pot, al meu e de la băiatul din colț, ăla de-i, cum îi zice, de la fondul plastic”. Ne-am lămurit, e tot de la N.I.

Îngîndurați, fără a ne mai aștepta la nimic bun, ne îndreptăm

spre sediul din complex al redacției noastre, să lucrăm în liniște la un număr, de revistă. Dar parcă sintem urmăriți de ghinion. Dă pur și simplu buzna peste noi, un comic personaj de carnaval, o tanti a anilor '30, posesoarea unui farmec irezistibil, care provenea de la pălăria sic cu voaletă și de la pantofii albi de mireasă, ce își vindea colecția de mărtişoare primite în tinerețe. „Is frumoase, am ață și plic”. Și ne alege o frumoasă floricea, fără petale și coadă. „Cinci lei bucată. Dar cum restaurarea floricii în lipsa unui aparat de sudură este practic imposibilă, căutăm s-o lămurim s-o întindă.

Noroc că ni se oferă un alt mărtişor, o pereche de „Otteri” nr. 44, legați cu șnur la rezonabilul preț de 800 de lei. Ne apucase durerea de cap și pentru că am avut grijă să cumpărăm mărtişoare unor fete din redacție, ceva inedit, o fiolă de algocalmin cu etichetă de „Whisky”, i-am golit cu repezi-cune conținutul. Așa am îmbinat noi, utilul cu plăcutul.

Stătea să vină luna lui martie și nu mai ajungea odată.

Un singur băiat și un cămin de fete

Interviu cu dir. ed. al căminului 19/C, STELA GUTU

— Considerați că actualul regulament de funcționare al căminului studențesc este depășit sau nu?

— Regulamentul privind organizarea și funcționarea căminului studențesc a primit unele completări care ar fi trebuit să fie testate. Nu știu dacă acestea aduc îmbunătățiri privind viața și activitatea din cămin și nu am aflat dacă ar fi fost testate la nivelul centrului nostru universitar și la ce concluzii s-a ajuns.

— Majoritatea locatelor au proiecte la diferite materii, fiind repartizate la aceeași temă împreună cu colegii lor. Conform articolului 27 din regulamentul încă în vigoare, „studenților le sînt interzise introducerea sau tolerarea persoanelor străine în cămin”. În accepțiunea dumneavoastră, cum s-ar rezolva această dilemă?

— Într-adevăr, introducerea persoanelor străine în cămin este interzisă, cu excepția rudelor de gradul I. S-au ridicat însă unele

probleme cu privire la accesul unor persoane nu neapărat străine, căci vorbeam de colegi.

— Ce înțeles acordați termenului „persoane străine”? Străine de cămin sau de mediul studențesc?

— În mod oficial, dacă e s-o luăm așa, toată lumea care nu stă în cămin ar trebui să intre în categoria „persoane străine de căminul 19”. În funcție de situațiile care au intervenit, au fost făcute însă unele derogări.

— Cum au fost primite acestea de locatari?

— La insistența mea și a comitetului de cămin nu ar fi trebuit să intre nimeni, dar subiectivitatea fetelor aflate în serviciul la poartă (deși n-am văzut, sînt convinsă) a facilitat unele înțelegeri de genul: „las indexul la poartă și fug să-mi iau un curs”. De ce să nu recunoaștem, sînt în Complex frați care vin la surorile lor, dar nu neapărat la ele și ajung!

Au fost și unele propuneri ale Comitetului de Complex, să se încerce și ore de vizită sau alte soluții, dar nici una rezolvată pe cale oficială, pentru că a încerca ceva fără a proceda cinstit, e imposibil.

Adesea sintem interpelați de unii părinți care vin în vizită la fetele lor împreună cu alte rude și sînt nevoiți să aștepte în hol. Deci se pare că problema îi nemulțumește și pe părinți, nu numai pe locatarii căminului.

— În accepțiunea actualului regulament, cadrele didactice sînt persoane străine sau nu?

— Profesorii sînt plătiți pentru a sta cîteva ore în cămin.

— Articolul 42 din regulament prevede: „Studenții care se evidențiază în inițierea și organizarea acțiunilor educative, în diversificarea formelor și mijloacelor de desfășurare a activităților de bună gospodărire și înfrumusețare a camerelor... care se evidențiază în cadrul concursului, vor primi Drapelul de frunțas”. Cite asemenea drapel de frunțas au fost acordate de cînd ați fost aleasă directoare educativă?

— Cred că ar fi trebuit să dau cel puțin un sfert din fetele din cămin acest drapel, dar așa cum am asimilat noțiunea de cămin cu cea a casei proprii, drapelul sufletului și al minții e mai viabil decît un drapel de frunțas. Nu știu dacă, neapărat, cu drapelule ce ar fi trebuit înmînat fetelor din Căminul 19 am fi reușit să ajungem așa cum sintem la ora actuală.

concursului „Fiecare A.S.C...”, cuprinzînd toate organizațiile din facultate.

● Gastronomică: la Bistra-Bega, s-au pus în vânzare două sortimente de prăjituri cu gris — sărate și dulci. Însă, cele sărate sînt mai scumpe decît cele dulci. Probabil, pentru a fi bune cum se zice, ca... sarea în bucate! ● Dacă ești student chimist și ți se face foame într-o pauză n-ai decît să-ți pui pofta în cul, sau să conțezi pe o absentă în jurnal și să-ți astimperi stomacul recalcitrat la unul din bufetele institutelor de învățămînt superior învecinate Facultății de Tehnologie Chimică, adică la Electro, la U, la Construcții... Asta în speranța că spațiul destinat bufetului facultății își va lua, în sfîrșit, rolul în primire. ● În Complex s-a dat startul campaniei arderii gunoaielor de primăvară. În fața asaltului fumului „frumos” mirositor, îndrăgostiților le-au rămas ca ultim refugiu tufe. Se zice că unii arbuști filtrează aerul!

— Am aflat că în semestrul al II-lea, locatările Căminului 19 vor putea avea în cameră propriile lor televizoare.

— Bineînțeles, acesta este un mijloc de informare și de cunoaștere, un confort strict necesar în viața intimă a fiecăruia dintre noi.

— Constituie televizorul o primă îmbunătățire a regulamentului?

— Nu știu dacă regulamentul poate cuprinde tot ceea ce este plăcut și intim într-o colectivitate. Cred că fiecare poate și trebuie să-și realizeze după dorința lui plăcutul, utilul și necesarul.

Dacă despre fetele noastre din cămin se spune că sînt bune, și nu bune, foarte bune în multe situații, această problemă o confirmă și viața de familie sau viața colectivului de în care vor activa ca tinere inginer, pentru că poate nu toate vor ajunge să-și întemeieze o familie. Aș vrea să le mulțumesc că m-au stimulat și am avut în jurul meu nu o mină dreaptă și o mină stîngă ci atîtea mîini drepte și mai ales stîngi cîte am avut nevoie. Nu știu dacă în viață există pentru toți noțiunea de satisfacție. Eu, în orice caz, am avut-o

— Cum se va încadra atunci căminul în cotele energetice alocate?

— Pentru că am ajuns la problema energiei, noi am avut tensiune la prizele din camere și toată lumea a fost surprinsă că nu am depășit cota repartizată. Așa cum știm să ne gospodărim acasă, pot să am curajul și îndrăzneala anticipației, sper fericită pînă la sfîrșit, că aceasta va fi situația și în cămin. De fapt economie înseamnă să nu faci risipă, nu să renunți totalmente la niște utilități strict necesare vieții de zi cu zi.

pe deplin. Le mulțumim tovarășei rector Coleta de Sabatta și tovarășei prorector Dolna Drăgulescu, care ne-au sprijinit în toate acțiunile organizate în cămin. Altfel nu s-ar fi putut sărbători ziua de 8 Martie în cămin. A fost o zi, o seară de neuitat pentru toată lumea. Cît despre mine, ce pot spune decît că în viața de familie am un singur băiat și un cămin de fete...

Pagină realizată de:
LILIANA BRAD
LUCIAN HOREA
MIRCEA MITRUTIU

LITERATURA ÎN MAINE DE LUCRU

● OCHIUL, ORGANUL CEL MAI EPURAT DE CORPORALITATE ●

**Obsesia luminii
și labirintul de semne**

Se întâmplă adesea ca o serie întreagă de autori și cărți să fie uitate și uitate. Numele lor să dispară în timp, efortul de construcție, deci, să fie inutil. Timpul, eretic? — selectează conform unor necesități — oare? — niciodată prea bine înțelese. Reține atât cât noi, problematici și fragili, putem suporta. Mulți autori și multe fapte culturale sînt înghițate (hrănesc, de fapt, neantul) și așa este normal — cultural, existențial, adică.

Se întâmplă uneori, de data aceasta, ca un autor (sau o carte de-a lui) să fie redescoperit (sau numai descoperit). Și el atunci funcționează în timpul regășirii. Este citit și, cel mai adesea, citat. Și ne mirăm. Uimirea este, poate, una din izbucnirile cele mai neconvertite, mai anti-conformiste ale spiritului. Rămîne totuși regretul că autorul (și cartea lui) nu și-a(u) îndeplinit misiunea mai devreme. La ieșirea în lume.

O astfel de carte (astfel de cărți, de fapt) este cea încropită și căzută de ANDREI A. LILLIN. Astfel de cărți, pentru că autorul mai are una, uvertură și nu numai, dată lumii în 1983 tot la Editura Facla, numită, disperant și (cu)tremurător Lamentoul Ariadnei.

Mitul Marelui Vinător, carte apăsantă, ca să spunem așa, și care ne împinge la a semna (a considera, aici, este pretențios), riscă să aibă destinul — fatalitatea? — cărților uitate și descoperite ulterior. Ori ea este suficient de necesară momentului cultural actual, atât de sărac în astfel de întreprinderi.

Spațiu al unei fascinante deslănțuirii hermeneutice, de fapt hermeneutica se vede instalată din nou — pînă cînd? — în casa proprie, spre care a tințit, Mitul Marelui Vinător semnifică, rupe din inertul lor o serie și o sumă de acte mitice. Și aici autorul, Andrei A. Lillin, dovedește pricepere — simțire, fie vor-

ba între noi — de cititor, de lector al scenariilor devenirii existențiale, într-un cadru de referință cuprinzător — nebunesc, aproape. Opera de investigare a culturilor primitive neeuropene este pentru autor o etapă depășită. Acum, pare să spună, avem registrul de fapte complet. Există și o primă și poate largă interpretare, semnificare a lor. Urmează etapa întregirii, a resemnificării, cum spuneam, a cuprinderii într-un discurs din perspectiva totalității, a cosmicității care le generează și pe care o denunță. De aceea polemică. În sensul ei prim și adevărat, este dusă cu James G. Frazer, André Lerot-Gourhan, Deo Frobenius, F. Nietzsche, Mircea Eliade, sau chiar Andrei A. Lillin, cel din Lamentoul!

Ținîndu-ne aproape de codul credințelor, ritualurilor și materialitatea dovezilor arheologice, la cuvintele lui M. Eliade: „Femeia într-un text mitic sau ritual nu este niciodată femeie; ea trimite la principiul cosmologic pe care îl intruzează” — autorul la atitudine exclamativă: „Frumoasă atitudine față de «principiul cosmologic» intrupat de Ariadna, cea a lui Theseus!” (p. 121).

Urmărit, obsedat aproape, de faptele personajelor mitice Adriana și Theseu, filosoful culturii Andrei A. Lillin caută corespondențe în mitologia altor popoare, demonstrînd valabilitatea acestor fapte, caracterul recurent, valoarea de arhetip activ pe care o au în zilele noastre și pe care o vor avea întotdeauna.

Momentul labirintului, al Ariadnei îndrăgostite, părăsite și nuntite, în final, cu zeul, reprezintă etapa cînd omenirea și-a conștientizat această esență, realitate a devenirii sale mitice. Avatar politropic etern, reiterat, amplificat în continuu. Este condiția noastră din care nu putem ieși. Și dacă ne identificăm Omului cu topor (voită conștientă și stăruință), în noi mai dăinuie, uneori deosebit de activi, Omul — leu (putere) și pitic (suferință și ură).

Și poate că istoria omenirii (istorie în sensul de devenire) este un etern lamento. Dar să nu uităm că, atunci cînd putem și știm să-l auzim, modulațiile lui sînt cutremurătoare.

LUCIAN VASILE SZABO ■

* Andrei A. Lillin, Mitul Marelui Vinător, Editura Facla, 1986.

Strămemoria privirii

Dacă probabil, nu se poate vorbi despre o evoluție, în sens valoric, de la primul volum de versuri al lui Eugen Bunaru (Alegerea surisului, 1981) la cel de-al doilea (Datorii nocturne, 1985), în schimb se observă o restrîngere și o concentrare tematică. Spun „tematică” și îmi dau imediat seama că de nepotrivit este cuvîntul aici, și nu numai aici.

Datorii nocturne este aproape în exclusivitate o poezie despre teroarea și voluptatea privirii. Ochiul, organul cel mai spiritual cel mai epurat — după cum se crede îndeobște — de corporalitate, devine la Eugen Bunaru instrumentul abisal prin excelență, agent și victimă deopotrivă. Lumea se împarte, bineînțeles, în două țărîmuri: lumina și întunericul. Ea se reduce în cele din urmă la aceste două forme esențiale, al căror joc ineptizabil poate cuprinde, fără rest, totul. Cu alte cuvinte: Eul poetic. Eugen Bunaru are întotdeauna ceva de povestit despre întâmplările tăcute ale privirii, semn că prin ele el povestește despre sine și... despre sinele său locuit de cele două figuri parentale — Mama (adesea numită) și Tatăl (mereu doar simbolizat). Femininul întuneric și masculin lumina — putem și noi deplînge, alături de poetul francez, pervertirea limbii — între acești poli se desenează apele și continentele sufletului, cu acul busolei în continuă vibrație.

Ora blestemată între toate, aceea care bate cu obstinație în poemele acestea, este dimineața timpului primejdios cînd întunericul și lumina coexistă, se întrepătrund, cînd albul și negrul se amestecă într-un greu suportabil cenușiu. Iată descrierea dimineții (O cenușie risipire), unde nu vom găsi nimic din bucuria comună a răsăritului, ci doar o inexplicabilă (?) suferință: Te trezești iubind pentru cîteva clipe, postură inacceptabilă — poetu, o știe foarte bine el însuși —, postură aproape refuzată, atenuată de cele „cîteva clipe”, durată infimă, atât de... infimă de parcă n-ar fi deloc; ... iubind deci ce anume? / monștrii risipiți ai nopții, sau: /

Starea ideală de fericire se confundă cu singurătatea, dar nu la modul teatral romantic, ca act de sfidare al celui ce de fapt tinjește în secret să conducă mulțimile și, neputînd să o facă, le întoarce spatele demonstrativ. Poemele lui Eugen Bunaru indică o profundă teamă de social, redus în esență la o singură expresie: ochiul, mereu la pînă, mereu ațintit asupra bietei ființe amenințate să-l fie smuls și ultimul secret: „îngropat deodată în aer atîrînd de priviri descărnate, de gesturi străine” se plînge poetul, „nu mai poți fi singur / nu mai poți apăra o albă privire”, se spune în altă parte, în fine, privirea e o „haină rece, străină”. Într-un cuvînt, „ochii știu... totul”. Coșmarul absolut (și perpetuu): să fii, „ca un animal fricos”, „hăituit de toate privirile”. Așa se explică de ce poezia, totodată logos și oglindă, deci ochi, formă de autocontemplare și de instrăinare, se scrie atât de greu („ca și cum aș înghiți / cu mădule, cu oase cu tot o halcă de pămînt” etc. — vezi Motive pentru a scrie în întregime)! Scriînd, poetul caută o identificare cu tatăl, face dovada că poate stăpîni cuvîntul, că îi poate îndura ivirea luminoasă. Scrisul este, prin urmare, un act chinut: un act de curaj. Un act public. În poem „se cascadează lumina / semețită de ochi ce ard în geometria frumosului”; de acolo te privește „ochi regali”. Sigur că a face poezie despre poezie este azi ceva frecvent (n-aș zice chiar o modă, căci aș nesocoti profunzimea tentației) și că Eugen Bunaru se află la rîndul său sub influența curentului, dar trebuie să remarcăm de asemenea felul organic în care un dat exterior a fost încorporat în trăirea intimă.

Coerența psihologică a imaginilor nu garantează însă eficacitatea efectului poetic. În acest volum, ca și în cel anterior, Eugen Bunaru este încă inegal. Îi reușesc mai ales poemele lungi, acolo unde viziunea are suficient spațiu spre a se povesti și, deci, (cît de cît) limpezi. În celelalte — fugare deschideri asupra unei stări și așa obscure — sensul rămîne și el obscur. Prea puțin generoasă cu cititorul ei, poezia aceasta păstrează o fidelitate deplină celui ce o scrie: îi face publică mărturisirea dar, totodată, i-o apără de indiscreții. Dărnicia ei se convertește instantaneu în zgîrcenie.

VASILE POPOVICI ■

După cîteva clipe se oprîră în dreptul unei uși pe care scria cu litere fosforescente... „Procuror general. Sala de procese secundare”... O muscă trecu într-un biziit ușor spre o fereastră acoperită cu o plasă de sîrmă. O rază de lumină scotea în evidență capătul unei bănci, tîja unei sculpături, suprafața rotundă a unei mese acoperite de broșuri, prospecte, prevederi și formulare. Un miros de benzină și de ulei folosit la prăjeală urca din corpul unei găleți aflate nu departe, sub o gură de incendiu. Veniamin mulțumi femeii pentru rapidul ghidaj, îi atinse fruntea plină de insigne, îi ură succes, după care deschise ușa nu fără o oarecare stînjeneală. Se aștepta să pătrundă într-o încăpere vastă, un amfiteatru, o sală de dezbateri cu ferestre mari, cu bare pentru avocații ofensivi și defenzivi, cu chezlănguri și fotolii pentru împlorații, istericale și leșinuri. Rămase însă surprins, aproape stupefiat, cînd se trezi într-o cameră rece, cu pereții acoperiți de desene și pîianjeni, cu pămînt și rumeguș pe jos. Iar ca unic mobilier — un pat aflat la mijloc, un bec învăluit în franjuri de hîrtie creponată. Inchise ochii într-o încercare de a refuza decorul. Văzu, în străfulgerarea unei clipe, oglinzi, dulapuri de abanos și nuc, servicii pentru anason și cafea, evantaie, talii subțiri, buze unindu-se în cleul unor sărutări. Deschise ochii și zări-ntr-un colț un corb cu aripa îstingerată și un vierme îndreptîndu-se spre el. Inchise iarăși ochii și din toate părțile îl învadară fetițe cu păpuși în brațe și cicliști asudați mîncînd înghețată. Cînd din nou îi deschise, se afla cu mîinile încheștate pe una dintre marginile patului de fier. Nu-și putea lua privirea de la mușuroiul ce se mișca sub pătură. Nu-l încerca nici simțămîntul de teamă, nici dorința de-a fugi, era încremenit într-o curiozitate rece, abandonîndu-se cu totul clipei ce părea înfîșiată în derularea ei... „Acum țese... trebuie să țasă”... mormăi... și strînse mai tare patul între degetele

**PROCES DE PATERNITATE
LITERARĂ**

MIRCEA PORA ■

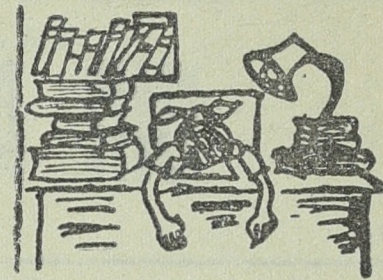
străbătute parcă de curenți electrici. De sub pătura mîrdară apărură o perucă, un fragment de frunte, doi ochi turtiți, lipiți de fundul capului, o buză atîrnîndă, un torace cu sternu-ncovoiat, mîini și picioare prinse în crotala confuză a unui frac... „Moartea”, bișui Veniamin și făcu un sfert de pas înainte... Cel ce se pregătea acum să salte, să dea onorul oaspetelui aflat în apropiere, era procurorul-șef însuși, singurul locuitor al camerei în anumite perioade ale anului. În pofida aspectului său de om neodîhnit și poate prea puțin hrănit, avea totuși o căldură în gesturi și priviri, resimțită de toți cei ce veneau în contact nemișlocit cu el. Conducea instituția de cîteva bune decenii, cu rezultate excelente pe mai toate planurile, fiind evidențiat an de an de bilanșurile judiciare. Numele său era legat, în cercetare, de îmbunătățiri aduse unor cutume din insulele Solomon, de reglementări ale proprietăților funciare dincolo de cercul polar, de introducerea unor termeni riguroși în problema atât de complicată a împărțirii patului între soț și soție, de scrierea unor broșuri cu un limbaj menit să trezească dorința de a intenta tot timpul procese. Îl chema Francesco Armando Callu...

— V-au atras, desigur, zgomotele din camera mea, începu el dialogul...

— Mărturisesc că da, confirmă Veniamin, eram curios să știu ce se întâmplă...

— Poate bătrîna cu insignele de ghid n-ar fi trebuit să vă lasă să intrați, dar acum, dacă tot ați venit, o să vă spun despre ce e vorba... Și trase de sub pat un coș, un coș de nulele, în fundul căruia se afla o sală vastă de dezbateri. Patru avocați pledanți, cu peruci și eșarfe peste piept, se duceau în vorbe, gesticulau ampuu, răsoțeau culegeri și coduri de legi. Se aflau cu toții angajați într-un proces de paternitate literară, patru romancier scriînd, fiecare la vila sa, una și aceeași schiță intitulată simplu... „Tirpie”... Era vorba în paginile ei de un cal orb ce mîncă foarte mult. Eroul principal, numit și „Omul de pe capră”, a acceptat o vreme consumul ridicat de fin, dar cînd a constatat că va ajunge curînd la sapă de lemn, a redus substanțial tainul. Printr-un joc ascuns al forțelor destinului, poșta de mîncare a animalului s-a transmis asupra stăpinului, și astfel, în numai două săptămîni, acesta devorînd macaroane și napolitane, pe ascuns, a devenit obez. Lucrurile însă nu se opresc aici, deoarece doamna erou principal, numită Zubizartna, în condițiile îngrășării soțului ei, face dragoste cu un prieten al acestuia, cu cîteva kilograme mai ușor. Cere divorțul de proprietarul calului din care Primăria făcuse de mult tobă, mititei și salam. Se ajunge-n Tribunal. Printr-un nou joc al forțelor destinului, perfect dozat și regizat de autori, soția infidelă nu poate fi prezentă nici măcar la prima înfățișare, deoarece, îngrășîndu-se instantaneu, aprozilor le este imposibil s-o scoată din apartament. Finalmente, datorită absențelor din sala de dezbateri, pierde procesul... Toți cei patru romancieri promit și volumul doi al schiței, din care, fiecare la vila sa, a și scris primele douăzeci de rînduri...

VOCAȚIA ARTEI

Semnificațiile unui prolog

Paris, 19 decembrie 1852. Alecsandri relatează într-o scrisoare adresată lui Ion Ghica că în câteva zile ploia se va reuși să pregătească pentru tipar partea a doua a baladelor populare, între care citează și Negru Vodă și Manoli sau Monastirea Argeșului. La un an după prima apariție a legendei meșterului Manole, poetul publică o variantă modificată în Calendar pe anul 1854, urmând ca în 1866 să tipărească forma definitivă a ei, în Poezii populare ale românilor (Taloș, p. 45-47). La scurt timp după apariția culegerii de folclor, poetului i se impută „adăugarea unor pasaje de prisos, omiterea unor fragmente, contopirea unor poezii, diminutivarea dulceagă, cit și introducerea unor poezii compuse de el și cărora le-a dat certificat de naștere în popor”, atât peste hotare, cât și de comentatori din țară (v. Jucu-Atanasiu, p. 56). În 1985, G. Dem. Teodorescu se îngrijește de apariția unei alte variante, culese de la un lăutar din Brăila. Într-un studiu recent, Horia Bădescu rezumă în câteva rânduri concluziile unei comparații între cele două texte, economisindu-și argumentația ce s-ar fi putut întinde pe câteva sute de pagini: „varianta Teodorescu are o deschidere mitică și filosofică mult mai largă, o articulare perfectă a sensurilor, o bogăție de subtile subadiacente simbolice, care dau adâncime, sporesc dimensiunea ideatică a capodoperei” (Bădescu, p. 100).

Într-adevăr, deosebirile se fac simțite încă de la început. Versiunea Alecsandri nu conține versurile 1-24 din varianta Teodorescu, ci debutează imediat cu coborârea lui Negru Vodă și a tovarășilor săi de-a lungul râului Argeș. Pe baza materialului tipărit de poetul moldovean, în lipsa manuscrisului original, asupra căruia s-au operat modificările succesive, nu putea trage concluzia că ar fi vorba despre o omitere intenționată a textelor având „valoarea unor variante culese de la trei informatori din aceeași localitate” (Taloș, p. 47). Să ne aplecăm asupra fragmentului cu care se deschide textul teodorescian. Domnul și suita sa de „nouă meșteri mari, / și Manole zece „urcă” în sus pe Argeș, / prin al cărpiniș, / prin al alunăș”, în căutarea unui „zid învechit, / un zid părăsit, / rămas de demult”. Ascensiunea nu conduce la nici un rezultat, deși „mi-au umblat / țara-n lung și lat”. Numal descinderea: „pe Argeș în jos, / pe platul frumos”, favorizează căutătorii în găsirea locului dorit, „colo, unde-mi crește, / unde se-ndesește / trestică / pitică, / răchită / nflorită, / papură / nverzită”.

Urcușul duce către un spațiu al vieții. Ca simbol, alunul are un statut privilegiat. Poporul îi atribuie proprietăți magice. Cu nuiua de alun se abate grindina, se omboară șerpii, se izgonește duhurile rele și se fac și desfac farmecele. Alunul are o mare capacitate de regenerare, tulpina lui este întot-

deauna înconjurată de un mare număr de lăstari. Lucru demn de observat, florile bărbătești, de forma unor mișori, apar încă de la începutul toamnei, deși ajung să polenizeze florile femeiești abia în lunile martie-aprilie din anul următor. Ca imagine arhetipală, se pare că a fost preluat împreună cu viscul de la celți (Vulcănescu, p. 149).

Carpenu nu este un arbore atit de popular, ba chiar unele informații din Bucovina și nordul Moldovei îi atribuie un caracter malefic. La aceasta contribuie și faptul că, deși are cel mai dur și mai greu lemn dintre toți arborii înțelniți la noi, nu rezistă la alternanța umezeală-uscăciune și putrezește repede. O cu totul altă optică se referă la carpenii tineri, ce cresc sub formă de tufiș. Țăranii folosesc crengile sale pentru hrana vitelor. Îndrăgostiții se ascund adesea în cărpiniș. În plus, ca și alunul, în preajma căruia apare adesea, lăstărește foarte ușor, suportă bine vremea geroasă și își păstrează încă frunzișul atunci când înghețurile timpurii au curățat deja ramurile de stejar, fac sau frasin.

Opușarea lor unor simboluri declarat malefice, cum sînt plantele de apă; trestia, papura și răchita, accentuează sugestia de spațiu al vieții. Nici alunul și nici carpenul nu suportă terenurile mlăștinoase, domeniul Nectarului sau al Celui-din-apă. Antagonismul ascensiune/descindere este explicitat de antagonismul plantelor citate.

Nu întâmplător, drumul către înălțimi nu duce la țelul fixat de voievod, aflarea locului de zidire „pentru monastire / chip de pomeneire”. Mircea Eliade observa neconcordanța între obiceiurile construcțiilor, care interzic clădirea pe locul unor ruine sau pe terenuri mlăștinoase. Negru Vodă din baladă dorește, potrivit mentalităților medievale, nu numai să-și cîteorească lăcașul de vece, ci să și apară ca un biruitor asupra Râului. Manole este sacrificat pentru „chipul” domnului său. În cazul unei construcții menite doar să apropie cerul, drumul eroilor s-ar fi oprit în amonte; continuarea lui în aval este pretextul unei drame care s-a scris și încă se va mai scrie, cit timp omul nu-și va renega condiția de creator.

GYORFFY GYORGY

ciclului acestuia percepția neliniștită și mereu alta a lumii creează o senzație de preaplin exotic, de abundență cromatică: „Te sărut, pasăre mare și aurie / tu arzi și stropești cu invizibil catran / și mă obligi să cad cu mîna la ochi, / fără

să mă pot feri de palele negre de smoolă / pe care mi le arunci și mă arzi”.

Alteori, cum se întâmplă în poezia Pămînt din ciclul Faptele pămîntului, tonul este oracular și încercat de vagi premoniții: „Pămîntul lăsat singur noaptea / Incepe să lucreze / și dimineață ne trezim înflorați / ca nuferi prelinși pe apă / și lată-ne pri-

vind prin geam pămîntul / care se adîncește sub temeliiile caselor / și trosnește”.

Poeziile Simonei Grazia Dima sînt, în toate cele trei cicluri, învăluite în lumini și mirosme, într-un joc care este al vederii, al contemplării și

al adulmecării olfactive. Gestul fundamental din care par că s-au născut versurile volumului de față este privirea discretă și contemplativă. Interesant este faptul că scriind despre lucruri abstracte, Simona Grazia Dima reușește să le concretizeze, să le facă să trăiască autentic, să le ridice adică în autenticitatea sentimentului. Scriind despre luc-

Povestiri neobișnuite

„Fantasticul este prezent în cărțile mele de la bun început, și cred că provine dintr-o neîncredere fundamentală în realismul așazis obiectiv care-mi apare ca o minciună. Cred că pot cuprinde realitatea și mai strîns grație acestor deformări ce pot fi calificate drept fantastice. Pentru mine este un mod de a stoarce mai bine realitatea, așa cum storci zeama de lămîie. E și o cale mai directă. Simt nevoia de a proiecta lucrurile în avansplan. Aș vrea ca nuvela să izbească, paragraful să izbească, ba chiar fiecare frază, fiecare cuvînt”.

Aceste cuvinte, ce tind să explice esența scriiturii lui Muno, aparțin autorului însuși, un original continuator al tradiției cultivării fantasticului în arta belgiană.

Volumul de față cuprinde douăzeci și două de nuvele și schițe în care autorul își dovedește talentul indiscutabil de echilibrat, pendulînd abil deasupra non-realității sau meta-realității. În spiritul tradiției în care s-a format, Muno apelează în egală măsură la „realitatea fantastică” și la „fantasticul real”. Printr-o diabolică întăritare a imaginarii ascuns în rutina de fiecare zi cu dibăcia unui feroce mimetism își obligă cititorii la o perpetuă „hîrjoană” cu frica.

Păstrînd această cale de mijloc, Jean Muno se servește de infiltrarea imaginarii în cotidian. El denunță o anumită alunecare a individului în apa stătută a unei mediocrități fără scăpare. Inerția zilelor care par să se succedă fără vreo deosebire esențială ar converge periculos către un final tragic, dacă aceste personaje n-ar fi stigmatizate de semnul inutilității și al anti-eroismului.

Harnicii protagoniști ai unei existențe ancorate în aberanță, „eroii” lui Muno se învîrt într-un cerc vicios. Sînt niște vietăți aproape amorfe, aproape neîn-

zestrate cu rațiune umană, reacționînd animalic.

Motivele pe marginea cărora Jean Muno își construiește povestirile sînt variate și aparțin tuturor zonelor de fantastic, căci Munc nu disprețuiește deloc lumea fantasmagorică gotică. El recunoaște: „Pe plan realist, consider că există mereu vampiri, că există mereu obsesii, fantasmе. Doar că este suficient să nu le tratezi ca în secolul al XIX-lea”. Povestirile munolienne dispun de întreaga recuzită medievală și romantică de groază: încarnarea morții (Mănușa de voluptate, Mediul, Breșa, Banca albastră), fantoma sau mortuviu (Doamna cu cățelul, Nimeni, Ultima gară, Telefonul), monstrul (Casa natală), dedublarea eului (Celălalt, Pseudonimie, Audioviziune). La Muno, toate aceste creaturi, fie ele insufleteite sau obiecte „vii” (Mănușa de voluptate, Scaunul) nu mai sînt ex-centricе lumii „noastre” reale, cotidianului. Ele nu mai îngrozesc prin înfățișare ci, ancorate în conștiința umană, sînt adevărate ex-crescențe monstruoase care inoculează subconștientul în conștient pînă la limita cînd altolui grefat (irealul) pare să fi crescut pe trunchiul-suport în mod firesc, natural. În Mănușa de voluptate, obsesia îl domină în asemenea măsură pe Peter, încît finalul povestirii nu ne mai convinge de realitatea fizică a morții sale.

Personajul povestirilor lui Muno este, aparent, un neînsemnat, media aritmetică între patrician și paria. Este realizat intenționat abia un crochiu, aproape un șablon, minimalizat prin onomastica banală și fără nici o pretenție. El este principalul actant al unui conformism catastrofal: victimă a propriei sale existențe.

Fantasticul munolian nu înspăimîntă în primul moment, intrucît se ascunde sub masca înșelătoare a unui mimetism perfect. Decorul nu trădează în nici un fel hăul dinăuntru al său. Mirajului îi cad prădă doar cei slabi, al căror destin e subred, care n-au destulă putere să se autocunoască, cel care se simt „ca toți ceilalți”. În Mănușa de voluptate, Peter este singurul care o vede astfel. Pentru soția sa, obiectul nu este altceva decît o masă inertă care „pute”, acest „parfum” fiind pentru Françoise ceea ce este de fapt: adierea morții, spectrul ei olfactiv.

Jean Muno își construiește povestirile cu umor, structurîndu-se ironic între gîndurile personajelor sale, surprinzînd adeseori judecăți vulnerabile. Decorul e stereotip; rutina care nu irtă, ci condamnă la mecanicism prin constrîngerile și „disciplina” impuse de o societate. Acestea, scăpate de sub controlul strict al rațiunii ajung să genereze... „monștri”. Conștiința se refugiază, neputincioasă, în amintire, în vis, incapabilă să mai strunească subconștientul dezlănțuit de prizonieratul perpetuu în carcera eternului cotidian.

CECILIA-DIANA LUCACI

* București, Editura Univers, 1987, traducere și prefață de Rodica Lascu-Pop, 179 p.

CONTEMPLAREA ESENȚELOR

ruri sau despre „ființe mici”, poeta scrie de fapt despre esențe, despre nimen. Căutarea este netulburată și excesul nu secătuește tensiunea lirică, dimpotrivă, revenirea asupra aceluiași teme-obsesii dau unitate de ton și de vizi-

ne volumului. Poezia Simonei Grazia Dima reușește, pentru că nu se complică și nu se abstractizează, cu toate că se cheltuiește concret pe teme abstracte. Iată cîteva din aceste variațiuni concrete la teme abstracte: „Uită-te bine la lucru, / acum, la miezul nopții, / privește cum seamănă a cuvînt / cum respiră ca un animal marin” sau, „Mă scol

pe furiș noaptea / și dau la o parte așternutul de pe lucruri, / ca să văd cum pîlpîie și oftează / trupurile lor moț după cuvînt” sau „Dintre toate viețuitoarele mie îmi place timpul / casa deschisă ce te întîmpină nu cu legi, / ci cu mame aducîndu-ți tăvi cu fructe / visătoare și amărui”.

Cît despre Armata ființelor mici, ultimul din ciclurile volumului, ne pare a fi cel mai omogen și încheat artistic. Ființele mici sînt o corporalizare indistinctă și impersonală a derizoriului cotidian din a căruia foșnire dinamică și neodihnită se naște viața însăși: „Noi sîntem ființele mici, o armată / care își cunoaște arborele genealogic / și vă primim, oaspeți, în casa și în / curăția noastră, gata pregătîți pentru tot / ce e altfel decît noi”. DANIEL VIGHI

DIN ACTIVITATEA CASEI DE CULTURA

Casa noastră, a tuturor studenților

Bulevardul Tinereții nr. 9 este o adresă cunoscută de mai toți studenții timișoreni. Stă măturie, în acest sens, faptul că anul trecut numărul celor care au participat la cele peste 760 de manifestări artistice și cultural-educative depășește cifra de 129.000. O asemenea participare demonstrează, cunoscută fiind exigența publicului studentesc, că ceea ce se petrece aici stă sub semnul calității și al atractivității.

Cei care vin la „Casă”, așa cum s-au deprins generații de studenți să-i spună, știu că vor găsi aici nu doar spațiul adecvat unei reconfortante petreceri a timpului liber, ci, în funcție de preferințe, locul desfășurării unor aptitudini, a împlinirii unei vocații ori pasiuni. O asemenea instituție poate fi o universitate a timpului liber; cei care au devenit „cursanții” ei știu că în spatele unui vernisaj, al unei ședințe de cenaclu, spectacol sau expoziții stau multe ore de muncă și pregătire efectivă.

A fi membru al cercurilor literare „Excelsior — Pavel Dan”, „H. G. Wells” sau al cineclubului „Gaudeamus”, a fi dansator al ansamblului „Doina Timișului” ori al formației de dans modern „Reflex”, a face parte din cercurile de presă, sociologie, a fi incluziv în cadrul spectacolelor cenaclului artelor „Almatim” înseamnă a duce mai departe un bun renume pe care aceste cercuri și formații le-au câștigat în mai bine de 3 decenii de activitate. Bun renume cucerit de altfel, și de mai tinerile cercuri — de biostructură, istorie, etnografie, bibliofilie — cercuri ce, răspunzând unor imperative de ultimă oră, introduc pe cei interesați în sfera noului, a actualității științifice. Și, dacă e să vorbim de ceea ce e specific instituției noastre, nu putem omite un fapt care o singularizează — existența unui studiu de teatru în patru limbi, tot astfel cum se cuvine să vorbim și despre activitatea desfășurată în cadrul cabinetului de informare și documentare cît și a cercurilor de dezbateri politico-ideologice — „A fi comunist”, „Actualitatea politico-economică”, „Orizont materialist-științific” — care, săptămînal reunesc în incinta casei de cultură cadre didactice universitare, istorici, sociologi, juriști.

Desigur, în spatele acestor activități stau oamenii — instructori ai casei de cultură — a căror muncă este mai mult sau mai puțin cunoscută. Există o aparență a lucrului frumos, împlinit dat de reușita unei întîlniri de cerc sau de cenaclu, de ineditul unui spectacol, de originalitatea unei expoziții. Dar, pînă a ajunge acolo, sînt străbătute căi de frămîntări pe care aceștia le parcurg nu odată. Sau, mai degrabă, pentru fiecare acțiune în parte.

Bunăoară, pentru coordonatorii ansamblului „Doina Timișului”, ansamblu ce, de aproape 3 decenii, n-a părăsit

locul 1 în competițiile naționale studențești valorificarea inestimabilului tezaur folcloric al spațiului bănățean — după cum ne asigură Achim Ciucurel — e grija dinții; atît a melosului cît și a coregrafiei. Iar pentru aceasta există, în mai fiecă vară, o intensă activitate de cercetare, desfășurată în comunele județului nostru; astfel ca autenticitatea să răzbată și să se impună.

Nu cu mult timp în urmă încheiat, Festivalul bienal „Dia-ton” (ediția a V-a) la fel ca și organizarea unor manifestări înscrise sub genericul

la cluburile culturale din cele patru institute de învățămînt superior timișorean, întîlniri ce se constituie în veritabile schimburi de experiență, ducînd la perfecționarea personalului de specialitate și, totodată, la obținerea unei viziuni unitare a activității culturale din centrul nostru universitar.

La „Casă” se desăvîrșesc aptitudini. Te poți relaxa, îți afli prietenii, poți găsi climatul propice dezvoltării unor aptitudini. E doar o problemă de opțiune. Iar, pentru a demonstra că posibilitățile de alegere sînt nu doar numeroa-

șaptea se închese la bază, înjurînd dumnezeii în toate limbile pămîntului.

Intr-o cabină un medic se iubește cu Melancolla. În pauza dintre două crize de inimă e timp pentru arborarea unui zîmbet, unul sărut, unei măturisiri. Doi muribunzi și cite auroreale ale nădejdi. Iată spectacolul.

S-au golit scaunele de trupuri. Au rămas sufletele stîrnite de film. Microfonul cade pe podeaua sălii, părăsit de vocea criticilor de artă. Miracolul a luat sfîrșit. Ne întoarcem rezonabili la treburile noastre, la exilul cotidian. Viața, cel mai

și nehotărâți care aleg expectativa, pentru a încerca mai apoi, glorioși, să se alăture celor mai puternici. Chiar și tîrîndu-se la picioarele lor. Dar la vremea răsucirii nu există cale de mijloc și cel ce nu o știe sînt prinși între munții care se bat cap în cap. În aceste momente, prin subtile focalizări ale spotului luminos pe care-l îndreaptă asupra evenimentelor Eisenstein depășește socialul și ajunge pe necuprinsul țărîm al umanului, cu tot amalgamul său de sublim, grotesc și de tragism existențial. Uciderea marinarului Vakulinciuk în cursul acțiunii de luare în stăpînire a vasului aprinde vîlvătaia în întreaga Odessă, dovadă că revoluția de pe „Potomkin” are cauze mult mai profunde, extinse la scara unui întreg popor. Este un prilej minunat pentru regizor ca, așa cum a mai făcut-o și cum o va mai face, să obțină, cu o concizie aproape documentaristă, portrete individuale extrem de sugestive, atît prin ele însele cît și în ceea ce privește contribuția fiecăruia la conturarea imaginii maselor ca personaj.

E perceptibilă în următoarele secvențe ale discursului cinematografic o creștere continuă, subterană a tensiunii cu care sînt încărcate imaginile referitoare la solidaritatea populației cu echipajul vasului răsucit. E o mare artă aici: să sugerezi și nu să impui, să lasi spectatorul să ajungă parcă de unul singur la punctul culminant. Pentru că intervenția represivă a armatei e, atît din punct de vedere strict narativ, cît și ca mod de realizare, punctul culminant al filmului. Oamenii coborînd în fugă scările, înspăimîntați de gloantele pornite din zidul oțelii care se apropie pas cu pas, irezistibil. Oamenii cîzînd și nu întotdeauna ridicîndu-se. O mamă înnebunită avansînd împotriva curentului panicard cu copilul ucis în brațe, cu un blestem mult împletindu-i buzele. Un grup autointitulat de oameni pașnici încercînd să imblînzească mecanismul conceput doar să încarce, să țintească și să apese pe trăgaci, descoperindu-și naivitatea numai aproape de el, odată cu glonțul demonstrativ în ceea ce privește inexistența căii de mijloc. O altă mamă, ucisă lîngă căruciorul cu care încearcă să-și salveze copilul de tăvălugul neîndurării. Căruciorul pornind-o nebunește pe scări, gata în orice moment să se răstoarne. Și din nou oamenii alergînd, cîzînd și neridicîndu-se. Oamenii alergînd și în mijlocul lor un cărucior cu un nou-născut pe care nimeni nu-l oprește din cursa către o moarte inevitabilă. Sînt imagini de o extraordinară forță de sugestie, în fața cărora cuvîntul pâlăsește. Reprezentative în ceea ce privește talentul remarcabil al lui Eisenstein. Programatic în ceea ce privește posibilitățile de expresie ale unei arte care în epoca apariției filmului era în plin proces de afirmare, neîncheiat nici pînă acum, cu toate modernizările ulterioare.

„Cruceașătorul Potemkin” poate părea desuet fie și pentru simplul motiv că este un film mut (e preferabil să nu se țină seama de comentariul introdus ulterior, care nu face decît să știrbească prin lipsă de inspirație și retorism exagerat expresivitatea imaginii). Prin realizare, care a marcat întreaga istorie a cinematografului, și prin mesaj, la fel de actual și în zilele noastre — și în orice parte a lumii, el intră însă în spațiul privat al marilor opere de artă, în care timpul nu are acces.

DAN RAȚIU ■

FILMELE CINEARTEI

Gala de filme prezentate în decembrie sub titulatura „Cineartă” la Casa de Cultură a Studenților a constituit, dincolo de măruntele și inerentele nereușite ale unei asemenea întreprinderi, unul dintre cele mai importante evenimente ale vieții culturale studențești din ultima vreme.

Meritele ei în facilitarea accesului studenților la cultura cinematografică sînt deci de necontestat și în același timp invită la perseverență. Cînd va oferi Arhiva Națională de Filme capodoperele lui Tarkovski, Fellini sau Antonioni Timișoarei studiantine?

„Salonul de umor grafic” au constituit, pentru Nicolae Lengher, prilej de frămîntare și... alergătură, dar și satisfacția unui lucru bine dus la capăt.

Putem spune că această primăvară ne-a oferit cadrul unei adevărate emulații culturale studențești — zece zile fierbinți ale tradiționalului „Mărțișor studentesc” au adus instituției 88 de premii; prin aceasta înțelegîndu-se formații artistice conduse și îndrumate de instructorii „Casei” și interpreți individuali.

„Zilele literaturii și artei S.F.”, ședințele de cenaclu organizate de Viorel Marineasa, dintre care relevant ni se pare amintirea unui moment omagial Ovidiu Șurianu, au fost pentru „wells-iști” un prilej de confruntare al atît de controversatei „arte S.F.”, corelate cu un bogat program de filme, din filmoteca, să-i spunem, de specialitate.

„Cercul de istorie a patriei” și de studiere a operelor tovarășului Nicolae Ceaușescu, a cunoscut, în ultima vreme, o adevărat reviriment, ne mărturisește Constantin Mărăscu; „bucurîndu-se de prezența unor numeroși istorici și cadre de specialitate”.

Dar dacă este să vorbim de activitățile Casei de Cultură a Studenților, nu putem omite acele acțiuni metodologice, inițiate, în urmă de doi ani, de directorul instituției, Valeriu Panasiu, ce tind să devină tradiție. „Ele permit pătrunderea în alte medii, extind colaborarea noastră și fac cunoscută arta studentescă în județul nostru și în afara lui. Precizăm, într-o perioadă imediat următoare două deplasări, cu formațiile noastre, la Periam și Teremia după modelul celor din toamna trecută, desfășurate la Șandra, Făget, Balinț și Comloș, tot astfel cum doresc să menționez colaborarea cercurilor de creație cu alte instituții de profil sau cluburi din municipiu, existînd strînse relații între noi și Casa Tinerețului, a Universitarilor, cluburile „Constructorul”, „I.P.L.”, „C.F.R.”, sau „1 Mai”. Și, nu este lipsit de interes consemnarea următorului fapt — lunar, sub îndrumarea Consiliului de conducere al Casei de Cultură a Studenților au loc întîlniri cu instructorii de

se ci și variate, ajunge să spunem că, la această oră, există 27 de cercuri cultural-educative și de dezbateri, tot astfel cum există 26 de formații artistice. Și, în plus de asta, accesul e permanent, chiar dacă nu ai făcut-o la începutul anului e suficient să accepți invitația unui coleg sau prieten și să iei, din stațiile „Olimpia” ori „Cluj” tramvaiul 8, via „Bulevardul Tinereții”, și să te oprești la numărul 9!

DANA DINU ■

Corabia nebunilor

Filmul începe cu două — mi-reporter. Te trezești într-un nute înaintea nașterii tale ca tirziu cocoțat pe unul din geamurile false ale sălii de spectacole, mirat de propria-ți condiție, ca o crustă la picioarele spectatorilor. Și scrii. E ca-ntr-un cîntec al Amaliei Rodriguez, depănat pe stînci cu briza-răvășită, simfonie marină pe care zadarnic încerci s-o exprimi. Vîrstele se perindă în acest bilci al deșertăciunii, într-un vals desuet, profund uman. Un tînar de optsprezece ani găsește iubirea de o clipă în brațele dansatoarei flamenco. La polul opus, sub kilograme de fard, o femeie trecutată își va plăti cavalerul într-un cabaret de minna a treia. În rest, întinderea albastră — culoarea aceasta e o convenție, un eufomism pentru că totul respiră aici un cenușiu profund; măști care se perindă în dosul replicilor probabile, lume și risete ca o grimasă a societății. Un pictor neînțeles alături de o femeie aproape urîtită, uniți prin ura singurătății. În balansoare de nostalgie, un pitic își soarbe fărîma de inteligență din pahare de cristal ca pe o doctorie împotriva urii.

Mocnește dragostea și ura exilului aici, pe corabie întreaga civilizație umană nărînd speranțe, clădind prejudecăți; lumea, ca un joc de-a deportarea. La stînga sau la dreapta, lumea e un joc. Adolescente care-și așteaptă partenerul de dans, bătrîne ce mor în amintirea idilelor trecute. Nu orice corabie își are sansa Titanicului. Lumea a treia, a cincea, a

frumos exil. O ficțiune în care eroii mor de inimă, dar nu de inimă rea, în care femeile sînt subite din greșeală, în care flirtăm cu inserarea din noi.

Omenire hîdă care se judecă la o eternă partidă de poker. Și care e valoarea acestui film, dincolo de spaimele criticilor, dincolo de beția de cuvinte cu care profesioniștii ne tratează creierii? Să simți totul, să te transpu într-o stare, iată scopul, mirajul. Să calci în picioare șabloanele care judecă, aceste paturi ale lui Procust de erudiție și didacticism, veșnica și implacabila trudă a cuvintelor de specialitate.

Misterul, obscurul sublim, harul, iată menirea ochiului care vede. De departe, Corabia nebunilor e cel mai reușit film din această serie. Cum ar spune Marquez, „Literatura — cel mai bun mijloc de a-ți bate joc de oameni”. Și atunci filmul?

VALENTIN SĂMÎNȚA ■

Cruceașătorul Potemkin

Oamenii sînt răbdători, suportă multe, uneori prea multe, sînt un receptacul în care intră nenumărate picături de amar. Pînă la un moment dat, atunci cînd ultimul strop nu numai că nu-și găsește locul în prea plin, dar are efectul insignifiantului bulgăre de zăpadă capabil să declanșeze avalanșa. Convulsia socială care poate să zguduie o lume întregă din temelii. Trezirea din lotargie a urlășului niciodată înlăntuibil.

Eisenstein surprinde magistral aceasta, cu a sa recunoscută capacitate de a observa și analiza amănuntul, în primele scene din Cruceașătorul Potemkin. Ochi încruntați privind viitoarea hrană. Miini bătătorite ezitînd să apuce lingura. Guri boțite de scribă și nări căutînd parcă o cale de retragere. Obsesiv, suprapunîndu-se peste toate acestea, imaginea pumnilor care se string. Revoltă inevitabilă. Bulgărele a pornit, viitoarele evenimente nu fac decît să-i faciliteze rostogolirea, crește mereu în dimensiuni pînă cînd nu mai poate fi oprit de nimeni și de nimic. Există, desigur, ca întotdeauna,

VOCATIA ARTEI

Cine are voie să vorbească doar câteva minute, are voie să și generalizeze. De aceea punem aici, la început, propoziția: Orice poezie bună este o poezie de ocazie, orice poezie proastă este o poezie de ocazie, doar așa-numitelor poezii de laborator le este rezervată sănătoasa poziție de mijloc; niciodată nu sînt bune de tot, niciodată proaste de tot, dor întotdeauna înzestrate și interesante.

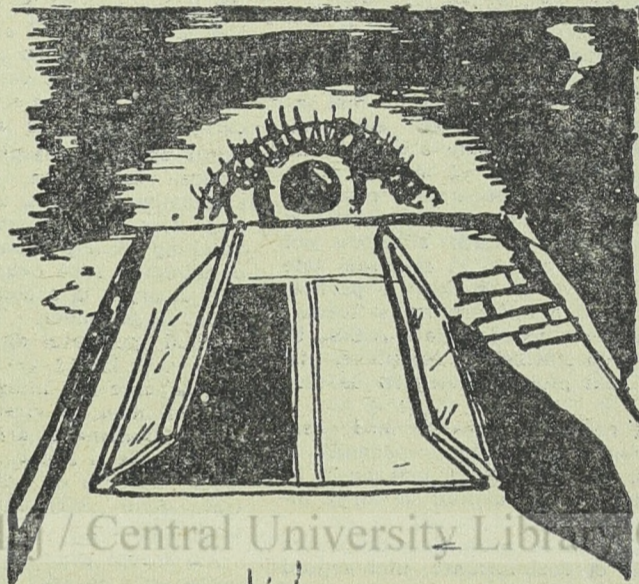
Cel care spune și susține acestea se numără printre poeții de ocazie, și supărarea sa sînt poeții care nu pot să-și aștepte ocazia, domnii din laboratorul viselor, domnii cu bogate extrase din dicționare, domnii — pot fi și doamne — care lucrează de dimineată pînă tîrziu cu limba, cu materialul lingvistic, care, vorbăreții și chirlași permanenți, habitează în apropierea tăcerii, sînt întotdeauna pe urmele inefabilului, în numesc poeziile texte, nu vor să fie chemați poeți, ci nu știu cum altfel, care — s-o spunem pe șleau — sînt fără ocazie, fără muză.

În timp ce poetul de laborator își poate descrie metodele umplînd pagini întregi, și realizează ca eiseit lucruri extraordinare, poetului de ocazie îi va fi foarte greu să dea o explicație serioasă a metodei sale; fiindcă, spuneam eu ca un liric de ocazie get-beget: De îndată ce am sentimentul că iarăși plutește în aer o poezie, evit să mîncîc plante din familia păstăilor și mă plimb deseori, deși mă costă destul de scump, fără sens, cu sens, cu taxiul, ca să se desprindă acea poezie care plutește în aer — poetul de laborator își va ridica sprincenele batjocoritor, numindu-mă un esoteric de modă veche, chiar reacționar, crezînd în influența păstăilor, a plimbărilor cu taxiul, prin urmare și într-un anume individualism pe care el, poetul de laborator, l-a depășit de mult și încă înaintea lui XYZ scriind consecvent totul cu literă mică* și lichidînd în mod merituos toate substantivele — colegul său lichida doar propozițiile.

Totuși mă simt ispitit să divulg unele artificii ale poetului de ocazie. Deoarece nu este vorba de secrete de laborator, deci de ceva imitabil, pot să fiu deschis fără teamă, fiindcă ocaziile mele nu sînt și cele ale altora. Deci cînd plutește în aer o poezie și eu presimt că de astă dată ea, adică muza, vrea să mă bîntuie cu ceva de cinci strofe, trei rînduri, nu-mi mai ajută nici renunțarea la păstăi, nici la plimbările excesive cu taxiul, atunci ajută doar una: să cumpăr scrumbii verzi,

să le curăț, să le prăjesc, să le pun în oțet, să refuz invitații la oameni cărora le place să vorbească despre muzică electronică, dar în schimb să mă duc la petreceri unde profesori universitari țin intrigi, să ascult, să țin și eu, și ferească sfîntul să mă duc cu taxiul acasă, dar să dorm consecvent fără pernă. Bineînțeles că această metodă nu ajută întotdeauna. Odată, mărturisesc, mi-a ajutat răsturnarea radicală — am cumpărat o jumătate de cap de porc, am făcut răcitură, am vorbit cu oamenii aceia despre mu-

buie să fie una importantă. Așa m-am dus odată la croitor să-mi ia măsura pentru un costum. Acesta mi-a luat măsura și m-a întrebat: „Purtați în stînga sau în dreapta?”. Eu am mințit și am spus: „În stînga”. De-abia am părăsit croitoria că am și mirosit-o și mi-am mărturisit: plutește în aer o poezie și, dacă nu mă-nșel, un catren. A fost nevoie de aproape patru săptămîni ca norul să se descarce și să coboare catrenul. Am luat costumul de la croitor și iată: în ciuda indicației minciunoase, îmi venea bine,

zică electronică, am mers turbat de îndrăzneț cu taxiul acasă, am dormit pe două perini — la crearea unei poezii a trei strofe cu trei versuri, între timp intrată în istoria literaturii.

Cu speranța că-mi puteți urma expunerile, de fapt simple, vă divulg acum trucul cu catrenul. Este poezia tipică, poezia de ocazie originară. La început e întotdeauna o întimplare trăită; nu tre-

minciuna devenise, ca să spunem așa, lipsită de obiect, eu trebuia — cum o făceam de fiecare dată înaintea nasterii unui catren — doar să scriu unul prieten care îmi datorează deja de opt ani douăzeci de mărci, obișnuita carte poștală somatoare în catren: imediat am și aruncat titlul — cartea poștală nici nu se uscaseră încă — și patru rînduri pe hîrtia pregătită dinainte:

MINCIUNA

„Umărul dumneavoastră drept atîrnă, spuse croitorul meu. Fiindcă în dreapta am purtat ghiozdanul am spus eu și am roșit”.

Trebuie să admit că acest catren nu poate fi numit o poezie modernă. Chiar dacă, împăcat cu faptul că, fiind de modă veche și înzestrat doar cu dimensiunile obișnuite, trebuie să aștept ocaziile, totuși îl invidiez — mai ales atunci cînd în imediata mea apropiere plutește iarăși o poezie, dar aceasta nu mișcă nimic — pe acel poet de laborator care nu trebuie să aștepte de la ocazie la ocazie, să fugă de trei ori pe săptămîna, cu mazăre necojită în pantofi, pe digul Hohenzollern în jos pînă la amarul sfîrșit, fiindcă fuga pe mazăre necojită îi place acelei muze care îmi încurajează ocaziile. Nu, poetul de laborator șade, fără mazăre, în papuci de casă, cu literă mică, în laboratorul său, îl are în spate pe Max Bense, cutițele cu fișe la îndemîna și se indeletnicește degajat cu un material lingvistic întotdeauna gata să-și facă datoria, ia în ze-flimea ocazia, montează și taie în bucăți orice lucru și orice plantă, o face cu seriozitate, autocritică și hîrnicie, știe după cele opt ore de zi de muncă — în măsura în care lui, cel care desființează timpul, i se poate vorbi de o zi de muncă de opt ore — ce a făcut: a experimentat și miine poate experimenta mal departe.

Cu toată invidia — trebuie să admit — îi sînt recunoscător poetului de laborator. Doar mă scutește de lucru, făcînd încercări frumoșele în domeniile pe care și eu ar trebui să le ar în pauzele dintre ocazie și ocazie, dar pe care, fiindcă există el, poetul de laborator, nu trebuie să le ar; obraznic și epigonal, îl prind de rezultatele lui și folosesc întotdeauna frumusel, la ocazie, fructul experimentelor sale, înțelegîndu-l greșit.

Și ultimul (dintre cititori?) va fi înțeles după aceste expuneri că un poet de ocazie nu este lipsit de orice etică a muncii. Și eu pot relata despre ocazii care nu au fost; luni de zile nu plutește în aer nici o poezie, atunci poetul de ocazie tace, fără a voi să spună prin aceasta că habitează în apropierea așa-numitului inefabil, a tăcerii.

Traducere de ANA CLEȚIU

* În limba germană, toate substantivele se scriu cu literă mare (n. trad.).

Filozofii Indiei antice vedeau timpul ca material (jainismul), divizîndu-se în perioade de regresie și regresie a lumii. Timpul, în filozofia Valasheshika, este un principiu de ordonare a materiei, însăși coeziunea atomilor (punctele de oprire a diviziunii materiei, ca și la greci), fiind datorată acțiunii acestuia (1). Sanscritul „kala”, ca denumire a timpului, înseamnă și „negru”, „pătat”, „întunecat”. „E negru pentru că e irațional, dur, neiertător” (2), înrudit ca rezonanță cu numele zeiței Kali „cea blindă și binevoitoare”, pe care iconografia o prezintă plină de sînge, purtînd un șirag de cranii omenești ca simbol al acțiunii neiertătoare asupra lumii (2), de care nu scapă nici zeii. Semnificația strictă a cuvîntului este greu de stabilit „Kalaha” înseamnă „acțiunea de a număra”, iar spațiul se definește în sanscrită cu „deshala”, acțiunea de a indica. Rezultă de aici că timpul indică succesiunea după care luăm cunoștință de obiecte, iar spațiul este direcția în care le percepem. Primul este o sumă de momente; prezent, trecut și viitor, iar spațiul este o sumă de direcții.

Odată cu trezirea cobrel gigantice pe care dormea zeul Vișnu se naște timpul, Zurvan la vechii iranieni, care generează dualitatea bine-rău (Ormuzd-Ahriman), precum și tot ce este în lume, într-o explozie creatoare ciclică.

În mit, însă, timpul nu este omogen. Există zone privilegiate în care acesta are o altă curgere, mai lentă. „O mie de ani înaintea ochilor tăi, sînt ca ziu de ieri care a trecut și ca o strajă de noapte” (Psalmi) (3) sau, precum ne arată replica Malmutei din „O călătorie spre Soare-Apune” de Wu Cheng, „O zi din cer face cît un an pe pămînt”.

În concepțiile antice mai complexe se află și ideea unui timp ramificat în direcții ce se pot parcurge după voie: (Yi-King — Cartea Transformărilor) (4). Ideea apare în S.F. în „Bifur” (1929) de Jacques Nodanon, unde timpul are o ramificație pentru fiecare decizie.

Teoria este o tentativă de a împăca liberul arbitru cu ideea unui destin implacabil, prestabilit. Destinul nu mai constituie o cale unică, ci o suită de ramificări întortocheate, cu legături subtile între ele, iar liberul arbitru, aleatoriu, decide calea pe care o va lua viața. Conștiința poate astfel parcurge drumul pentru care se decide, iar suma acestor căi va constitui tot atîtea universuri paralele în care variante ale aceluiași om (fiecare decizie constituind drumul spre alt univers) își desfășoară o existență independentă.

Metamorfoza lui Cronos

Călătoria în timp este deci o fascinație pentru om, poate chiar mai mult decît cunoașterea adîncimilor spațiului. Ideile științei sau pseudo-științei despre timp sînt adesea mai bizare decît cele din mit sau din S.F., fiind uneori sursă de inspirație pentru autorii de anticipație, care numai de lipsă de imaginație nu pot fi acuzați.

Ouspensky (5) propune un spațiu cu șase dimensiuni, în care trei aparțin timpului. După el, există o linie a timpului ca actualizare a posibilităților ce atrag după sine momentul următor, dar și o linie de actualizare a altor posibilități, conținute în momentele precedente, dar neactualizate în timp. În totalitatea dimensiunilor sale, spațiul cu șase dimensiuni este un spațiu de actualizare a tuturor posibilităților, în esență identic cu timpul ramificat al lui Fo-hi „Împăratul nemuritor”.

Roger Boscovici amintește și el de un timp, „înafara timpului”, ale cărui clipe nu sînt situate nici în trecut, nici în prezent sau viitor și, în care, după Bergler (4), ar fi expulzat un călător temporal im-

prudent ce ar afecta lanțul causal al evenimentelor. De unde concluzia că efectele călătoriilor în timp se fac simțite în mod sincron și nu causal, altfel călătorul nu ar putea acționa.

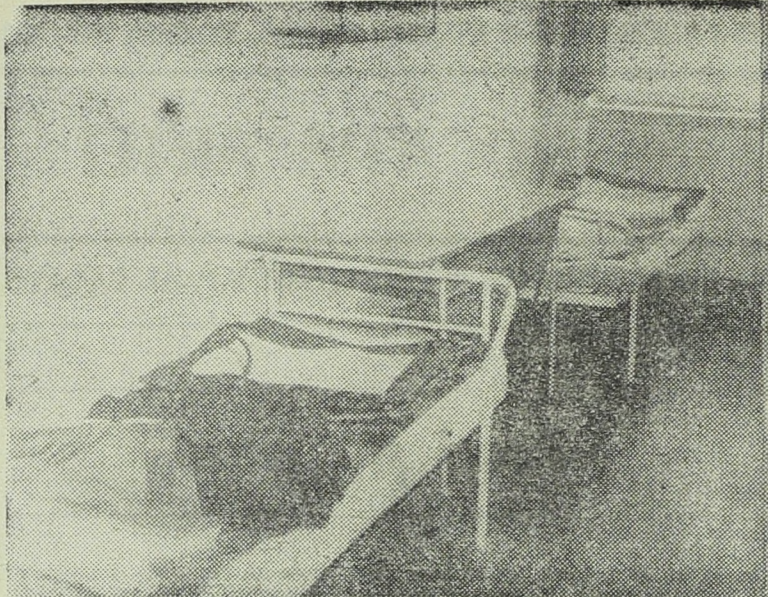
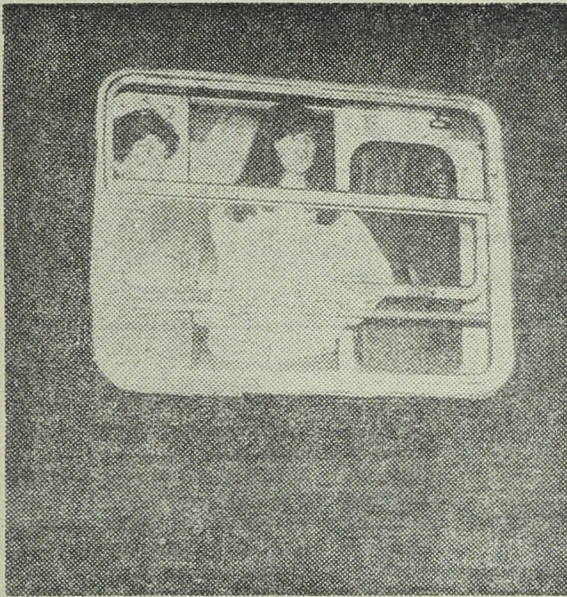
Acest lucru a fost susținut înainte de Maurice Maeterlinck care arată (6) că timpul este distanța ce separă evenimentele în ordinea de succesiune, iar această distanță este într-o direcție neconținută în cele trei dimensiuni, fiind o nouă dimensiune a spațiului. „Nu ne putem reprezenta timpul — continuă autorul — decît în raport cu noi și este o probă că nu există în sine, că e mereu relativ celui ce are noțiunea, nu există nici prezent, nici viitor, ci pretutindeni eternul prezent. Nu evenimentele se apropie și se îndepărtează, ci noi trecem prin fața lor: Este principiul S.F. al călătoriei în timp cu ajutorul substantelor psihotrope, din „Le temps incertain” (1973) de Michael Jeury, sau „Omul pe dos” de Philippe Curval (1974).

CONSTANTIN COZMIUC

(fragment din volumul Folclor atomic)

NOTE

1. René Grausset „Les philosophies indiennes” vol. I „Les Sytemes” Desclée de Brouwer et C-le. Paris, 1931.
2. Mircea Eliade: „Mitul Reintegrării”. Ed. Vremea, București, 1939.
3. Victor Kernbach: „Dicționar de mitologie generală” Ed. Albatros, București, 1983.
4. Jacques Bergier: „Les maîtres secrets du Temps”. Ed. J'ai lu, 1974.
5. P. D. Ouspensky: „A new model of the universe”. London, Routledge and Kegan Paul Ltd. 1967.
6. Bergier: Jacques: „Les maîtres secrets du temps”. Ed. J'ai lu, 1974.
7. L. Pauwels și J. Bergier: „Le matin des magiciens — Introduction au réalisme fantastique”. Gallimard Paris, 1960.
8. Maurice Maeterlinck: „La vie de l'espace”. Paris, Bibl. Charpentier, 1928.

STUDENTUL ȘI TIMPUL SĂU

Cite ore ne lipsesc?

Timpul liber, noțiune oarecum neclară, a rămas o problemă a fiecăruia, împărțit pe placul și după voia individului respectiv. Asta la prima vedere, pentru că, așa ca pretutindeni, există și reversul monedei: dacă n-ai știut să-ți folosești cum trebuie, consecințele le suportă personal. Să vedem cum cum ar trebui să-l folosești? Pentru că, precizăm noi, în timpul liber al studentului intră studiul individual, coada de la cantină, eventualul troleibuz defect sau caietele pe care nu le găsești la librăria din colț, S-ar putea, ca adunând orele de curs, seminar și laborator, somnul mai mult sau mai puțin obligatoriu și, în fine, o-rele destinate pasiunilor de tot felul, să depășești cota permisă de calendar.

Bineînțeles, rezerva se află la îndemână, în buzunarul studentului, care va tăia din distracții dacă vrea să fie bine, va mai renunța la un film, că oricum nu poate avea siguranța că e bun... Astfel, în slalomul printre ferestrele deschise de travaliu zilnic, va trebui să-ți găsești destindări care să se încadreze între ore precise, chiar dacă spectacolul dorit are loc la cu totul altă dată.

Intre atâtea obstacole, studentul trebuie să știe să selecteze din ceea ce i se oferă, dacă i se oferă. Și cum o va face? Mai mult ca sigur, va alege acțiuni facile, care-l implică mai puțin ca efort propriu — dar la efort minim, efect minim — oferindu-i rolul de simplu spectator. Și dacă de educația profesională au alții grija să ne ocupăm, cultura generală și formarea ca adevărați oameni instruiți, intelectuali, nu numai ingineri, va avea de suferit. Acțiunile organizate pentru studenți nu corespund întotdeauna dorințelor acestora, sau chiar dacă corespund, modul lor de popularizare și prezentare este deficitar.

Cum altfel putem califica, prezentarea unor spectacole, cercuri sau audii muzicale, pe bucăți de hirtie afișate alături de obișnuitele anunțuri de vânzări-cumpărări din Complex. Oricine are puțin talent poate completa cu date noi, contribuind la creșterea interesului.

Astfel, despre o conferință pe tema „Eurorachetele”, aflăm că se va vorbi și despre eurogol, deși cel care urmează a o susține nu seamănă deloc cu golgerul Europei. Se poate ajunge în situația paradoxală, a unor cercuri care au nevoie stridentă de noi membri și a unor studenți care ar vrea să le frecventeze tocmai pe acestea, dar nu vor ști și nici măcar nu vor bănuși, unii de existența celorlalți.

Finalitatea unor acte cultural-educative ajunge în acest mod să deplindă de bunul plac al unei organizări uneori defi-

ciente. Se observă o participare din ce în ce mai redusă, la cercurile cu caracter larg formativ, a studenților merituosi pentru ca statutul de fruntaș nu mai lasă timp și pentru activitatea culturală. În plus, se mai fac auzite afirmații de genul: „cât timp voi vă distrați acolo (cupele facultăților, concursuri profesional-științifice, F.A.C.S.) — o distracție și pentru renumele facultății, adăugăm noi — aici se făcea carte”. Și asta cam tale elanurile, nu? Ar fi de dorit o participare mai largă a interpreților și formațiilor studențești premiate la F.A.C.S., în realizarea spectacolelor complexe, pe gustul cit mai multor categorii de studenți.

Poate și revista noastră, în mod cert un important mijloc de propagandă, și nu numai, s-a implicat mai puțin în popularizarea unor acțiuni de larg interes.

Nu există lipsă de preocupare din partea studentului ci dezinformare, nici acțiuni neatractive, însă carente în sublinierea utilității și în realizarea lor. Mediul studentesc, posibilitățile native ale fiecăruia, aceste energii tinere creatoare, ar merita mai mult interes. N-ar mai fi bilete vindute cu sila, mult după expirarea termenului, sau plătite în grup, deci nefolosite de nimeni pentru că nu se pot vinde individual. Oricum, timpul impasibil trece în același ritm de la începutul începutului.

MIRCEA MITRUȚIU

În căutarea timpului liber

Da, în căutarea Timpului Liber, căci e vorba de o adevărată aventură. Te strecoari printre studenți, cu un aer cînd interesant, cînd complice, și-ncerci să afli ce e cu libertatea asta atât de mult căutată, cu dreptul la timp.

„Timișoara este un oraș al iubirii. Am citit lucrul acesta pe toate aleile parcurilor, în ochii perechilor ce se perindă în iarnă”. Pe un stîlp, un omuleț în halat lipește afișe. „Concerte de Bach, premeire teatrale, Zorba Grecul, începerea campionatului de fotbal și cite și mai cite. Nu-ți rămîne decît să alegi între un somn bun și o țigară, cursul de analiză sau minunile pe care cu bunăștiință sau cu candoare le afișează omulețul.

Și după toate aceste vise îți dai seama că e ora două, că miine ai seminar la algebră, că te doare o mîșea și evadezi astfel la timp din mirajul mult doritului timp liber. Iată policlinica studentescă, cu mirosul de medicamente, cu domni și doamne în halate albe ce se perindă pe coridor dinadins parca. Deschizi o ușă, dai în sala de așteptare și aștepti. Cîțiva

studenti pe scaune, cu pălării și reviste, cu pofta de a fuma o țigară.

După două ceasuri de răbdare îți dai seama că așa ai putea să-ți scrii memoriile, ba chiar un tratat despre fizica și metafizica timpului pierdut. Apoi apar și prioritățile pe care ai putea să le clasifici în priorități de speța I, de speța a II-a și restul, adică studenți necunoscuți. Se ivesc doamne cu căței și pisici care acuză tot felul de caril, domni cu copil în brațe și foarte nerăbdători, măsurînd coridorul în lung și în lat.

Intr-un tîrziu, răspîndind parfumuri exotice, se ivește o tinăra căreia i se spune „doamna doctoriță”. Se așează lingă tine, picior peste picior, și pufăie îndelung dintr-o țigară Camel, în timp ce telefonul sună neincetat. Apoi apare o altă doamnă, la a doua tinerete, și ea cu halat și pickamer. Te întreabă ce dorești, îi spui totul dintr-o suflare, te ascultă și-ți îngînă ceva despre timpul liber, la care ea, indignată, îți răspunde: „Dragul meu, la vîrsta mea nu mai sînt liberă. Doamna tinăra de alături e liberă”. Și ride și zîmbește și tu simți că ți-a trecut durerea de dinți și pofta de-a o trata. Spui „Sărnu' mîna” și alergi să-ți scrii articolul.

Azi începi romanul studentiei. Da, se poate scrie în gări, pe o bancă în parc, la masă, în tramvai, oriunde. E dreptul tău la timp liber. Stai de vorbă cu un trecător din Complexul studentesc. „Eu am o pasiune ciudată. Sînt colecționar de obiecte inutile. Nu, nu te gîndi la Costinești, au fost unii care au vrut să-mi aducă epava. Dar eu colecționez altceva”. Îmi arată cercei, brățări, ceasuri, fluturași de plastic, agrafe, scrisori parfumate, ursuleți din mucava, mărțișoare, inele și chiar țigări de fol. Și-apoi se explică: „Aici sînt amintirile mele. Aceasta de la Ela, De la Mira, Dana, Anca, Simona, Andrea. Studentele pe care le-am iubit vreodată”. Și ride și zîmbește iar eu îmi notez totul cu atenție, în dosul unui rînjit.

De dimineața pînă seara colinzi pe urmele timpului liber, ca un detectiv în căutarea riscului. Faci echilibristică în tramvaie, îți educi răbdarea la cantină, acasă, la dentist, în fața culegerilor de probleme. Intru-n tîrziu reușești să-l telefonezi iubitei. Și spui „te iubesc”, se lasă noaptea, pleoapele ți se închid, caietele se închid, cuvintele se închid pe coala imaculată și visezi o insulă în timp fără ceasornice și cucl.

VALENTIN SAMINȚA

Starea de fapt- arheodiscoteca

Încă din fata Cantinei I receptez primele trenuri de unde ritmate în măsura de două pătrimi ce se răspîndesc în văzduh în cercuri concentrice plasate jur-impjurul Cantinei Universității. Mă apropiu, dar din păcate tubul fluorescent plasat cu mărinimie pe plafonul ce străluce întrarea în cantină nu mă ajută

de loc și iau în piept o salbă de hirtoa-pe bine garnisite cu apă și glod. Ajung la intrare ceva mai motololit decît mi-am propus și mă așez la o coadă, probabil pentru bilete. Dai cincii lei și intri. Deși pregătisem indexul, nimeni n-a fost curios să vadă cît m-am schimbat de cînd sînt student.

În sală, sau, mă rog, în ring mă lovește în plină față un val greu, aproape cețos de aer colorat ce provine de la niște beculețe cu pretenție de lumină dinamică și de fugă. Mă înghesul peste grămada de trupuri ce se zgîlție mai mult sau mai puțin în ritmul muzicii și reușesc să-mi las jacheta la garderobă. Precăut, mă retrag într-un colț aproape de o uriașă incintă cocoțată pe un drum de fier, pe care producătorul a uitat să-și pună firma. Studiez societatea și desi nu cred în principiile lui Lavater deduc destul de ușor că cel puțin o treime din cei prezenți nu se includ în rîndurile glorioasei tinerimi universitare. Constatărea îmi servește la ochitul viitorilor cînd toți te calcă pentru a putea trece, mîdenți din motive de ordin moral: scriu pentru o gazetă studentescă.

Fiindcă e penibil să stai pe loc atunci cînd toți te calcă pentru a putea trece, desprind de la zid și mă pun în mișcare în ritmul muzicii. Lucrul nu prea încîntă pe nimeni, pentru că balansul meu pune la grea încercare, în mod involuntar, integritatea fizică a vecinilor, și așa destul de înghesuiri.

Primul slow — prima interlocutoare. Nu-mi dă numele, îmi spune doar că e de la Universitate. Probabil că am greșit spunîndu-i că sînt gazetar: se uită la mine ca la unul ce se crede Alexandru Macedon. Oricum, răspunde întrebărilor. Da, îi place muzica, dar nu topul retro etern difuzat aici, nu, nu-i place localul, care, ce e drept, seamănă cu o conservă de fasole dată la hrană rece, da, este nevoie de o discotecă mai bună în Complex, nu, nu organizatorii sînt de vină ci propabil că lipsa de înțelegere față de nevoia de deconectare a studentului. Mulțumesc pentru dans, mă înclin și fata mă crede sută la sută pierdut.

Un tip rezemat de zid îmi răspunde cu ochii pironiți undeva între talia și umerii unei frumoase fete. Nici el nu prea agreează retro sistemul de la U, îi place în schimb înghesuiala între reprezentantele Evei, dar ar prefera o discotecă mai aerisită pentru care șansele sînt minime, opiniază el, datorită aceluiași lipse de înțelegere. Refuză să mă discute fiindcă urmează un nou slow. Eu mă retrag și mă leg de suflutele a două simpatice economiste (asta aveam să aflui abia după ceva timp). Undeva în neîncrederea lor față de situația mea de om al literelor se face o breșă și fetele își descarcă amarul. Nimic nou în afara unui amănunt suplimentar: prea multe slow-uri. Mă abțin de la vreo remarcă. Le las, după ce mă conving că măcar ele nu mă consideră irecuperabil. Aș mai arunca o privire și la instalațiile băieților, dar am sentimentul că aș profana memoria lui Edison sau Faraday dacă aș scrie ironic la adresa liniei tehnice. Probabil totul se explică prin aceeași lipsă de înțelegere. Plec, cu zgomotul infernal în urechi, cu praful și damful de hrubă în plămîni și cu ideile prinse bine pe tivul memoriei.

CRISTIAN TABARA

M-am plins și nevastei mele că-s obosit

Prietenii îi spun uneori Bucă. Dacă-l întrebi de ce, ridică din umeri și-apoi povestesc că în armată îi plăcea să stea mai mult pe la bucătărie. Nu știau pe atunci nici de cursuri, nici de laboratoare și își închipuiau că studenția e un fel de vacanță doar că trebuie să mergi la școală, să nu ai absențe și să nu primești MS, să cunoști discotecile și frumoasele Complexului și să fii un fel de Superman care asimilează sute de pagini în câteva zile de sesiune.

N-a fost însă chiar așa de simplu cum credeau ei și după patru ani de studii li se părea că T.C.M.-ul nu e tocmai cea mai ușoară secție din cadrul Facultății de Mecanică. Acum e „tovarășu' decan“, de ce tocma, decan, decan de vîrstă șoptește unul și toți rid ca și cînd stăntețele desenate pe tablă nu le-ar mai ridica nici un fel de probleme. De-abia după ce a fost ales în funcția de secretar de an, Cristian Bărbulescu a înțeles că a cam încheiat conturile timpului său liber. În rest, totul e ca și mai înainte, nimic nu s-a schimbat în viața lui numai băieții i-au dăruit o altă poreclă, grozav se mai amuză ei pe chestia asta. Nu e chiar așa de greu, doar că în fiecare luni mai am treabă pe la A.S.C., chiază m-am plins și nevastei mele că-s obosit așa, ca să vadă și ea ce greu e ca șef de an, zice el, strîngîndu-și desenele proiectului de

scule. Din cînd în cînd mai vin colegii, îi bat în ușă și strigă: „Hai, Bucă, la H la o bere, cum o să mergem noi fără tovarășu' decan“ și el n-are ce face, închide caietele de laborator și pleacă cu ei, nu-i poate refuza, ar face opinie separată, și se gîndește apoi cu groază la noaptea înjumătățită ca să-avețe pentru a doua zi, că acum e șef de an și nu mai poate merge pe la seminarii nepregătît. Cu greu își mai amintește titlul unei cărți pe care a citit-o, „Pe scări deasupra lumii“, parcă, nu sînt sigur. Nu știu cum să-ți explic, dar de cînd m-am însurat, prin discotecă n-am mai fost, un film n-am mai văzut de mult, anul patru e tare greu, timp liber nu prea avem, doar așa, că ne mai facem noi, oftează el cu amărăciune. Și nu e decît o simplă problemă de timp, pe care un tînăr șef de an încearcă s-o rezolve.

LILIANA BRAD ■

De-abia vedem cîte un film

Stăm toți trei la o masă, fără să ne fi văzut vreodată. Întîi îmi închipui că ea e cu el, însă mult mai tîrziu observ că e altfel, deoarece ea e cea care achită nota de plată și își privește tot mai des ceasul.

Carmen Ionescu nu poate spune că nu e o fată norocoasă. A terminat liceul cu o medie, mult peste nouă, cu nouă cincizeci a luat bacalaureatul, a intrat din primul an la facultate și încă între primii douăzeci. Din cînd în cînd mai venea la „Violeta“ la o cafea. Aici l-a cunoscut pe Ovidiu, exact în urmă cu un an. Acum, serbează evenimentul, tot la o cafea și tot la aceeași masă. Orarul nu le permite să stea prea mult timp împreună. Școala înainte de toate, încearcă ea să glumească. Totuși, azi am plecat de la cursuri, chiar cu riscul de-a primi absențe. Nu știu cum sînt alții, dar noi de-abia vedem cîte un film sau mergem la o discotecă, mereu nu ne ajung orele, zîmbește Ovidiu și-și aprinde o țigară. De învățat, învățăm mult amîndoi. Nu suportă să nu știe la V.P.-ur sau să-i dea afară de la laboratoare, că n-au fost în stare să ia un cinci la test. În indexurile lor, notele încep de la opt.

Deși știu o mulțime de noutăți tehnice, n-au aflat de Galele dramaturgiei sau despre expoziția de grafică a lui Traian Abruda. La Casa de Cultură a Studenților au fost doar la spectacolele din cadrul secțiunii umor a Festivalului Artei și Creației Studentești, chiar le-a plăcut, a fost frumos, își amintește și acum de negrul din brigada BUM.

Ei sînt studenții model cu care se mîndrește grupa, anul, facultatea. Studiile și le vor absolvi cu medii mari. Vor ajunge cu siguranță foarte buni ingineri. Profesorii îi evidențiază, mereu la sesiunile de comunicări științifice studentești au luat premii. Însă, deocamdată, timpul lor liber n-au reușit să-l integreze, nici să-l ridice la pătrat.

LILIANA BRAD ■

PAGINI REALIZATE DE
membrii Cercului de presă

Între a fi și a nu fi

Alin Nicolescu este doar unul dintre sutele de studenți mediciști pierduti în torentul tineretii timișorene, cu absolut nimic în plus sau în minus față de colegii de „breaslă“. Un tînăr plin de fair-play, puțin ironic, avînd un aer care parcă ar vrea să spună: „las-că știu eu!“; în sfîrșit, un prieten gata întotdeauna să-ți dea „o mîna de ajutor“ la nevoie.

Dacă l-ai întreba: „Cum e medicina, Aline?“, ar răspunde simplu: „Grea, dar nu imposibilă. Eu cred că nimic nu poate fi de neînvins. Și, apoi, e frumoasă cu toate sălile de disecție și cadavrele ei. În anul întîi am fost puțin îngrozit de toate acestea, îmi venea să las totul „baltă“. Eram însă răsplătit din plin prin titlul de student pe care-l purtam. Este ceva“.

„Și cum te simți acum în anul III?“
„În linii mari la fel, puțin mai matur, puțin mai sigur pe mine. Am un an greu. Unii ar spune că ar fi chiar cel mai greu din șirul celor șase. Nu mă pot pronunța; fiecare an nou de studii este dificil în felul său. Toți sînt la fel de importanți, constituind veritabile pietre de temelie la ceea ce construim pentru mai tîrziu. E foarte mult de învățat și poate chiar de aceea pentru cei mai mulți dintre colegii de la „U“ sau de la „Poli“ sîntem priviți drept „tocilari“. Eu n-aș fi chiar atît de sigur. Timpul liber nu prea există, este adevărat... materia e multă, cerințele mari. Eu am terminat anii precedenți cu medii peste nouă; nu pot spune că n-am muncit. Uneori din zori pînă-n seară. Plus cîte alte nopți albe. Vreau să fiu în ritm cu ceilalți. În medicină nu ducem lipsă de noutăți niciodată“.

„Și timpul tău liber, Aline?“
„Tocmai aici vroiam să ajung. Timp liber mai este — dar mult prea puțin. Îmi place să fac sport. Joc fotbal în echipa Institutului, nu ratez niciodată o partidă de tenis de masă; mă plimb. Timpul a fost minunat în iarna aceasta, cu toate că aș fi vrut și puțină zăpadă. Și de ce nu, uneori merg cu colegii la o bere sau la un film. Nu te poți plînge niciodată de lipsă de activitate. Aș fi vrut să fiu undeva într-o excursie de sfîrșit de săptămînă“.

„Crezi că poate exista o modalitate de a obține mai mult timp liber?“

„Da, poate, printr-o planificare mai judicioasă a orarului. Am avut semestre cu foarte multe „ferestre“. Se pierde timp și cu servitul mesei la cantină. A lua masa de prînz înseamnă uneori a pierde cel puțin o oră; sînt niște cozi fantastice. Nu vreau să dau sugestii dar cred că pot exista soluții“.

Întîlnirea cu Alin nu ține niciodată prea mult timp, și asta tocmai fiindcă timpul liber, nu doar ca noțiune abstractă, este extrem de prețios.

ADRIAN BADESCU ■

FOTO:

SANDA SECOȘAN
IONEL NICOLAE

De la instinct vin toate

Ne știm, bintuiți mereu de o neliniște creatoare care ne dă sens. Timpul, prezent în toate formulele cu pretenții ale savanților, măsoară cu înțelegere superioară, pulsul unei lumi tot mai astenice, bolnavă de problemele pe care și le creează ca să le rezolve.

Dacă ar fi să ne împărțim existența în vîrste, studenția, avînd drept cuvînt de ordine noul, s-ar situa undeva în miezul tineretii, atît biologic cît și ca stare de spirit. Viața, o însurire de trăiri prezente, ne învață că doar folosindu-ne așa cum trebuie clipa, putem să visăm împreună, făurindu-ne planuri de viitor, să avem iluzia și sublimul drept la amintire. La amintirile proaspete de după sesiune, la frumoasele amintiri ale unui stagiar, din fericire (sau poate din păcate) singurele care rămîn neacoperite cu praful uitării.

Proprietate a fiecărui, timpul liber azi nu mai poate fi socotit un timp pierdut, ci un timp ocupat, în primul rînd plăcut și tot în primul rînd util, pentru noi și pentru societate.

Începînd cu alegerea facultății, din pasiune, pentru a-ți putea prelungi timpul liber în școală, în cercetarea științifică, astfel încît să scapi de calvarul lucrurilor făcute din rutină... Și continuînd, firesc, cu calitatea de cadru de asociație, de simplu membru, activismul înțeles ca participare, formîndu-te pentru reușita în viață, pentru munca, deloc simplă, cu oamenii. Timpul liber mai e și o chestiune de educație, cultură și informare, pentru a ști ce carte să citești, la ce teatru sau concert să mergi.

Din păcate am devenit prea instinctuali în timpul nostru liber, pentru că dincolo, în amfiteatre, ni se cere exigență, pregătire, chiar rațiune. Să țî-l petreci lingă o sticlă de bere, deși oferă timp liber imaginației și uitare, nu poate fi totul. Bineînțeles, că poți trăi chiar o viață întreagă între cei patru pereți ai unei odăi, dacă ai alături, vorba poetului, femeia visurilor tale. Doar dacă, tîrziu, n-ai începe să-ți pui întrebări și să constăți, că idealul nu corespunde întocmai cu realitatea, mai ales acum cînd lucrurile își pierd valoarea mult prea repede, uzura fizică și morală e accentuată...

Totul e să ne grăbim să rezolvăm ecuația, să obținem soluții, cît mai multe și mai corecte soluții, și dacă se poate, din ele să ne creem noi probleme, ca să nu ne pierdem timpul degeaba.

MIRCEA MITRUȚIU ■

O INSTITUȚIE ÎN SLUJBA SĂNĂTĂȚII

Zilnic, pe ușile policlinicii studențești intră și ies zeci de studenți. Ies cu speranța vindecării, alăturând de cele mai multe ori, mulțumiri pentru cei în halate albe care prin sfaturi medicale competente și tratament adecvat, contribuie la însănătoșirea lor.

Localul nou, bine amplasat, dotarea modernă și corespunzătoare, împreună cu zimbetul întipărit pe fețele medicilor, constituie o carte de vizită relevantă

pentru prestigiul unei instituții în slujba sănătății. Totuși, contrastând cu majoritatea covârșitoare a situațiilor, există și cazuri în care neglijența, graba sau oboseala, poate, justificată, coroborată cu dorința unor studenți de a înșela vigilența celor în drept, duc la excepții nedorite. Rândurile de mai jos se doresc a pleda tocmai pentru înlăturarea lor grabnică.

In general specialitățile sînt acoperite

dr. PAVEL JURCHESCU

— Care este diferența între policlinica studențească și o policlinică obișnuită, dacă există vre-o diferență, și care este specificul unei policlinici studențești?

— Practic, nu există nici o diferență între această policlinică așa zis studențească, care de fapt este greșit denumită studențească, fiindcă ea este policlinica Centrului Universitar Timișoara, și o policlinică oarecare. Singura notă aparte a acesteia constă în faptul că au acces aici doar studenții și cadrele didactice din centrul nostru universitar, spre deosebire de celelalte policlinici, unde arondarea este făcută teritorial, din punct de vedere al domiciliului și al locului de muncă al pacienților.

— În ce măsură sînt acoperite toate specialitățile cu medici și cadre sanitare medii?

— În general schema noastră este completă. Spun în general, fiindcă sînt o serie de specialități, de „superspecialități“, care există în policlinicile mari. Dar avînd în vedere că un bun medic internist poate să rezolve și probleme de endocrinologie și probleme de cardiologie sau de enterologie, pot să spun că toate specialitățile sînt acoperite și adresabilitatea este destul de mare pe absolut toate problemele care se ivesc la nivel de pacienți.

— Noi știm, totuși, că în cadrul policlinicii studențești, există unele specialități deficitare. Cum reușiți să rezolvați această problemă?

— La început am menționat că în general specialitățile sînt acoperite și cînd problematica ne depășește posibilitățile, cazurile respective sînt îndrumate înspre superspecialitățile de care este nevoie, în policlinicile ce au aceste specialități, cazurile returnîndu-se cu indicațiile de tratament și conduită medico-chirurgicală corespunzătoare afecțiunilor de care suferă pacienții.

— Un medic își dorește să profeseze la o policlinică studențească?

— Avînd în vedere că nu există nici o deosebire între o policlinică și alta, așa răspund: De ce nu? Problematika și cazistica este identică, rezolvarea cazurilor ce se face în această policlinică este egală cu a conștraților care lucrează în celelalte policlinici, atunci cînd cazurile sînt rezolvate și sper că sînt rezolvate bine!

— În activitatea dumneavoastră de medic-sef al policlinicii studențești, ce realizări și ce neîmpliniri, ați avut?

— Neîmpliniri nu se poate spune, fiindcă atunci cînd dorești ceva, știi să lupți și pînă cînd nu se realizează integral ceea ce ai dorit, nu renunți. Toată lumea știe că această policlinică, a func-

ționat într-un alt local, care nu era corespunzător din punctul de vedere al spațiului.

— Și chiar al plasamentului.

— Absolut, dar de comun acord cu conducerea centrului universitar, a I.P.T. s-a dislocat un spațiu din inima complexului și s-a născut acest local nou, frumos și bine organizat, zic eu. Se pare că recunoșc și alții acest lucru. Există cabinete dotate, săli de așteptare, curățenle și afluența mare de pacienți.

— Să nu uităm și problema dotării.

— Pe lingă o parte din lucruri, care au existat în vechiul local și au fost aduse aici, s-a îmbogățit utilitatea cu noi aparate, cu instrumentar nou, s-a creat o stație de sterilizare proprie, un centru de recoltare a probelor biologice, s-a organizat un fișier unic pentru întreaga policlinică, s-au amenajat cabinete pentru absolut toate specialitățile indispensabile. Urmează ca în viitorul apropiat să organizăm, să completăm cabinetele deficitare, să aducem o serie de specialități, chiar dacă vor funcționa doar cu un program restrîns, două-trei ore pe zi, astfel încît să nu fie obligată populația centrului universitar să facă deplasări la celelalte instituții sanitare din oraș.

— Aș dori să vă referiți și la un aspect important din activitatea studenților. Este vorba de vizita medicală în ve. Cum se respectă orarul și îndatoririle darea executării serviciului la cantină, cadrelor sanitare, dacă există unele ne-reguli, cum sînt ele rezolvate?

— Toate grupele de studenți care trebuie să participe la activitatea din cantină, conform ordinului Ministerului Sănătății, sînt obligați, ca în avans cu 48 sau 72 de ore, să se prezinte la consult medical. Avînd în vedere că el nu participă decît la fazele premergătoare pregătirii mesei, nu sînt obligați să efectueze unele investigații cum ar fi: coprocultura, Wasermanul sau microradiografia, fiind suficient un examen clinic general.

— Care sînt aspectele practice concrete referitoare la modalitatea în care ar trebui făcută această vizită medicală?

— De fapt și de drept pentru cei ce lucrează în sectorul alimentar este nevoie de un minimum de investigații, dar avînd în vedere că studenții nu lucrează direct în partea de pregătire, este suficient un examen clinic general, care se face înainte de intrarea grupei de serviciu la cantină. Sigur, ei au această obligație cetățenească fiindcă în eventualitatea neprezentării și acceptării unui subiect bolnav, este posibilă o contaminare, lucru care nu s-a petrecut încă și sper că nici nu se va petrece în cantinele noastre din complex.

untru oameni tăcuți, degete care bat ritmuri sudamericane, priviri plictisite și multă nemiscare. Ca-ntr-o plesă de teatru...

Incet, incet, în fața marilor uși ale medicilor trece semestrul, se apropie se-stuena. Griul crește, oamenii îmbătrînesc.

Cu pași liniștiți pătrund în „cetatea sănătății“ studențești. Spre mirarea mea nimeni nu-mi dă nici cea mai mică atenție. Ușile se deschid și se închid cu zgomote slabe, tălnuite parcă. În dosul halatelor, în spatele ușilor închise, personalul se perindă mereu. Citesc pe rînd cu ochii mici înroșiți de febră și supărare, Acupunctură, Interne, Chirurgie, Psihiatrie, Obstetrică-Ginecologie, Oftalmologie, Dispensar, Stomatologie I, II, III. Pătrund la fișier, sfîrșit, vrednic de milă. O tanti grasuță și bonomă, îmbrăcată de plecare, cu o umbreluță în mîini, mă întîmpină ca la bar cu un „Ce doriți?“ complice. „Știți, mă explic „o gripă. Mă simt foarte rău, febră“ etc. „Ce facultate?“ „Electro“. „Păi nu e nimeni“ mi se răspunde. „Mergeți la Dispensar la Construcții; acolo mai e cineva încă“.

Citesc pe ușa: DR. NICOARĂ R. VINERI: 11-14,30; Dispensar nr. 1. TUSZING M. VINERI: 26 8-16.

Oh, cabinetele medicale, aceste seifuri, sesamuri la care nu au acces defil înflații! La doi pași în spate, se află Dispensarul Facultății de Construcții. Formula „Nu staționați pe coridor! Așteptați în sala de așteptare!“ mă îndispune la culme. Și cînd încerc să-l urmez îndemnul, o altă tanti iese cu viteză pe ușa, mi-o închide în nas și pleacă tropăind pe coridor, cu tanti de la fișier la braț. Mă gîndesc inevitabil la dansul hipopotamilor dintr-un desen animat.

Cineva a încercuț dinadins pe orar ora 16 și apoi a desenat un mare semn de întrebare. Să fie greșit orarul? Să fie o confuzie generată de numere de cifre și cifruri?

Că și noi, studenții, sîntem la urma urmelor tot în geana timpului pierdut și mai e și cantina la mijloc și seminarul de miine și oboseala și dorul de școală pe care oricît am încercat să-l falsificăm n-am reuși. De ce e nevoie de mult curaj de multă tenacitate, de răbdare pentru a spera într-o scurtă consultație de zece minute, într-un leac banal? Există o soluție mai bună?

Se vede treaba că personalul care se plimbă de la o ușa la alta ca-ntr-un parc al rozelor, cu un aer liniștit și cult, pătruns de demnitătea meseriei, sînt stin-

gherite de privirile posibililor pacienți. Imbrăcate în alb, îndepărtînd microbii, miinile medicilor săvîrșesc minuni atunci cînd în loc să ridice receptorul, în loc să sprijine zidurile și scrumul țigărilor, în loc să incuie uși și ferestre, încearcă totuși să examineze ceea ce a mai rămas din bolnav.

27 02 1988, ORELE 11 ȘI 20.

Mi-am infolilit gîtul și obrazii cu un fular gros de lînă, mi-am tras pe ochi căciula. Pătrund în policlinică tremurînd de zor. Am deja un plan. La dispensarul Facultății de Electrotehnică e o liniște de weekend. Bat la ușa, aud un „Intră“, după care începe aventura.

Înăuntru, o doamnă doctor grăbită, pe care o salut cu voce slabă, transfigurată de boală. Sînt convins că arăt jalnic cu ochii mei roșii, cu obrazii tresărînd. „Știți eu sînt bolnav de mai bine de o lună; tușesc, mă doare capul...“ „Unde?“ „La timplă“, răspund fără să cli-pesc. Primesc un termometru și sînt privit cu multă căldură. Doamna doctor îmi cere fișa. Știu bine că n-am scos-o de la fișier și ca să cîștig timp îi răspund că e în dosarul doctorului Ciobanu. „Uf, studenții ăstia! Noi trebuie să le scoatem fișele, zăpăciții!“ exclamă dînsa și pleacă în cabinetul de stomatologie. Abia așteptam clipa aceasta. Singur în cabinet îmi scot termometrul și încerc să-l încălzesc. Cu chlu cu vai temperatura urcă pînă la 37 de grade chiar în clipa în care doamna doctor intră supărată. „Mi-ai spus că ți-ai scos fișa, mincinosule!“ Mă trimite la fișier de unde mă întorc tușind de mama focului. În 30 de secunde, ca la armată, dezbrăcarea pînă la briu! mi se ordonă. Mă execut. Sînt examinat pe față și pe dos ca o monedă prețioasă. Stetoscopul se plimbă încet pe spate și pe piept. „Fumezi?“ „Nu, am fumat pînă acum cinci luni“. „Respiră adînc!“ Cu multă grijă mi se iau toate datele necesare elucidării bolii. Sînt plăcut surprins de modul în care am fost tratat. „Deschide gura, scoate limba!“ După aerul îngrijorat al doctoriței, încep să cred că sufăr într-adevăr. Urmează obișnuitul, fișit al peniței, care pe coala albă de hîrtie imprimă grozăviile diagnosticului: Viroză respiratorie și tratamentul: paracetamol, etc.

Plec. În mințe-mi răsună vorbele pline de gravitate: „Îți dau un expetorant!“.

Afară zîmbește un soare de primăvară timpurie. Îmi scot fularul și căciula, răsuflu ușurat și pot zîmbi în vole de isprăvile-mi proprii. S-a terminat. Acasă în hamac, voi ronța pastile de paracetamol și voi sorbi licorile expectorante, cu gîndul la minunata lume a policlinicilor.

Ascult cum funcționează frigiderul

Intr-o dimineață îmi privesc orarul, observ că am vreo zece ore de stat la școală și brusc, îmi face impresia o-aș fi bolnav. Ar trebui să merg la un doctor, poate îmi gasește vreo boală, oricum corpul uman e atît de complicat. Se mai strică cite un strung, așa că eu de ce n-aș putea fi suferînd?

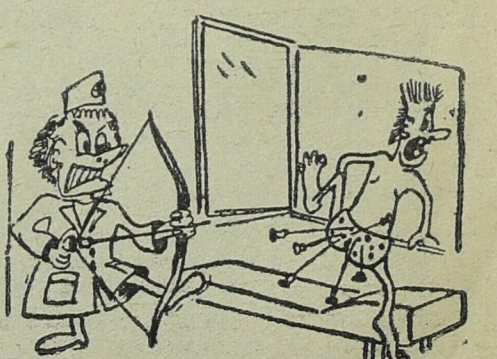
La ora zece intru în Policlinica studențească hotărît să bat la ușa pe care scrie O.R.L. Din experiență, știu că mai întîi trebuie să-ți scoți fișa personală. Deci, caut Fișierul, vizitînd cu această ocazie holul Policlinicii și citind toate indicatoarele și bilețele lipite cu grijă și mă sperii puțin, crezînd că am cam uitat ceea ce m-a învățat în clasa întîi învățătoarea mea. Intru la „Secretariat — Neurologie“, acolo e o tanti, nici tînără, nici prea drăguță. „Nu vă supărați, unde e Fișierul?“ mă privește uimită, probabil credea că-s un pacient mai pașnic. „Ultima ușa pe stînga“, da, am trecut de cel puțin trei ori pe acolo, dar scria mare Tratamente și între Tratamentul și Fișier pînă și Dex-ul a stabilit o oarecare diferență.

Urmează o altă etapă, obligatorie și întîlnită la aproape toate dispensarele din jur, cea a așteptării. Însă nici la Dispensarul I nu se înfirmă regula: Sala de așteptare e destul de drăgut aranjată, observ și eu după numai 75 de minute, broșurile pe teme medicale, le răsfoiesc, mi se par cunoscute, îmi amintesc perfect de unde le știu, era pe vremea cînd credeam că tot ce are poze se numește carte de colorat și oricum au trecut mulți ani de atunci. Ușa e sprijinită de un sabot frumos, producție de serie iugoslavă, și mă întrebam, în timp ce pe lingă mine intrau în cabinet angajați ai I.P.T.-ului, o doamnă cu un buchet de flori, un pacient de pe alte continente cu un pachet de Camel neinceput în mînă, ce capodoperă poartă o asemenea încălțăminte. Fără să vreau, trag eu urechea, o voce pitigăiată o roagă pe „doamna doctoriță“, nu cere mult, o joi-vineri-simbătă liberă, i se dă fără probleme, doar că

problema esențială a fost întrebarea de la sfîrșit „Ești bolnavă?“, dar răspunsul e foarte convingător — „Nu“.

Îmi vine și mie rîndul, mă bucur că am avut imaginație, știu a cui e capodopera, deși de atîta așteptat tensiunea mea arterială prezintă numai maxime și derivata ei întîi se anulează pe tot domeniul de definiție. Nu scot nimic din buzunare, nici măcar miinile, și o voce feminină ordonă militărește: „Dezbracă-te“, n-am ce face, ordinul e ordin, așa că stau cuminte și ascult cum funcționează frigiderul. În timp ce eu sînt ascultat cu stetoscopul, probabil că ceva nu e în regulă, se scoate frigiderul din priză și se repetă operația, se conversează în acest timp cu o tanti asistentă care cosea un goblen cu un frumos peisaj de munte, gîndu-mi zboară la vacanță, dar sînt trezit din visare de cadrul medical care-și pune stetoscopul pe masă și îmi dă un termometru. Mi se citește temperatura: 37,3 grade Celsius. „Imbracă-te repede, că ești bolnav. Trebuie să te internez“.

Părăsesc cabinetul cu fișa de internare în mînă, îmi privesc ceasul, e deja 12, simt cum încep să amesc, ies repede la aer colegii mei vin de la școală iar eu sînt din-ee în ce mă convins că-aș fi bolnav.

DIN ENIGMELE POLICLINICII

TIMIȘOARA, 26 02 1988; ORELE 14
Astăzi ni s-au „distribuit“ la redacție, boile. Am ales bineînțeles gripa. E o boală aproape comodă, o boală în care poți aștepta de minune în fața ușilor numerotate minuțios, în parfumul medicamentelor, al surorilor al culoarelor

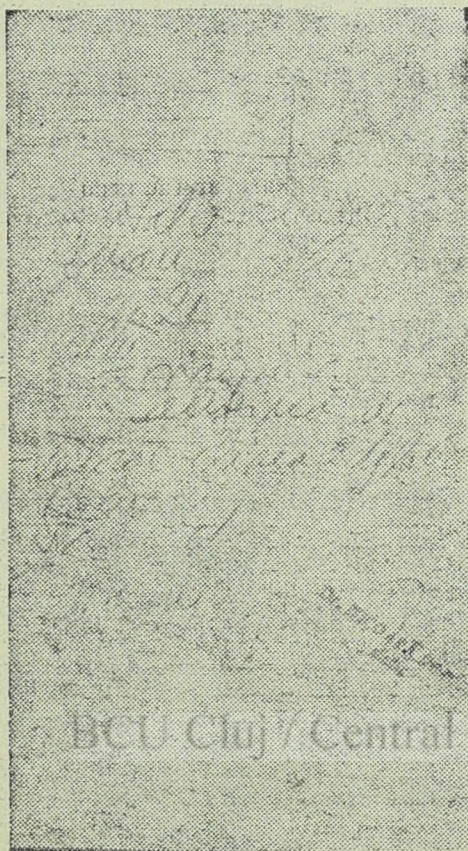
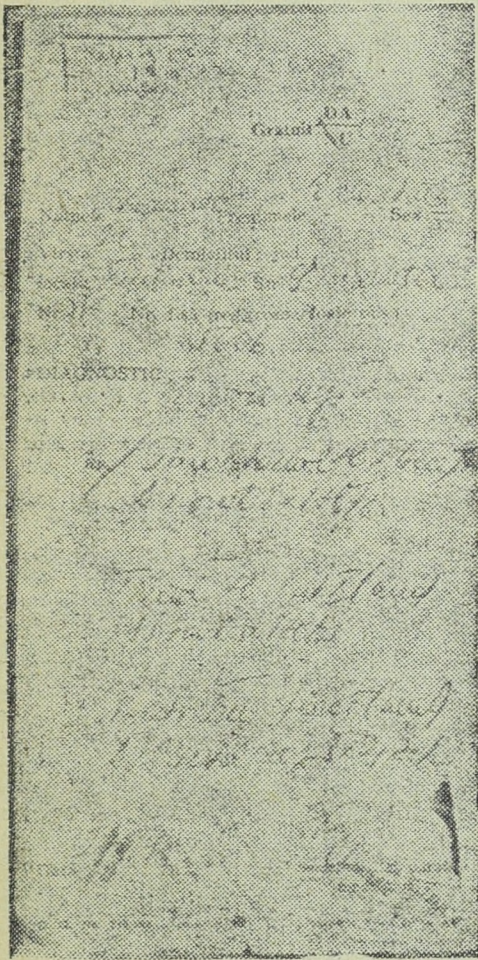
lucioase. Să aleg dispensarul, policlinica sau spitalul studentesc?

Ajuns în fața Policlinicii studențești îmi înăbuș cu greu fiorii emoției, arborez o nutră tristă, de om sfișiat de gripa lăuntrică, îmi frec bine ochii și-mi ciufulesc părul sub o căciulă miștoasă. Înă-

La noi nu știi niciodată

Era o zi de lucru obișnuită a dr. Ion Ciobanu, astfel încât doar după o oră de așteptare acesta și-a făcut apariția împreună cu suita formată din asistentă plus practicantă. Aveam un rest de masea care s-a infectat, am luat antibiotice ca să se retragă puroiul și mă gîndeam că ar fi cazul, să o scot. „E un ciot, dar te mai poți folosi de el”. Practicanta mi-a scos plomba de la maseaua sănătoasă de lingă. „Sugi la maseaua asta o zi —două, poate lese puroiul de aici. S-ar putea să fie ea de vină. La noi nu știi niciodată”. Am încercat, dar degeaba. Avea nervii scoși, dar era totuși o piesă de bază în arsenalul maxilarului meu. Peste două zile mă prezint din nou „O scoatem, asta poate erupe oricînd, vine sesiunea... Oricum, vor fi scoase odată toate”. Mi-a făcut

două injecții, eu apă probabil, că maseaua nu e amorțit deloc. Asistenta mă ținea de cap, doctorul îmi zicea bancuri ca între bărbați, mi s'îmi curgeau lacrimile (nu plîng niciodată). De durere m-am ridicat în picioare. „Te cred că te doare ești băiat, pe fete le chinăm și mai mult”. În fine, după o injecție adevărată și cu tot singele de pe față, cînd a ieșit parcă cu os cu tot mi-a scăpat un răcnet involuntar. De durere amestecată cu fericire. „Practicanta ar fi avut mult de lucru aici”. Oare cît aș fi avut eu de suferit? Mi-am jurat să nu mai calc pe acolo. Prefer să se carieze, mă tratez acasă în vacanță, cunosc pe cineva acolo. Oricum, maseaua bună mi-a scos-o mai am două cisturi în diagonală, mă pot folosi de ele.

Ocupam și eu un pat

Intr-o vineri după-amiază mă trezesc din somn cu dureri îngrozitoare în zona lombară. Cum nu știam ce să fac m-am gîndit că unica soluție ar fi să merg la Policlinica studentească, dar se pare că-am avut ghinion, nu era nimeni acolo. Oricît de evoluată ar fi știința, o criză n-o poți programa după orarul doctorului.

După o noapte de coșmar, dimineața, lăsînd toate speranțele la cămin, doar era sîmbătă și putea fi normal, S.R.L., mă întorc la Policlinică. Surprizele se țin lanț. La Dispensarul 5, fără a fi nimeni înaintea mea, intru la dr. Carmen Cotulbea. „Stai acolo”, mi se spune, „tanti asistentă” mă privește de parc-aș fi contaminată, as avea vreo boală mortală și aș vrea să le infectez cabinetul. „Ce ai?”. Îi spun simptomele. Mă examinează cu atenție. Mi se stabilește diagnosticul: CISTITA. Mi se întocmește fișa de internare.

La Spitalul studentesc am ajuns în aceeași zi. Speram să mi se dea ceva, să-mi mai înceteze durerile. Acolo însă nu se afla nici un cadru medical calificat în acest sens, și abia peste câteva zile aveam să mă lămuresc că regula e simplă, dacă ajungi după ora 12, numai a doua zi începi tratamentul. Se zvonea că ar fi la program dr. Vicaș, dar n-a fost decît un zvon.

În salonul cu numărul trei, ocupam și eu un pat. La ora 23 și 45, o tanti asistentă cam trecută de primele tinereti, venea să ne comunice că peste un sfert de oră începe o altă zi. Bucuroși nespus de această veste, gîndul ne zboară la sesiunile de comunicări științifice, la calculatoarele japoneze, și la roboții defecti, sfertul aceluia părea foarte lung, minutul parcă nu mă avea 60 de secunde, apoi înghițeam medicamentele

și eram înghițiți din nou de liniștea din noapte și trecuți în lumea viselor. Și se mai scurgeau vreo șase ore pînă cînd sunau deșteptătoarele cadrelor medicale, și pentru ca să fie exact ca în poveștile cu zmei, începea o conversație pe două sau mai multe voci, de la etaj la parter și invers, iar celor bolnavi li se demonstra practic un alt subiect învățat la școală: propagarea sunetului. Urmează spălatul pe jos, trezirea teoretică a internaților și servirea mesei. Ne spălăm, ne pieptănam și încărcăm de emoție urcăm în paturi, așteptînd venirea medicului. Și stăm noi pînă pe la ora zece, cînd vine cite o „tanti doctoriță” ne citește fișa și apoi ne pune pe drumuri.

Termometru se încăpățînează să-mi arate mereu 37,2°C. „Poate ai sinuzită sau puroi la măsele”. Trec pe la Ginecologie, O.R.L., Stomatologie. Toți semnează că n-am nici o boală pe care mi-ar putea-o trata ei. Doar eu aveam cistită. Mi se prescrie Cistenal. Îi iau, dar cam fără rezultat. După zece zile, mi se explică că m-am vindecat. N-am ce face, decît să cred ce mi se spune. Degeaba însă, durerile se mențin. Iau în continuare Cistenal. După două săptămîni, într-o seară, criza se repetă. La Spitalul studentesc singura asistentă, la ora douăzeci, minca fasole. Plîngeam pe coridor și numai după alte insistențe a venit și mi-a administrat niște somnifere. Urmează o altă internare. Tot zece zile.

Încerc să-mi aduc aminte cum a început totul, dar a trecut mai mult de o lună de zile cînd părăsece spitalul, simt că mă apucă durerea de cap cînd îmi dau seama cîte laboratoare mai am de recuperat, string cutia cu Cistenal, cu putere în mînă și-mi face impresia că-s mai sănătoasă ca oricînd.

COLEGII NOȘTRI DE AMFITEATRE

Umbre în noapte

O realitate incontestabilă, seralul e încă o problemă a cărei fațete au rămas în umbră

S-a scris și s-au spus multe, dar pînă la definirea unui statut acceptabil și echitabil al seralistului mai rămîn pași de făcut.

Între ciocan și nicovală, navigînd în două luntre, riscul de a nu te împlini firește e mare. Mai ales dacă te rezumi la goana după o hîrtie, care te ridică ca statut social, dar nu te împlinește uman. Mereu pe drumuri între două existențe necomplementare, lovit doar de laturile neplăcute ale vieții de student, tentația spre blazare și plafonare nu poate fi neglijată.

Admițînd că rămîi un luptător, asta nu e suficient și nici mulțumitor. Toți sîrim zid după zid, în speranța că după ultimul obstacol ne vom atinge scopul, dar dacă din tot jocul rămîn doar zidurile, regulile nu par prea corecte. Intrînd în miezul problemei, cîteva cuvinte despre seralist.

Nefiind membru în organizația care ar trebui să îl reprezinte (A.S.C.), nu participă la activitățile profesionale și culturale, la acel festival care deși desfășurat sub deviza „al studenților pentru studenți”, nu a devenit un „modus vivendi” pentru el.

Ales și privit cu neîncredere în diverse funcții, rămîne izolat tocmai la vîrsta cînd energiile creatoare ar trebui să se manifeste plenar.

La serviciu, nemulțumirea colegilor de muncă pentru așa zisele avantaje: program redus, concedii de studii și fără plată, aparența de parvenit, diferența intelectuală și de cultură, de preocupări și scopuri, se termină cu zicale de genul „Asta după ce termină uită de unde a plecat”.

Legătura mai strînsă cu practica care ar fi atu-ul principal al seralistului la terminare, se anulează de la sine datorită muncii șablon, adeseori necalificată sau fără legătură cu profilul secției sau specializarea viitorului inginer. Fără a mai vorbi că nu se bucură de drepturile și avantajele studentului la zi: re-

duceri diverse, bilete în tabere, vacanța etc., să ne aducem aminte că lipsa repartiției reprezintă un avantaj doar pentru cei care pot să-și rezolve problema locului de muncă

Oricum întreprinderile absorb din ce în ce mai puțini seraliști, ele vreau forță de muncă sigură și stabilă, muncitori de 8 ore preocupați doar de munca propriu zisă și ingineri „pregătiți” la zi.

Numărul mic de ore și perioada din zi cînd se desfășoară, calitatea slabă a admitanților, timpul redus de studiu individual, dorința trecerii la zi a elementelor pregătite și situarea la limita notei 5 a celorlalți, reprezintă argumente pentru limpezirea unei situații încă neclare.

Să pornim deci, de la acest preambul!

Uite dom'le și ăsta ajunge mare specialist

Stăm de vorbă la o masă îngustă, lungă și încărcată de dosare. E ațît de sigur pe el încît îți se pare inutil să-l intrerupi.

Bujor Covaci a venit la Timișoara cu gîndul să ajungă inginer. Terminase la Reșița un liceu de profil mecanic și nu se mulțumea doar cu o diplomă de doișpe clase. S-a încadrat la I.M.A., la secția montaj I și s-a înscris la Facultatea de Mecanică, la seral. Era dintr-o familie cu 15 copii și nu beneficiase de vreo pregătire specială. La școală a învățat bine și avea niște speranțe de reușită, însă, se pare, că la examen a avut ghinion. Cînd s-a văzut pe lista respinșilor, n-a mai zis nimic, a strîns din dinți și a luat-o de la început.

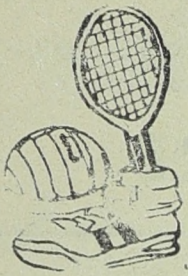
Niciodată nu mi-a fost frică de vreun examen, deși emoții am mai avut uneori, zice el și povestește o întâmplare ciudată, de pe cînd era de-abia elev prin clasa a opta și a plecat cu echipa de fotbal într-un sat vecin, iar la întoarcere, noaptea prin pădure, privea îngrozit copacii și i se părea că seamănă teribil a haită de lupi, așa, ca-n poveștile ce le spuneau bătrînii.

După patru ani a dat din nou admitere la facultate. Tot la Mecanică. Nu știa de ce se încăpățînese și optase iar

pentru T.C.M. Nu mai credea că o să reușească, încă cînd a aflat că a intrat, s-a bucurat că visul lui nu s-a spulberat. A fost și influența fraților mai mari care l-au încurajat. Unii ajunseră profesori, economiști. Așa s-a obișnuit și el să ceară mai mult de la viață.

În secție e singurul student. Cîteodată, colegii-l mai întrebă. „Covaci, cum merge cu școala?” și el n-are ce face, ridică ușor din umeri și le povestește despre cursuri și laboratoare, despre profesori, asistenți și calcule de rezistență materialelor și, așa, i-a învățat ce înseamnă examene și VP-uri și nimeni nu se mai uită chiorș la el, nu-l arată cu degetul și nu zice „Uite dom'le și ăsta ajunge mare specialist”. Odată, într-o adunare U.T.C. a fost ales ca secretar al organizației U.T.C. montaj I. „Au avut încredere în mine, altfel nu-mi explic nici eu de ce m-au votat”. Și stăm în continuare de vorbă la o masă îngustă, lungă și încărcată de dosare. E ațît de sigur pe el, încît îți se pare inutil să-l intrerupi.

PAGINI REALIZATE DE
MEMBRII CERCULUI DE PRESĂ:
VALENTIN SĂMINȚĂ
IONELA COTTA
NICOLAE ROMAN
DAN VASIU
LUCIAN HOREA
LILIANA BRAD
MIRCEA MITRUȚIU

SPORT ȘI MUZICĂ

„Ambițiile noastre sînt mari“

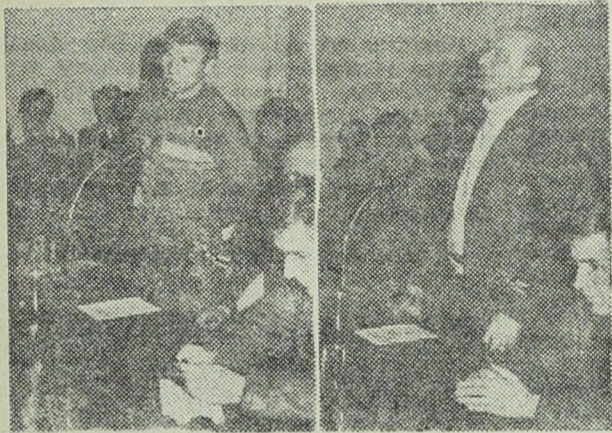

Foto: Gagy Ladislau

La revenirea pe prima scenă a fotbalului nostru, „Poli“ a reușit să întrecă așteptările multora dintre suporterii ei. După un start ezitant — 1-1 cu Victoria București și A.S.A. Tg. Mureș pe stadionul „1 Mai“ cine ar fi crezut că Dinamo va părăsi învinsă același teren?

Datorită bunei comportări, mai ales în meciurile susținute pe propriul teren „Poli“ a reușit să se situeze pe un meritoriu loc 8, fiind considerată una dintre revelațiile turului.

La baza acestei realizări a stat pregătirea temeinică, științifică și rațională, pe care au asigurat-o cuplul de antrenori Ion V. Ionescu și Dan Păltinișan, medicul, masorii și nu în ultimul rînd profesorul Avram Heller, președintele secției de fotbal a clubului.

Desigur mulți suporterii se întrebă care este situația echipei acum înainte de începerea returului. Cei care au participat la „Întîlnirea cu suporterii“ din data de 18 februarie și-au putut forma o imagine asupra problemelor cu care se confruntă „Poli“ înainte de reluarea campionatului.

După perioada de pregătire în care s-a urmărit îmbunătățirea condiției fizice, creșterea gradului de rezistență la efort, s-a efectuat un turneu de pregătire în Ungaria, după care au urmat cîteva jocuri amicale în țară. Rezultatele acestor meciuri au fost sub posibilitățile echipei (amintim doar 0-2 cu Metalul Bocea și 0-1 cu U.T.A. acasă!). Ele trebuie să constituie un semnal de alarmă în ceea ce privește modul de abordare al meciurilor din retur. Ne referim la faptul că vor veni la Timișoara Steaua, Sportul Studentesc, Corvinul, dar nu trebuie neglijate nici jocurile cu Rapidul și Petrolul.

Aceste rezultate sînt și consecința unui număr mare de titulari indisponibili: Neagu, Varga, Vlăduțescu, Ilcu, Oloșteanu (operat de menisc), Bozeșan II (fractură de mandibulă) și Stoicov.

În aceste condiții orientarea a fost spre promovarea „noilor veniți“: Banu (de la F.C.M. Timișoara), Dudaș (Progresul Timișoara), Iacob (Unirea Tomnatic), Stîncuță (C.S.M. Lugoj) și Tanasoglu (Sportul muncitoresc Caracal). Integrarea acestor tineri în cadrul echipei este un proces de durată și nu tocmai ușor, de aceea principala problemă este recuperarea titularilor accidentați, pînă la începerea returului.

Referindu-se la obiectivele ce stau în față, antrenorul Ion V. Ionescu declara: „Ambițiile noastre sînt mari. Ne propunem să ne situăm pe unul din primele opt locuri, să practicăm același joc de elan și eficiență, la o cotă superioară față de turul campionatului. Jucînd la potențialul maxim pe toată durata partidei, cu ambiție și ardoare se poate cîștiga orice meci, în orice loc. În condițiile depline ale fair-play-ului! Sperăm că reacțiile favorabile ale publicului se vor amplifica“.

În încheiere nu ne rămîne decît să le dorim mult succes celor de la „Poli“, în aspirațiile lor de a se situa pe un loc fruntaș în ierarhia celor mai bune echipe ale țării. La aceasta trebuie să contribuie și publicul, și mai ales noi, studenții, încurajînd echipa ori de cîte ori va fi nevoie.

N.R. Deocamdată în acest retur „Poli“ nu a satisfăcut deloc așteptările suporterilor săi, pierzînd categoric (cu 3-0) în meciul de cupă cu F.C. Baia Mare și nereușind să obțină nici un punct în primele 5 etape ale returului. Decl. doar ambiția nu ajunge!

DAN VASIU ■
GABRIEL BUIE ■

— Marian Nistor, care vă sînt preferințele muzicale?

— Phil Collins și...
— Genesis.

— Evident. Apoi Paul Young, All Gerou, Ray Charles... De ce să vă mint, aici e foarte greu să te oprești. Sau Queen, Status Quo, Dire Straits și deasupra tuturor Paul McCartney Elton John, Stevie Wonder. Nu pot neglija muzica clasică. Mor după ea. În fiecare seară, ascult acasă discuri întregi. Foarte mult mi place Ceikovski, mă fascinează.

— Care este stilul care v-a împins în fruntea ierarhiei?

— Ne-am făcut un stil propriu și luptăm cu el. Tocmai pentru că este infinit. STILUL e una, ambiția e alta. Pentru noi, stilul este unul și același cuvînt. Paul McCartney a cîntat și singur și cu Beatles, dar avea același stil. De altfel trebuie să te informezi foarte mult. Unii sînt Beatles, alții, să zicem, Queen. E cea mai mare trupă după părerea mea. De fapt, a recunoscut și Paul McCartney.

— Cum s-a format Savoy-ul?

— Ce să vă spun eu despre Savoy? A fost o întîlnire fericită și atîta tot. Dar s-au risipit norii și-am rămas noi. Știți cum e, cîte case, atîtea obiceiuri. Însă orice ar fi, respectăm celelalte case.

TOP „RADIO STUDENT“

1. SECRET SERVICE — Don't you know, Don't you know.

2. VISITORS — Do you wanna a play.

3. PET SHOP BOYS — Always on my mind.

4. EURYTHMICS — You have placed a chill in my heart.

5. MAI TAI — Fight fire with fire.

6. TIFFANY — I Think we're alone now.

7. UB 40 — Tomorrow (Anything mi chat).

8. THE COMMUNARDS — Victims.

9. LITTLE SEVEN — Fructa amarga.

10. BELINDA CARLISLE — Heaven is a place on earth.

Topul a fost întocmit pe baza propunerilor sosite la redacție pînă la sfîrșitul lunii februarie.

Așteptăm în continuare scrisorile voastre.

MIRCEA SABĂU ■

Lacrimi pe scară

— Cu ce amintiri v-ați întors de la Festivalul internațional al tineretului de la Berlin, din '73?

— Cu cea mai plăcută amintire, la Berlin am cucerit prima medalie de aur. De bucurie, plîngeam pe o scară. De atunci ne-am obrăznicit și am cîștigat o serie de premii și concursuri.

— Ați plecat la drum într-un lung turneu prin orașele țării, alături de interpreta Angela Similea. Ce a oferit publicului colaborarea Savoy — Angela Similea?

— Am fi dorit ca totul să se materializeze într-un album. Nu s-a putut. Așa s-a născut cele două discuri „Balada iubirilor deschise“. Și turneul!

— Marian Nistor, recomandați-ne cîteva melodii extraordinare din repertoriul formației pe care o conduceți.

— Consider cele mai reușite fiind „Lacrimă și cînt“, „Romantă 1911“ și o piesă mai nouă, „Luntrea“.

— Marian, pot să apar așa pe scenă? Întrebă un tînr de 18-19 ani privind și nedumerit pantalonii dungați alb-negru și cămașa ca o tablă de șah, în aceeași ciudată combinație. „E bine. Mie îmi place“. Apoi întorcîndu-se spre noi:

— El sînt Savoy-junior, o formație lansată cu trei ani în urmă, chiar de mine. Conducătorul trupel este Radu Nistor, bălatu meu, și chiar dacă n-o spun eu, oricum toată lumea știe acest lucru, purtăm doar același nume. Sînt absolvenți ai liceului George Enescu, cîntă fără influențe Savoy. Așteptăm doar ca timpul să confirme!

LILIANA BRAD ■

Pink Floyd: Un mit redevenit realitate

„A Momentary Lapse of Reason“: iată un titlu care a zguduit din temelii lumea rock-ului anului 1987, iată un titlu care înseamnă nici mai mult nici mai puțin decît reluarea unei legende. Gigantul roz al muzicii rock din Marea Britanie și-a lansat din nou valul progresiv peste milioanele de iubitori rămași credincioși marelui lor mit PINK FLOYD.

Ai fi mai potrivită o privire elogiasă vis-a-vis de momentul apariției neașteptate și extraordinare a marilor maeștri, dar, sperăm că și această mică retrospectivă va fi un „bun venit“ mulțumitor.

În urmă cu 22 de ani, în vara anului 1965 patru liceeni din Cambridge iau hotărîrea de a lansa o formație. Temerarii se numeau Keith „Syd“ Barrett (6 ian. 46) chitarist solo, Roger Waters (6 sept. 44) chitară bass și voce, Rick Wright (28 iul. 45) claviatură și Nick Mason (27 ian. 45) tobe și percute. Anul 1968 aduce o schimbare în componența formației: în locul lui K. „S.“ Barrett este luat de David Gilmore, de asemenea chitarist solo. Formula nouă rămîne definitivă și ea reprezintă începutul real al operei muzicale a lui Pink Floyd. Acesta este momentul cînd cvartetul începe căutarea aceluia crez propriu atît de deosebit și apreciat. Cercul de interes îl reprezintă misticul și spațiul astral: aceste două teme au creat în fapt fantasticele viziuni muzicale ce au caracterizat ego-ul formației. De altfel, nu numai muzica a fost influențată; concertele lui Pink Floyd s-au constituit în adevărate temple de forță muzicală și demonstrație tehnică: fum și efecte de lumină, polifonii ingenioase create, prima demonstrație cvadrofonică „live“, un excelent nivel al compoziției și al reprezentației, apariția bombardierelor celui de-al doilea război mondial deasupra stadioanelor, însoțite de efectul sonor al zgomotului de motoare și explozii. În ciuda tuturor acestor extravagante, presa de scandal nu a avut niciodată nici cel mai mic prilej de a-și exersa tălșul în viața personală a formației. După concert cvartetul dispărea fără a-și face vreodată apariția în public pînă la o nouă stagiune, fără publicitate, fără a-și anunța măcar intenția de a scoate un nou album. Ajunși la acest punct, să studief lista aparițiilor de albume cu titlatură Pink Floyd.

În 1967 apare albumul „Piper at the Gates of Dawn“, în '68: „A Saucerful of Secrets“, în '69: „Ummagumma“ (dublu album cu două fețe înregistrate „live“). Urmează, în 1970, „Atom Heart Mother“. În acest moment formația are cel mai mare număr de fani. Albumul sus amintit reprezintă, în parte, produsul cooperării dintre Pink Floyd și cunoscutul regizor italian Michelangelo Antonioni, care solicită formația pentru realizarea coloanei sonore a filmului „Zabriskie Point“, conținută în fața A discului. Anul 1971 apare „Relics“, urmat îndeaproape de „Meddle“ în același an. În 1972 se toarnă filmul „Pink Floyd“ la ruinele Pompeiului și acesta este primul film cvadroz fonic, rulat în cinematografe special dotate. Regizorul Adrian Maben, tabăra de admiratori îl va rămîne recunoscătoare pentru că a adus în fața orăii Pink Floyd-ul mai aproape „spiritual“ de iubitorii săi, prin „monologul“ în imagini și muzică pe care îl reprezintă filmul. Coloana sonoră devine L.P.-ul anului: „Obscured by Clouds“. Anul 1973 aduce pe piață albumul ce deține și acum topul de vânzare și topul de stagiou pe lista de șlagăre: „Dark Side of the Moon“. Piesa „Money“ a constituit puncte de legătură dintre fanii rock-ului progresiv și celelalte categorii de rockeri, joncțiunea dînd naștere unui nou val de simpatie în favoarea maeștrilor. „Wish You Were Here“ apare în 1975 secundat în 1977 de „Animals“. Incununare a talentului celor patru mari, „The Wall“, 1979, dublu album ridică trupa pe culmile gloriei. De fapt, ce reprezintă „Zidul“? Un simbol ce persistă în toate cele patru fețe ale albumului, un „zid“ construit din temerile proprii, din propria răutate, din instinctul de conservare, o „închisoare“ ce se confundă cu noi înșine. Efectele folosite: un avion ce se îndepărtează, un apel telefonic zadarnic punctează atmosfera discului. Apariția albumului „The Final Cut“, 1982, reprezintă un moment de doliu: maeștrii își anunță retragerea.

Însă iată că acum totul se explică printr-o „momentary lapse of reason“ (momentană lipsă de motiv). E drept că Waters a renunțat la Pink Floyd, dar viața merge înainte... Succes!

CRISTIAN TABĂRĂ ■

PIRAMIDA LUI KEOPS

Nenumărate sînt creațiile pe care omenirea le-a acumulat de-a lungul milenarelor sale existențe, dar se pare că nici unele nu au stîrnit admirația umană și neștirbită de trecerea timpului ca acele capodopere ale arhitecturii și sculpturii care sînt considerate ca adevărate minuni ale lumii antice. Ele erau în număr de șapte și chiar și astăzi se spunecă nici una din operele ulterioare nu le-a putut egala în grandoare. Orice a fost construit de atunci, oricît de mult a polarizat interesul privitorilor, semnul de maximă prețuire nu a putut fi decît compararea cu cele șapte minuni ale lumii, nicidecum identificarea cu valoarea acestora.

Primul istoric de artă ce a descris aceste înfăptuiri ale umanității este considerat Filon din Bizant, care, a scris în sec. II î.e.n., un tratat în limba greacă, păstrat doar într-o traducere latină tirzie: „septem orbis miraculis” în care sînt enumerate: Piramidele din Egipt, Grădinile Suspendate ale Semiramidei, Zidurile Babilonului, Statuia lui Zeus din Olimpia, Colosul din Rhodos, Templul Artemisei din Efes, Mormintul lui Mausol.

Față de acest tratat inițial, unii istorici au propus introducerea altor creații, cum ar fi: Farul din Alexandria sau Templul lui Solomon din Ierusalim, în locul zidurilor Babilonului, alții au încercat modificarea listei introducînd Templul lui Asclepios din Epidaur, Statuia „Athena Parthenos” a lui Fidiasori Capitolului, din Roma, întotdeauna, însă, cifra șapte fiind păstrată nealterată.

Prima minune a arhitecturii antice, piramidele atribuite faraonului Keops, continuă să vegheze imensa întindere de nisip din Giseh loc în care faraonii celei de-a II-a dinastii egiptene au înălțat în prima jumătate a mileniului III î.e.n. un adevărat oraș funerar, dominat de cele trei mari piramide: Keops, Kefren și Mikerinos, în vecinătate plutind enigmaticul zîmbet al Sfinxului.

Despre domnia faraonului Keops (Khufu în vechea egipteană) nu se cunosc prea multe date. Numele său a fost identificat de pietrele de deasupra camerei regelui, din piramidă. Senzaționala faptă a domniei sale a constat în construirea unui uriaș cavou în care însă nu a fost înmormîntat, se pare. Căci descoperirile de pînă acum arată că marea piramidă de la Giseh a fost întotdeauna un imens mormînt gol.

Totuși, Herodot, avînd drept martori surse egiptene, afirmă că faraonul a fost înmormîntat în camerele subterane ale piramidei, pe un ostrov în care s-a tras un canal cu apă din Nil. Dacă luăm în considerare scrieri arabe vechi ce indică pentru cele trei mari piramide alte intrări decît cele cunoscute astăzi, și faptul că arabii au găsit intacte piramidele, putem presupune că în Marea Piramidă există cel puțin încă un sistem de coridoare și camere mortuare unde ar putea să odihnească mumiile faraonului.

Keops a fost al doilea faraon din dinastia a IV-a memphită, aparținînd epocii Regatului Vechi (2778-2263 î.e.n.). Aceste vremuri au fost însoțite de o maximă înflorire a artelor și științei, mai ales a astronomiei, geografiei, matematicii și arhitecturii funerare, reunite toate pentru a da expresie extraordinarei piramide care l-a făcut atît de celebru pe Keops. Mobilul unor astfel de construcții sepulcrale se află în filosofia vechilor egipteni, care au gîndit ființa umană ca fiind alcătuită din suportul material al corpului și forțelor psihice. Viața pămîntească e doar o perioadă neînsemnată ca durată, o trecere spre viața infinită ce începe după moartea terestră, prin unirea componentelor psihice pe suportul corporal; în lipsa corpului, viața adevărată nu poate avea loc, producîndu-se a doua moarte, de data aceasta definitivă și ireparabilă.

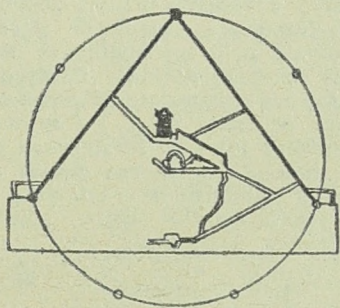
Construcția piramidei se pare că a durat 20 de ani, plus alți 10 pentru drumul mortuar.

După Herodot, pentru transportul și înălțarea blocurilor de piatră (avînd

chiar și 20 tone), s-au folosit mijloacele clasice funii, săni, pirghii, planuri înclinate (nu se cunoștea scripetele), iar pentru tăierea și șlefuirea pietrei (atînd un grad înalt de finete): echer, fir cu plumb, burghiul cu cremene, unelte de silex, aramă, bronz.

Piramida era tapetată la exterior cu plăci de calcar alb, prinse între ele printr-un strat de grosimea unei foi de hîrtie, din ciment dur, în acest mod, construcția apărea ca un corp geometric imens, avînd muchiile perfect drepte și fețele netede. Pe aceste plăci exterioare au fost săpate un număr mare de texte religioase, în scriere hieroglică, care ar putea acoperii 6.000 de pagini.

Dificultatea construcției, este dată de dimensiunile gigantice ale piramidei: înălțime — 148 m. Baza este un pătrat cu latura de 232.805 m; deci perimetrul bazei este egal cu 931,22 m iar aria, este egală cu 54.198 metri pătrați. S-au utilizat 23.000.000 blocuri de piatră avînd masa totală de 6.000.000 tone. S-a dovedit schimbarea poziției cavoului și galeriilor în construcția deja terminată, lucru ce pare imposibil, dată fiind imensa presiune exercitată de greutatea piramidei;

Făcînd o secțiune transversală N-S, camerele, coridoarele și dimensiunile exterioare ale piramidei formează un sistem matematic unitar, în cadrul căruia se stabilesc raporturi matematice. Valorile redescoperite în timp: celebrul număr II (cu primele cinci zecimale exacte, în timp ce azi, în matematică folosim 3,1416, rotunjit); numărul diametrului este egal cu 1,61803398875 (exact); „triunghiului de aur”, între laturile căruia se stabilește raportul de medie și extremă rație; „triunghiul lui Pitagora” (cu mențiunea că înălțarea piramidei a fost cu mult anterioară nașterii celui care a dat numele său triunghiului ale cărui laturi se află în raport cu numerele 3, 4, 5); înălțimea, latura bazei și muchia piramidei se găsesc în relația de 7.

Piramida a fost amplasată astfel încît cele patru fețe sînt orientate spre cele patru puncte cardinale. Problema orientării nu pare a fi prea simplă, întrucît busola nu era cunoscută de vechii egipteni. Prelungirea diagonalelor bazei piramidei cuprinde Delta Nilului, fața Deltei în două părți egale. Centrul bazei se află pe paralela 30 grade N și meridianul 31 grade E, coordonate geografice care, dintre toate paralele și meridianele traversează pămîntul pe cea mai mare întindere de uscat. Chiar mai mult, meridianul 31 grade E împarte uscatul în două părți perfect egale.

ADINA PRESURA

DESPRE MODE ȘI MODURI

... au scris mulți, multe. Și, totuși nu s-au plictisit. Să pornim de la începutul începuturilor.

Se presupune că primele noțiuni de modă aparțin comunei primitive. Sintem îndreptățit să confirmăm această ipoteză, studiînd creațiile actuale. Exemplificăm în acest sens umblatul desculț pe stradă, din motive „estetice” pentru unii, „fiziologice” pentru alții. Este și aceasta un fel de a epta.

Imitațiile pieilor de jaguar, tigri și leopardi devin costume de baie, ba chiar tricouri, scurte și pantaloni. Nu dispunem de informații precise privind utilizarea pieilor de crocodil, șopîrlei și alte reptile în acea perioadă, în schimb creațiile de modele ne propun diverse articole de marochinării din prețioasele animale sacrificate în zilele noastre.

Întîlnim adesea pe bulevard, în mijloacele de transport în comun, la spectacole, machiaje stridente, care ne sugerează diverse măști de forme și culori bizare. Văzînd fețele astfel pictate, gîndul ne poartă la „culorile războiului”, specifice majorității organizațiilor tribale în lupte cu semenii lor. Totuși, să nu anticipăm...

Slavagismul aduce unele „îmbunătățiri”, ca urmare a largii întrebunțări a metalelor în vestimentație (vezi sclavii). Prezentul ne sugerează influențe ale slavagismului prin anumii adepți al așa-numitului curent „punk”, pentru care lanțurile, verigile și inelele au devenit simbolice. Ne reîntorcem oare la luptele de gladiatori?!

(VA URMA)

JEANNE-MARIE CRETESCU

CEL MAI... CEA MAI...

NUMAR PRIM:

— Cel mai mare număr prin cunoscut este 24497-1, descoperit la 8 aprilie 1979 de Hanny Nelson (47 ani) și David Slowinski de la Universitatea din California după un rulaj de 2 luni pe un computer Cray One. Numărul conține 13.395 cifre.

CLADIRI:

— Cea mai mare clădire din lume este Lears Tower din Chicago, cu 110 etaje avînd o înălțime de 443 metri.

— Cea mai înaltă construcție din lume este turnul Televiziunii din Varșovia înălțat la Konstantinov la 96 km de Varșovia. Are o înălțime de 646,38 m și a fost pus în funcțiune la data de 22 iulie 1974. Este ancorat cu 15 corzi de oțel.

— Cel mai înalt turn (fără sprijin) este CN Tower din Toronto (Canada), cu înălțimea de 555,33 metri.

PAT CU CUIE — FACHIRI

— Recordul în durată la stat întins pe un pat de cuie este 102 ore și 23 minute deținut de Rev Ken Owen din Țara Galilor.

— Recordul feminin este de 30 ore, realizat de Geraldine Williams („Regina fachirilor”) Anglia.

— Recordul mult mai mari sînt cele pretinse de Silki care susținuse că ar fi stat 111 zile pe un pat de cuie la Sao Paulo (Brazilia) sau de Komar (Chicago, S.U.A.) care fi suportat o greutate de

745,02 kg fiind făcut sandwich între două paturi de cuie.

ROTOCOALE DE FUM

— Cel mai mare număr de cercuri din fum de țigară realizate dintr-un singur inspirat, este de 335. Recordul aparține lui Jan van Dens Formann din Copenhaga și a fost stabilit în Elveția în august 1979.

RATA CRIMINALITĂȚII:

— Țara cu cea mai mare rată a criminalității este Mexic, cu 46,3 omucideri înregistrate la fiecare 100.000 de oameni, în 1970. Se estimează că numărul total de crime în Columbia, în timpul lui „La Violencia (1945-1962) a fost aproximativ 300.000, dînd o rată a criminalității pe parcursul celor 17 ani de 48 crime pe zi.

— Cel mai mare număr de crime înregistrate în New York, a fost de 58 într-o săptămînă din iulie și 13 într-o zi din august al aceluiași an 1972.

SINUCIDERI:

— Numărul estimat al sinuciderilor în lume a atins cifra de 1.000 în 1965. Țara cu cea mai înaltă rată a sinuciderilor este Ungaria cu 42,6 sinucideri la fiecare 100.000 de locuitori, în 1977.

— Țara cu cel mai scăzut nivel al sinuciderilor este Iordania cu un singur caz în 1970 și o rată de 0,04 la 100.000 locuitori.

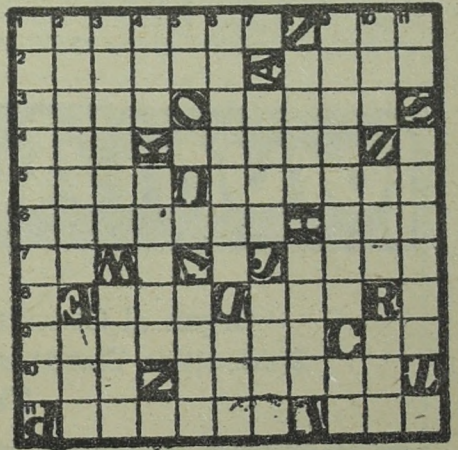
TIPOGRAFICĂ

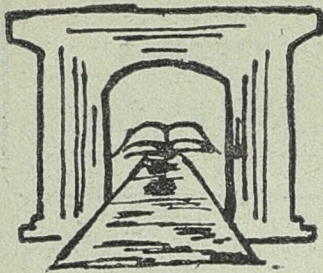
ORIZONTAL: 1. Publicație periodică — Partea de su: a paginii tipărite, care cuprinde titluri, vignete, etc. 2. Girează apariția unui ziar, a unei reviste — Cel de literă reprezentă dimensiunea piciorului literii exprimată în puncte tipografice. 3. Aguzi — Distanțați. 4. În macaz! — A procura. 5. Carte... de culoare roșie — Afla într-un singur exemplar. 6. Ziarist aflat pe „teren”, la o manifestație, competiție sportivă etc., pentru a scrie un articol despre aceasta (fem., pl.) — Ciclu la... cărți. 7. Literele sînt definite ca... albe pe cîmpul negru, la școală — Scurt articol care are caracter de însemnare, comentariu. 8. Cascadă în Irlanda — Spațiu... liber. 9. A reedita o publicație — Zoe Filimon. 10. Prinse în rețea! — Tip de tipar (fem.). 11. Publicist care analizează, interpretează și apreciază o scriere literară, etc. — Scoasă la tipar în forma finală (!).

VERTICAL: 1. Persoană care lucrează în redacția unui ziar, a unei reviste (fem.). 2. Unul din rolurile oricărei publicații (pl.) — Pusă la sfîrșitul frazei, pentru a o scurta (abr.). 3. „Bun de tipar” dat de editor (pl.) — Aer (fig.). 4. A apărea — Litere sau rînduri „uite” la culegere (masc.). 5. Răsărit de soare — Linie simplă sau înflorată, care se pune la sfîrșitul articolelor sau al capitolelor. 6. Cărți, articole, etc. apă-

rute în altă limbă decît originalul — Măsuri de timp. 7. Caractere de litere tipografie — Susținător al tinerelor vîrstare. 8. Deoarece — Prenume american. 9. Elimină greșelile din pagină — Margini de tipăritură! 10. Apariție medie — Ieșit pe margine — Text cules cu litere de plumb și așezat în forme de dimensiunile paginilor, gata pentru tipărit. 11. Petru Plesu — Bandă de carton sau material textil, folosită în legătorie.

Dicționar: ESS, NEIL
STELIAN-RADU CACUCI

DESCHIDERE SPRE LUME

● ALUNECAREA INTR-UN PUNCT GOL ● EXTIRPAREA LEGĂTURII ●

I. Ceea ce e prevăzut cu mișcare (patru elemente ale spațiului poetic la Nichita Stănescu).

1. Ingerul.

Este ceea ce nu poate fi prins în formă: „Inger? / Inger... / Nu, nu e bine! / Va să zică de la început! / Inger? / Nu, nu e bine înger!“

El nu trebuie să aibă formă și totuși se apropie de ea. Din atingerea poetului cu Ingerul se naște cunoașterea, Ingerul ca element al celestului (al spiritului absolut) are menirea unui inițiator. Primul contact cu Ingerul este în inocență. Atingerea lui e uimitoare, de aceea: „mi-a explodat sticla ferestrei“ (PAPIRUS CU LACUNE) (la apariția Ingerului, n.n.).

Fiindcă, din această apropiere crește dialogul. Inițierea ca treaptă spre cunoaștere devine dureroasă pentru cel inițiat, în speță poetul: „și cioburile de pe jos săriră și se refăcuseră sticlă de geam. / Eu însumi eram sticla geamului, / Curat și transparent ca sticla geamului. / Și prin mine privea cineva spre altcineva / Și mă durea toată ființa mea de sticlă transparentă / de privirea care mă străpungea / și nu știam cine spre cine privea, / prin durerea transparentă / de sticlă, de geam, a mea“. (PAPIRUS CU LACUNE).

Dar pentru a realiza această mediere rituală, poet — cunoaștere, Ingerul, mesagerul, se desprinde de celest, coborînd spre lumea în mișcare, cea care nu cunoaște zborul — spre pământ. Mișcarea Ingerului este acum zborul invers, coborîrea: „El mă lovea cu zbor invers / Spre punct mă trimitea în jos“. Aproximarea sa uman-magnetică de terestru are ca efect însă alunecarea pînă la curgere, autodistrugere, moarte: „Murise Ingerul / dar nu l-am putut ține în brațe, / se făcuse apă și mi-a curs printre degete“. (SEMNI 19) sfîrșindu-și zborul într-o cădere lipsită de măreție: „Haide și nu te mai uita / nu te mai uita decît cînd cade / cînd cade Ingerul, atîta / (...) / Ingerul căzînd, iar nu la balta de stînci / cea de la sfîrșitul zborului“.

Realizînd cunoașterea încălcîndu-și deci imparțialitatea, Ingerul intră în formă și identitate; se molipsește de imperfecțiune umană. Zborul lui se transformă într-o „veșnică alergare“. Atunci cînd dialogul între poet și Inger rămîne în limitele jocului, netrecînd în tragic, Ingerul se desprinde de spațiul terestru atîns, de magnetismul care îi determină o intrare în materialitate și se îndepărtează: „El se îndepărta către o depărtare de aur“ (AL MEU SUFLET, PSYCHE). Dar cel mai ades inițierea are loc, jocul devine tragic, imprimînd dramatismul sortii Ingerului.

2. Daimonul.

Apartine poetului, un eu intrinsec, demonic — genial, explodînd uneori într-un entuziasm ce mijlocește grațios creația: „Cerc să mă întind / Și Daimonul meu urlă / că pe el alerg...“ (NOD 15). „Vine focul, imi zice, fii atent, vine focul / (...) / Știu asta, mi-a zis Daimonul. / Schimbă-se în cuvinte, precum îți zic!“ (DAIMONUL MEU CATRE MINE). El este pretutindeni, neavînd trup, nici spațiu definitiv: „Ei bine, mi-am zis. / Dacă tu ești pretutindeni, / arată-mi-te!“ (NOD 15).

Păsările cerului
între brațele poetului

„Daimonul meu vine de departe“ (NOD 28).

Mișcarea sa e una eliberată de constrîngerea legilor, încercînd însă, cu complicitatea poetului, să le instituiască: „Ce faci acolo, m-a întrebat daimonul meu pe mine, / Ce faci tu acolo? / Capcane, nu vezi, eu fac capcane! / Aha, mi-a spus daimonul, ești vîntător, știam. / Nu știi nimic, i-am răspuns, / eu n-am capcană pentru tine!“.

3. Pasărea.

Este binecunoscută considerarea sa sub semnul înaltului, al zborului spre idealitate. Printr-o halucinantă răsturnare, „totul este invers totul“, pasărea devine semnul perfecțiunii atînsă de indoială, de degradare, de moarte: „Dumnezeu pipăia pe aripi păsările călătoare, / le mai smulgea din cînd în cînd / și cite o pană / (...) / păsările singerau în aer“. (SCHIOPĂTAREA MUNȚILOR). Despovărată de calitățile zborului, ea devine captivă: „Intr-o

pămînt / bubuitura căderii lui / nu s-a mai auzit“. (CLEPSIDRA).

Obsesia materialității trupului, inerent spiritului imaterial (!) îl chinuie pe poet. Pasărea, nici ea, deși cunoaște zborul, nu este lipsită de tragedia corporalității. Acest corp aerian îndeobște victorios va trăi în aer o condiție a mediocrității, se va hrăni cu aer, va respira aer iar nu magmă, nisip sau lapis-lazuli, bucate mai pure, ale zeilor.

Natura se molipsește de la om cu imperfecțiune. Ingerul cade, singurează, pasărea e captivă în aer, zborul e întors. Neputința umană de a se înălța (rezolvată prin spiritualizare) stigmatizează întreaga natură. Pasărea se încorporează umanului: „Zburau vulturii, întorși pe spate / (...) / spinările lor coboriseră jos / Și se ștergeau de sternul meu. / Cer le era trupul meu de carne / pămîntul le era lumina aceea / de sus a ochilor mei“. (GRESIREA

mele volume, solare, devine tragică spre închegarea poetului sfîrșește uman prin resemnare în final: împăcarea cu propria-i condiție și recunoașterea poeziei ca posibilitate a ruperii de sine): „Ar fi fost nu păcat și-o rușine să zbor / ar fi fost o trădare / Să devin dintr-o dată ușor / Greul pămîntului / care e dragostea lui pentru mine / să-l schimb într-un gînd, într-o înălțime“. (STAREA PE LOC).

Ceea ce-i refuză detașarea de material este propria-i materialitate. Ceea ce nu este investit, prevăzut cu mișcare, zbor, nu poate zbura. Pășirea iimiteilor trupului se identifică intrării în ne-ființă: „Dragostea acestui glob imens și greoi / prin moarte“ sau creației: „Omul însă nu zboară; această calitate / aparține în exclusivitate artistului“.

Mihai Iordache, *Lección de zbor*, în „Pagini bucovinene“ 2. nr. 15, martie 1983, p. I—III.

II. Mișcarea

„Viziunea poetului e antropomorfă (...) E un întreg cosmos înăuntrul unui trup omenesc“.

Un întreg cosmos păsările cerului între brațele poetului — „un culoar de păsări înghesuite“ prin care trece iubita: „Ea mergea print-un culoar de păsări înghesuite. / Ea mergea mîndru, ușor împiedicat, timid / — Unde te duci tu, am întrebat-o, unde / te duci tu? / — Unde mă duc, nu vezi că stau / în brațele tale, o bule?“.

Neputînd zbura, omul transferă această nesăbuită iluzie și speranță asupra artistului care își alungeste mîinile în păsări. Fiind aripi implicînd zborul, ele nu mai sînt absurde. Mișcarea eliberată de identitatea corpurilor devine mișcare în sine, pură, absolută, ne cere, o margine atotcuprinzătoare a gesturilor: „Voi alerga, deci în toate părțile deodată“. (A UNSPREZECEA ELEGIE, II).

Nicolae Manolescu, *Daimonul meu vine de departe*, în „România literară“, 16, nr. 50, 15 decembrie 1983, p. 9.

Ea se naște din sine pentru a se nega imediat ce a luat ființă: „Coborînd din deal spre o vale / urcînd o vale spre deal“. (SEMNI 7). Această formă de mișcare, contrariind și revoluționînd legile fizicii, naște dintr-o concentrare (o stringere la sine a totulului și deodată: „atît de puternică / încît îi sare printre brațe mișcarea“. (A UNSPREZECEA ELEGIE, II).

În noua conjunctură, toate elementele familiare iau proporții nebanuite, neobisnuite: podul înnebunește, cosmosul însuși nu mai comportă decît două spații, cerul și pămîntul fiind anulat reversul celestului, către care pămîntul stătea ca mediator. Dar noua formă a mișcării, născută prin extirparea legăturilor — a legilor — își creează la rîndu-i propriul sistem de legi: „Nimic mai ambiguu decît linia dreaptă“ / „Nimic mai statornic decît aerul“ (ORATORIU). „Ecoul e cea mai temeinică formă a materiei / pentru că ecoul se repetă“. (O. NEDREPTATE). Este mișcarea unui spirit neliniștit, bulversat de revelații și adevăruri ale eului său poetic, încît ajunge să spună cu o disperație cosmică, finalmente resemnată: „Totul e simplu, atît de simplu încît / devine de neînțeles!“.

IOANA T. IOANA ■

mare de plasmă / se balansează o pasăre. / Ea este a aerului — acum. / (...) Se zbate pasărea într-o mare de plasmă / ca să-și păstreze granița aripii / și firea“. (INTR-O MARE DE PLASMĂ). Expulzată e pînă și de aerul în care zbura: „Numai o clipă, spuse aerul / păsării care zbura. / Numai o clipă, lasă-mă numai o clipă / Să nu fiu de față cu dumneata“. (NUMAI O CLIPĂ). Zborul se neagă pe sine, anihilîndu-se, mișcarea se crispează devine stare: „Poate că această stare nu va mai trece / niciodată. / poate că pasărea va rămîne definitiv în plasmă“.

Singularizat e vulturul, imagine răsturnată a ideii de zbor. Asupra lui imperfecțiunea (similară celei umane) acționează tragic. Mișcarea, zborul este întors, căderea definitivă: „Vulturul avea în aripă o gaură rotundă / (...) / cînd a făcut o gaură / trupul lui în

CERULUI). Cînd însă grația îl străbate, „înzeindu-l“, vulturii amuțesc, împietresc în aer: „Toți vulturii stăteau înșepeniți în aer / (...) / mă înzeiam, mă înzeiam“. (NOD 11). Alunecarea lor se întilnește într-un punct gol cu mișcarea de înălțare a poetului, punct care se umple vertiginos într-o mișcare în sus, „de înzeire“, cea a creației.

4. Poetul.

„Aripi o ai sau n-o ai. Poți să zbori sau să nu zbori cu ea“. (RESPIRĂRI). Prins în această relativitate a conștiinței umanului, poetul oscilează între o „stare pe loc“ (stare aparentă) și desprindere, înălțare, zbor. De la faptul real (dar atît de plin de poezie) al descoperirii absurdității propriilor mîini pînă la trăirea acestei absurdități, a corporalității ce împiedică înălțarea, în poezie nostalgia desprinderii parcurge un drum (ea nu este lesne simțită în pri-

forum studentesc

Organ al Consiliului Uniunii Asociațiilor
Studentilor Comunisti din Centrul Universitar
Timișoara

COLECTIVUL DE REDACȚIE

REDACTOR ȘEF — Mircea Pop
REDACTOR ȘEF ADJUNCT — Mircea Mitruișu
SECRETAR RESPONSABIL DE REDACȚIE — Dana Dinu
REDACTORI: Dan Blendea, Liliana Brad, Stelian-Radu Căucei,
Daniela Gros, György Györfy, Daniel Ognean, Bogdan Popescu
TEHNOREDACTORI: Nicolae Roman, Dan Vasii
GRAFICA — Alexandru Antonescu
FOTOREPORTERI: Nicolae Ionel, Sanda Secoșan